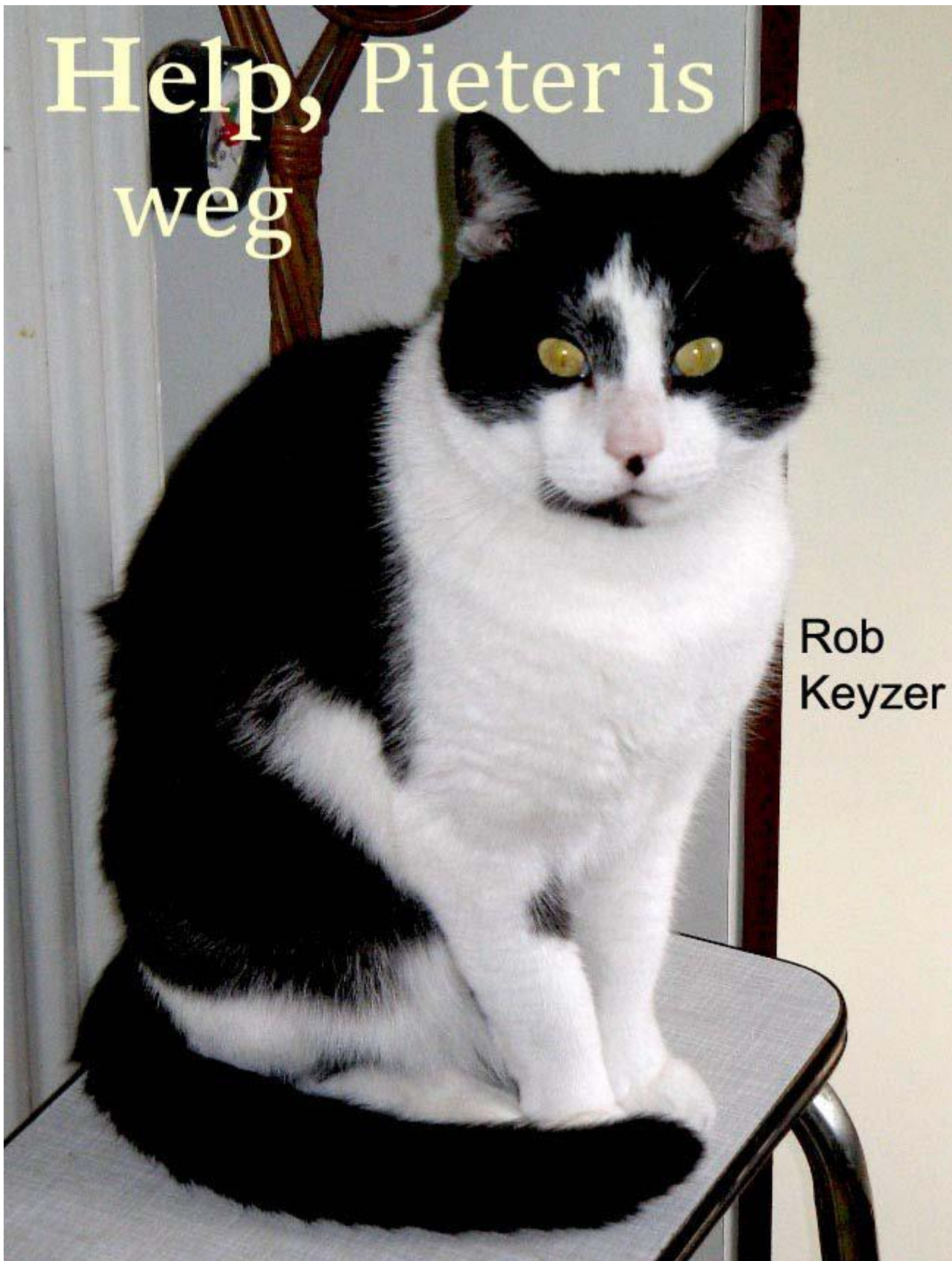

Help, Pieter is
weg

Rob
Keyzer

Help, Pieter is weg!

De dag dat de nachtmerrie begon was een heel gewone maandag in oktober. In de middag was ik samen met mijn vriendin naar Zaandam geweest, om de door mij via internet bestelde harddisk van 500 gigabyte op te halen. Ik had deze al geruime tijd ervoor via internet besteld en was me gaan afvragen wanneer ze die een keer binnen kregen. Eindelijk was na weken de mail gekomen dat mijn bestelling op me lag te wachten. Omdat het al zo lang had geduurd besloot ik de schijf dezelfde dag op te halen. Ik moest toch naar Zaandam om pasfoto's te laten maken want mijn identiteitskaart was al bijna een maand verlopen. Omdat ik dit eindelijk eens niet weer vergeten had stapte ik 's middags volkomen tevreden, met de foto's in mijn portemonnee en de harde schijf onder mijn arm de winkel van de fotograaf uit. Vol plannen liepen Heleen en ik over de Gedempte Gracht in de richting van het station om met de trein zo snel mogelijk thuis te zijn. De trein kwam het station binnenrijden toen we nog maar net op het perron stonden. Alles ging de laatste weken lekker. Heleen had na lang zoeken ook een huis in oud Koog gevonden en we waren vrijwel klaar met het opknappen ervan. Enkel de volledig betegelde tuin, waar het bamboe hoog tussen de tegels doorgroeide, zou nog enige tijd kosten om deze weer op een echte tuin te laten lijken. Haar verhuizing was achter de rug en was voorspoedig verlopen. De katten begonnen na maanden aan elkaar te wennen. Er was weer wat meer rust in huis. Alles ging goed, hoe had ik kunnen vermoeden dat deze maandag zo rampzalig zou eindigen.

Toen wij bij mij aankwamen liet Filipientje meteen merken dat zij vond dat wij veel te lang waren weggebleven. Ze was hoogst verontwaardigd dat ik de deur naar de keuken had dichtgedaan, zodat zij zich niet bij haar twee grote pleegbroers in de tuin had kunnen voegen. Luid mekkerend maakte zij haar ongenoegen hierover duidelijk.

'Het is niet eerlijk dat die twee lummels wel buiten mochten zijn en ik niet', wilde zij duidelijk aan ons kwijt. We moesten allebei lachen om die kleine hummel. Ik pakte haar op en zei troostend 'Ja,ja...jij mag ook naar buiten.'

'Miemie', klonk haar antwoord. Echt miauwen deed zij nog niet zo goed.

Er waren weliswaar geen vechtpartijen tussen het kleintje en de twee grote katers die zij bij mij als pleegbroers had gekregen, maar ik vond het nog net iets te vroeg om haar voor langere tijd met hen alleen te laten. (Fili)Pientje was nog maar net iets ouder dan een jaar en absoluut geen partij voor die twee volwassen dikzakken als er wel problemen tussen hen zouden ontstaan. Bovendien waren we net begonnen om haar buiten te laten en ze kende de omgeving nog niet goed genoeg. Ze was zo speels, lette in haar spel nergens op. Alles wat rondvloog of langs dwarrelde trok haar volle aandacht. Zonder op wat dan ook te letten dartelde zij daar achteraan. Heleen en ik hadden de eerste keren dat zij de tuin uit was gegaan in spanning afgewacht of ze door haar enthousiasme de weg naar huis niet kwijt zou raken. Het was gelukkig tot dan toe goed gegaan. Als zij al te lang wegbleef had Pieter, als bezorgde grote broer zich loom van de bank overeind gehesen om haar te gaan zoeken. Het was al een keer of drie gebeurd dat hij na tien minuten of een kwartier samen met haar de tuin weer was komen binnenwandelen, om hierna tevreden op de bank in slaap te sukkelen. Het was duidelijk dat hij zijn kleine 'zusje' goed in de gaten hield.

Met een nog altijd verontwaardigd 'mie'ende Pientje in mijn armen liep ik naar de keuken, om ook haar de gelegenheid te geven naar buiten te gaan. Pieter lag nog languit op de oude bank van het zonnetje te genieten. Hij was een echte slaapkop. Het leek dat hij niet eens had gemerkt dat wij zo'n twee uur waren weggeweest. Binkie lag nog steeds in het gras te rollebollen. Het leek alsof we helemaal niet weg waren geweest. Na Filippine

tot haar grote tevredenheid in de tuin te hebben gelaten, waar zij vrijwel meteen Pieter met haar zusterlijke liefde omhelsde om hem tot spelen uit te dagen, liep ik terug naar binnen om mijn nieuwe speeltje uit te testen.

Een paar maanden daarvoor was het mij tot mijn frustratie opgevallen dat veel selfmade cd's mankementen vertoonden en dat sommige zelfs al niet meer om aan te horen waren. Ik had er maanden tegenaan zitten hikken, voor ik had besloten aan een 'Joost mocht weten hoeveel maandenplan' te beginnen, om alle muziek om te zetten naar mp3 om deze op te slaan op een harde schijf, voor ik geen muziek meer beluisteren kon. Was ik een paar jaar geleden meer dan twee jaar bezig geweest om al mijn vinyl op cd te branden, nu ging ik het hele proces min of meer nogmaals uitvoeren. Heel lang had ik niet meer naar de wand met cd's gekeken om zo niet aan deze monsterklus te beginnen. Irritatie had mij uiteindelijk doen zwichten.

Krrsstt..krsstt.krssttt had het één keer te veel geklonken en mij duidelijk gemaakt dat als ik het nu niet zou doen, ik binnen niet al te lange tijd gigantisch zou balen. Al mijn platen had ik naar de vliering verhuisd in de wetenschap dat alles keurig op cd was gebrand, ik had ook geen platenspeler meer aangesloten staan. Door dat gekloot met die cd's zou ik op een gegeven moment geen muziek meer kunnen luisteren of ik moest noodgedwongen de hele handel weer naar beneden sjouwen. Ik had nog mazzel dat ik indertijd niet al mijn platen had weggedaan. Dan had ik pas écht gebaald. Balen deed ik hoe dan ook, vanwege de bijna eindeloze klus die ik op me zag afkomen. Maar oké, zoals met bijna alle eindeloze klussen: hoe sneller je eraan begint, hoe sneller je klaar bent. De harde schijf van mijn computer stond inmiddels behoorlijk vol met mp3tjes, die ik nu zo snel mogelijk wilde over zetten naar de voor dit karwei aangeschafte externe harde schijf. Het overschrijven ging trager dan ik had gehoopt. Mijn pc was een oud beestje met usb één versie. De rest van de middag bleef ik met mijn monsterklus bezig. Heleen had er een karwei aan om mij voor het eten naar beneden te krijgen.

Onmiddellijk na het eten wilde ik boven verder gaan met mijn klus. Ik kwam Piet in de gang tegen die klagelijk bij de voordeur liep te miauwen. Het was tegen half acht, de tijd dat hij altijd zijn wandeling ging maken. Overdag ging hij nooit ver weg. Meestal bleef hij gewoon in de tuin of zat in het perkje voor de deur. Vaak lag hij ook de hele middag in huis in een stoel of op de vensterbank te pitten, al was het nog zulk mooi weer. 's Avonds echter moest en zou meneer op pad. Wel kwam hij bijna altijd binnen een kwartier weer binnen, liet zijn snoet even zien om vervolgens weer benen te maken. Dit herhaalde hij iedere avond diverse keren tot ik als nachtportier de deur afsloot. 's Nachts wilde ik hem binnen hebben.

Zonder nadenken deed ik de deur voor hem open en liet een, aan zijn grote juichstaart te zien, tevreden Piet naar buiten gaan.

'Oké jong, tot zodirect', zei ik tegen hem terwijl ik hem al bijna om de hoek van het huis zag verdwijnen. Ik sloot de deur achter hem, ging naar boven en stortte mij weer op mijn klus.

In de loop van de avond vond ik het vreemd dat Piet nog steeds niet binnen was geweest, om zoals hij bijna altijd deed, naar mij toe te komen. Hij zocht mijn gezelschap dan op, ging op de grond zitten en keek toe wat ik zat te doen of sprong op de tafel en ging vlak naast het toetsenbord zitten, om mij vervolgens van alles te vertellen. Deze avond gebeurde dat niet. Toen het tegen tien uur liep begon ik ongerust te worden. Zolang bleef hij nooit aan een stuk door weg. Ik had het gevoel dat ik moest gaan kijken maar schoof dit van mij af. Dat gevoel had ik wel vaker zonder dat dit ergens op sloeg. Heleen noemde me niet voor niets af en toe vaderkloek. Daar had ze gelijk in, ik maakte me vaak zorgen om niets.

Maak je niet druk, dacht ik. Ach man, laat hem nog maar. Je kent hem. Hij zit vast voor de deur in het perkje en duikt onder een auto als je hem wilt binnenhalen.

Ik schudde mijn onrustgevoelens van me af en ging door met het overzetten van de muziek. Het gevoel 'dat er iets mis was' liet me niet los. Ga nou kijken waar hij is, leek wel of iemand tegen me zei. Keer op keer schudde ik het van me af en dacht: als ik hem nu binnenhaal wil hij er zodirect toch weer uit. Dan staat hij na tien minuten luidkeels te protesteren. Dus, laat toch even, man! Wees niet zo'n stresskip! Hij is altijd thuisgekomen, waarom zou het nu anders zijn.

Piet begreep mijn ongerustheid ook nooit.

'Proeproeproepro...', was zijn commentaar als ik hem liet weten hoe blij ik was dat ik hem eindelijk zag en waarvoor ik allemaal bang was geweest, als hij te lang naar mijn zin weg was gebleven.

'Proeproeproepro!', zei hij dan weer en wilde mij zo deelgenoot maken van wat hij had gezien, waar hij was geweest of mij uitleg geven waarom hij die avond zo laat was. Of misschien enkel: 'Ach man, maak je toch niet altijd zo druk, ik loop echt niet in zeven sloten tegelijk hoor. Ik ben een volwassen kater, ik weet prima wat ik doe!'

Het leek mij beter om geduld te hebben. Tegen half elf kon ik mijn ongerustheid niet blijven negeren en besloot naar beneden te gaan om te kijken waar hij bleef. Wellicht was hij er allang en was hij dit keer niet naar mij toe gekomen. Dat kon heel goed zijn, want Heleen was er ook. Waarschijnlijk lag hij al een tijdlang in zijn stoel te slapen.

Mijn ongerustheid nam toe toen ik van Heleen hoorde dat zij hem de hele avond niet één keer had horen terugkomen. Normaal zat hij in de keuken luid te miauwen of aan de gesloten keukendeur te krabben om zo te laten merken dat hij er weer was. Ook had zij het kattendeurtje de hele avond niet gehoord.

Dat is niets voor Piet, dacht ik en liep direct naar de voordeur om buiten te gaan kijken. Half en half verwachtte ik dat hij daar in het perkje zou zitten. Meneer zou dan vast en zeker, op het moment dat ik naar buiten kwam, wegduiken onder een auto omdat hij nog geen zin had om naar binnen te moeten. Dat spelletje was hij sinds een paar maanden aan het spelen. Af en toe kreeg ik het daarvan op mijn zenuwen en was hierdoor soms behoorlijk kwaad op hem. Ik moest vaak half of helemaal languit op straat, naast of achter een geparkeerde auto gaan liggen, om hem met een stukje vlees of wat brokjes hard voer te paaien. Alleen op die manier kreeg ik hem zover dat hij dicht genoeg in de buurt van mijn hand kwam dat ik hem in zijn nekvel kon grijpen. Luid protesterend haalde ik hem dan onder de auto vandaan en nam hem mee naar binnen. Hoogst verontwaardigd was hij iedere keer hiermee. Voor iemand die voorbij liep moest het er wel heel verdacht uitzien. Ik baalde behoorlijk van dat 'spelletje' en vroeg me af hoe lang het zou duren voordat iemand mij de dierenbescherming op mijn dak zou sturen.

Sinds enkele weken maakte ik me daar niet meer druk om. Op een avond in september was de vrouw van de dierenambulance, die op de hoek bij mij woonde, getuige geweest van dit ritueel en had ik haar hierover uitleg gegeven. Met een stem als een politie-inspecteur had zij vragen op mij afgevuurd, nadat zij de ambulance had geparkeerd en was uitgestapt niet ver van waar Heleen en ik Piet onder een auto vandaan probeerden te krijgen.

'Wat is hier aan de hand?'

Haar vraag klonk als een commando.

'Mijn kat zit onder een auto en wij willen hem binnenhebben', antwoordde ik terwijl ik opstond en naar haar toeliep.

'Waarom zit die kat onder een auto?'

Ik had de tweede vraag nog niet beantwoord of een derde klonk al als spervuur uit een repeteergeweer.

'Waarom wil hij niet naar binnen?'

Ook dit legde ik braaf maar met tegenzin uit.

Wat gaat dat jou eigenlijk aan, dacht ik, je bent net als ik een ambteloos burger die geen enkel recht heeft om een ander een kruisverhoor af te nemen.

‘Waar is hij bang voor’, klonk alweer een volgende vraag.

Om onmiddellijk te worden gevolgd door nog meer vragen.

‘Waarom moet hij naar binnen?’

‘Waarom wil hij niet naar binnen?’

‘Wat gebeurt er binnen met hem dat hij niet naar binnen wil?’

Poeh, dacht ik, wat een mens, nou moet je ophouden. Wie denk je dat je bent om op zo’n manier met andere mensen om te gaan. Toch bleef ik haar vragen beantwoorden om duidelijkheid te geven voor als iemand zich op een dag tot de dierenbescherming zou wenden met het vermoeden ‘dat er bij mij iets aan de hand was, dat ik katten onder auto’s vandaan sjoerde’. Dan wist deze vrouw hier al alles van.

In de loop van de jaren had ik rare verhalen over haar gehoord en vroeg mij af, terwijl ik door haar met vragen werd bestookt, of die verhalen niet alleen maar verhalen waren. Misschien leed ze aan een soort beroepsmissvorming. Ik hield me in en bleef haar vragen beantwoorden, al lag het op mijn lippen om te zeggen: ‘wie denk je dat je bent met je vragen. Je bent geen politie-inspecteur. Opzouten idioot!’ Na een tijdje leek ze gerustgesteld en zei het te begrijpen ‘omdat ze zelf ook katten had’. Ik was blij dat ik niet direct uit mijn slof was geschoten en haar van replek had gediend.

Niet lang na de avond van die ondervraging begon Piet gelukkig weer meer uit eigen beweging binnen te komen. We hoopten dat dit zou doorzetten, we waren zijn ‘spelletje’ behoorlijk beu. Begrijpen deed ik het wel, hij had het in het afgelopen jaar zwaar voor zijn kiezen gehad met die kleine Filippine erbij. Pientje zag hem als grote broer maar ook als boksbal. Ze hing hem, zo gauw als zij hem zag om zijn nek, wat hem soms echt teveel werd. We hoopten dat dit minder zou worden als zij wat ouder was. Pientje had met haar komst Piet zijn rust behoorlijk verstoord. Heel wat keer had hij er in de afgelopen maanden voor gekozen om naar buiten te vluchten. Gelukkig ging het de laatste tijd wat beter. Pientje liet hem vaker met rust en Piet begon er weer vertrouwen in te krijgen dat hij zijn ouwe leventje weer kon oppakken. Hij was de laatste weken weer vaker in zijn stoel gaan liggen en had er geen probleem mee als zij soms voorzichtig naast hem kroop. Wij waren opgelucht toen we het zagen. De zomer liep op het eind en het was niet meer zulk geweldig weer. Piet kon zijn heil niet buiten blijven zoeken. We hadden gehoord van mensen die er ook zo’n kleine opdonder bij hadden genomen, dat het kleintje daar een tijdlang vier volwassen katten naar de bovenverdieping van hun huis had verjaagd. Wekenlang hadden zij daar verontwaardigd gekampeerd om het kleintje zo te ontlopen. Met het ouder worden van het kleine ‘monster’ was de rust in huis teruggekeerd en zaten ze weer allemaal beneden. Zo namen wij aan dat het hier ook zou gaan.

Pieter was er om elf uur nog altijd niet. Ook alle keren dat we daarna gingen kijken was Piet in geen velden of wegen te zien. Het werd half twaalf en twaalf uur. De klok tikte genadeloos door. Het liep tegen half een en nog was hij niet thuis. Normaal kwam hij op een gegeven moment wel te voorschijn en liet zich in ieder geval eens zien. Dit keer niet, hij was nergens te zien. Eén keer had het tot bijna twee uur geduurd voordat meneer eindelijk was gekomen. Ik had behoorlijk in de piepzak gezeten en dacht dat ik hem kwijt was. Hij was uiteindelijk gekomen en daar hield ik me aan vast, om niet in paniek te raken.

Keer op keer ging een van ons naar buiten om te kijken, maar iedere keer voor niets. Er kwam geen reactie op het fluitje van Heleen, waar hij normaal op af kwam rennen. Er kwam geen reactie op de tientallen keren dat we zijn naam riepen. De straat bleef akelig

leeg. Wat was er aan de hand? Waar bleef hij toch? We spraken amper tegen elkaar, we wilden elkaar niet in paniek brengen. Om één uur besloot ik te gaan zoeken en niet langer enkel bij de deur blijven kijken en hem roepen. Waar moest ik zoeken? Waar hing hij uit? Het leek zo zinloos, maar ik wilde iets doen. Ik wilde niet langer blijven afwachten. Misschien had hij een ongeluk gehad en kon hij zijn huis niet bereiken. Ik hoopte dat ik hem zou vinden.

Ik probeerde mezelf te overtuigen dat er niets loos was en hoopte dat ik zodirect kwaad op hem zou worden, als meneer eindelijk eens had willen thuiskomen. Dan was er tenminste niets gebeurd en was hij er weer. Zonder enig idee waar ik de beste kans zou maken om hem te vinden liep ik door de stille straten. Binkie was met me meegegaan en dartelde als een jong veulen om mijn voeten heen en weer. Om de paar meter bleef hij stilstaan om mij verwachtingsvol en nieuwsgierig aan te kijken.

Waar gaan we heen? Wat gaan we doen?

‘Nee jochie, het is geen spelletje, ik zoek Piet. Weet jij niet waar hij is?’

Als antwoord nam hij een sprong omhoog en gaf mij een harde kopstoot tegen mijn been, om me daarna opnieuw met vragende ogen aan te kijken en vervolgens weer met mij mee te wandelen. We gaan samen stappen, zo leek hij te denken. Dat idee beviel hem wel: samen op rooftocht, boef en boefjesmaat!

Welke straat ik inging en welke uit: nergens zag ik Pieter.

Oh shit, dacht ik: dit keer is het anders. Dit keer komt hij niet terug. Wat is er met hem gebeurd? Waar is hij? Waar blijft hij? Waarom komt hij niet? Waar moet ik zoeken? Ik voelde me slap en akelig van ongerustheid.

Ik liep terug naar huis en hoopte dat hij er inmiddels zou zijn. Dat was niet zo. Binkie bleef op de stoep zitten terwijl ik naar binnen ging. Hij snapte niet goed waar deze wandeling voor had gediend. Niet veel later ging ik de deur weer uit om dezelfde straten nogmaals te doorkruisen, om hierna opnieuw terug naar huis te gaan in de hoop dat hij er inmiddels zou zijn. Ik hoopte dat hij, van de prins geen kwaad wetend, in het perkje voor het huis zou zitten en verbaasd naar mij en Bink, die opnieuw was meegewandeld, zou kijken als hij ons vanuit de verte zou zien komen aanlopen.

Waar zijn jullie met z’n tweetjes geweest? Fraai hoor, kom ik eens wat later thuis, loop jij meteen met Binkie te sjansen!

Maar ook deze keer was er geen Piet te zien. Het was bijna drie uur ‘s nachts en ik besepte dat er dit keer iets helemaal mis was.

Wat kon ik verder doen? Waar had ik nog niet gekeken?

Op alle plekken waar ik dacht dat hij zo nu en dan uithing was ik al geweest. Uiteindelijk besloten we naar bed te gaan in de hoop dat hij gedurende de nacht zou thuiskomen. Het werd een lange onrustige nacht. Diverse keren stond een van ons op om naar beneden te gaan om weer te kijken. Iedere keer werd onze hoop om zijn ‘proeprae’ te horen de grond ingeboord. Nog nooit was hij in de meer dan twee jaar dat hij bij mij in huis was de hele nacht weg gebleven. Wat was er met ‘Proetje’ gebeurd?

De volgende ochtend, nadat we eerst nog een paar keer zonder resultaat overall hadden rondgekeken, besloot ik te bellen met de dierenopvang om hem als vermist op te geven. Misschien had iemand hem al ergens gezien. Misschien was hij al gevonden! Of had hij een ongeluk gehad en was hij bij de dierenopvang binnengebracht.

Misschien was hij dood of misschien viel het mee, was hij enkel gewond. Misschien, misschien, misschien...

Het leek mij in ieder geval hoe sneller zijn vermissing bekend was, hoe groter de kans zou zijn dat hij weer vlug thuis kon zijn, wat er dan ook met hem was en hoe hij er ook aan toe zou zijn. Ik zocht het nummer op en toetste met trillende vingers de cijfers.

‘Ach meneer, maakt u zich niet meteen ongerust. Hij zal vast wel vanavond terug komen.’

Dit nonchalante antwoord klonk mij vreemd in mijn oren, nadat ik had verteld wat er de avond daarvoor was gebeurd.

‘Nee, ik neem nu de gegevens niet met u door. U kunt beter wachten tot morgen en als hij er dan nog niet is, dan zien wij hem pas als vermist. Belt u morgen maar terug.’

Verbaasd met dit antwoord bleef ik een tijd verward naar de zoemtoon luisteren, alsof ik verwachtte iets niet goed te hebben begrepen. De man had écht al afgebroken. Wat een vreemde kerel, aan zo iemand heb je wat op zo’n moment. Wat konden we zelf ondertussen doen? Onnozel als ik was had ik gedacht dat ik wel wat tips van hen zou krijgen. Nee dus, er was al afgebroken voor ik mij dit bewust was. Hen opnieuw bellen leek onzinnig. Ik hoopte maar dat ik de volgende dag iemand anders aan de lijn zou krijgen. Wat een botterik, dacht ik, en die zit dan bij de dierenbescherming. Maar ik hoopte ook dat die botterik gelijk zou krijgen en dat Piet vandaag uit zichzelf zou terugkomen.

Na dat vreemde telefoontje ging ik naar buiten om weer naar Piet te zoeken. Opnieuw liep ik zonder te weten waar ik de beste kans had om hem te vinden, de ene straat in en de ander uit, zonder ook maar een spoor van hem te vinden. Hij kon toch niet zomaar van de aardbodem zijn verdwenen. Wat nu verder? We wisten het geen van beiden. Telkens ging een van ons de straat op om te zoeken, op al die plekken waar we al hadden gezocht. Misschien hadden we ergens niet goed gekeken en vonden we hem nu wel. Inmiddels had ik de meest afgrijselijke scenario’s in mijn hoofd en nam het mezelf kwalijk dat ik de avond daarvoor niet om tien uur was gaan kijken. Had ik hem ook maar niet via de voordeur eruit gelaten. Waarom had ik dat ook gedaan? Had ik toen niet even gedacht ‘doe niet, laat hem via zijn eigen deurtje naar buiten’. Maar dat gevoel had ik wel vaker gehad en er was toch nooit iets gebeurd. Hoe had ik van tevoren kunnen weten dat het dit keer anders zou zijn.

Maanden geleden had ik mij ook zorgen gemaakt en had ik in angst en beven, met afgrijselijke ideeën in mijn hoofd op hem zitten wachten. Rond half twee ’s nachts had ik eindelijk het langverwachte ‘klikklak’ van het kattendeurtje gehoord en was meneer naar binnen komen lopen. Zo had het nu toch ook moeten gaan. Waarom was dit nu niet gebeurd? Hij was alleen maar zijn avondwandelingetje gaan maken.

Waar ben je toch jochie? Die vraag bleef door mijn hoofd malen. Het bleef akelig stil. Wat verwachtte ik ook? Dat ik plots een stemmetje zou horen dat me zou zeggen ‘hij zit daar of daar’. Of dat ik uitleg zou krijgen over wat er aan de hand was. Dan had ik iets geweten: maar niets, geen geluid, geen stemmetje, geen idee. Ik wist dat zoiets niet kon gebeuren maar hoopte er op. Ik voelde me kil, koud, moe en misselijk en had het gevoel dat ik amper mijn ledematen kon bewegen terwijl ik verder door de straten liep. Het was zo onwerkelijk. Het voelde zo vreemd aan. Alsof ik verstijfd was, in shock terwijl ik nog steeds kon bewegen. Alsof ik gevangen was in een akelige droom. Ik probeerde alles te doen om eruit te ontwaken maar wist dat ik wakker was. De akelige droom sleepte maar door en was geen droom. Het was echt. Maar dit kon toch niet echt zijn!

Shit, had ik maar... had ik maar..., dacht ik weer. Had ik maar niet de hele avond met die stomme muziek bezig gebleven. Had Heleen maar niet de hele avond tv zitten kijken. Had ik hem maar niet naar buiten gelaten. Had ik maar eerder gaan kijken, dan was hij er gewoon nog geweest. Het was bijna onmogelijk om nog helder te denken met tientallen ‘had ik maars’ in mijn hoofd.

Na weer een dag zinloos zoeken probeerde ik ‘s avonds wat te slapen. Mooi niet dus, weer volgde een rusteloze nacht net als de nacht daarvoor. Weer had ik hoop dat Piet er eindelijk zou zijn als ik het kattendeurtje beneden hoorde. Onmiddellijk sprong ik uit bed en rende de trap af om te kijken of hij er was. Weer struikelde ik bijna over mijn voeten, in de haast hem in mijn armen te sluiten. Om gedesillusioneerd als een bevroren homp

vlees, seconden lang in de stilte van de keuken te staan staren naar het zachtjes in de wind bewegen van zijn deurtje.

Zou ik hem ooit terugzien? Was hij dood? Was hij vermoord voor zijn vacht? Was hij aangereden? Zat hij gevangen bij een onmens die hem voor vivisectie aan het martelen was? Wat als Piet inderdaad door zo'n stuk vuil was gevangen? De rillingen liepen me langs mijn rug, ik voelde mijn benen bijna onder me verdwijnen. Het idee dat zo iets mogelijk kon zijn en dat ik niets voor hem kon doen, hem niet kon helpen, hem niet kon bevrijden, bracht me volledig in paniek. Ik kon niet terug naar bed. Ik was te nerveus, bevreesd en onrustig. Aan een stuk door liep ik door de huiskamer op en neer. 'Wat kon ik doen?' Die vraag bleef me domineren. Ik vervloekte mijn machteloosheid. Later bleek ik toch op de bank in slaap te zijn gevallen, nadat ik even was gaan zitten en voelde me daar schuldig mee toen ik wakker werd.

De volgende dag belde ik opnieuw met de dierenopvang en nu nam een vrouw de gegevens wel met mij door. Gelukkig kon zij vertellen dat hij niet was doodgereden.

'Als dat zo was, dan zouden wij hem hier binnen hebben gekregen en dat is niet het geval', stelde ze mij gerust.

Dit was eindelijk een goed bericht. Ook Heleen was blij te horen dat Pieter in ieder geval niet was aangereden. Dat goede nieuws bleef echter niet lang hangen. Dat Piet niet was binnengebracht, wilde nog niet zeggen dat hij niet aangereden kon zijn. Misschien had hij zich van de plaats van de aanrijding weten weg te slepen en lag hij al vanaf maandagavond ergens tussen struiken langzaam dood te gaan. Was hij zwaar gewond dat hij zijn huis niet had kunnen bereiken. Misschien was hij al dood. Misschien lag hij wel ergens niet eens ver van huis vandaan. Maar waar dan? We hadden al overal gezocht. Het idee dat hij ergens gewond vlak bij huis lag, bracht mij een nieuwe golf van paniek. Waar lag hij dan en zouden we hem vinden? Konden we hem nog redden? Zouden we hem nog op tijd vinden? Zouden we hem vinden als hij al dood was? Dan konden we hem nog strelen, nog aaien, om hem rouwen en zorgen dat zijn dode lijf niet ergens voor oud vuil lag weg te rotten. Oh Piet jochie, waar ben je? Wat is er gebeurd manneke, dacht ik wanhopig terwijl ik weer naar buiten rende om opnieuw te gaan zoeken op alle plekken waar ik al diverse keren gezocht had. Waar hadden we nog niet gekeken? We wisten het niet. Heleen ging na mij de deur uit om de omgeving af te zoeken. Keer op keer wisselden we elkaar af omdat we Pientje niet alleen wilden laten. We hoopten ook dat iemand zou bellen, en dat de nachtmerrie zou eindigen. Iemand kon hem gevonden hebben. Een van ons moest thuis zijn om dat telefoontje niet te missen. Voor ik voor de zoveelste keer de deur uitging, mailde ik een foto van Piet naar de dierenopvang. Dit zou het zoeken naar hem vergemakkelijken. Zijn vermissing zou op de webpagina van Amivedi worden gezet en een foto daarbij leek mij wel zo slim. Mensen zijn nu eenmaal visueel ingesteld en een blik op een foto zegt iemand meer dan enkel wat regels tekst. Om zeker te weten dat de foto was aangekomen belde ik de dierenopvang om hen ervan op de hoogte te brengen. Ik wilde niets aan het toeval overlaten.

'Oké', klonk het antwoord. 'Dat kan ik momenteel niet zien. Die foto komt binnen op de computer van een collega en die is er maandag weer.'

Godallemachtig, dacht ik, gaat het zolang duren, voordat zijn vermissing op die webpagina staat? Dat is een volle week later. Heleen draaide bijna door toen ze dit hoorde.

'Dat is toch volslagen van de gekke, wat doen die gasten in de tussentijd in vredesnaam? Zijn ze gek of zo? Juist die eerste dagen zijn zo belangrijk', riep zij uit. 'Ik begrijp er niets van! Waarom duurt het zo lang?'

Ik was het met haar eens, maar blijkbaar hadden ze maar één persoon die op maandag de webpagina bijwerkte. Wat konden we daar aan doen? Niets! Geduld hebben en in de

tussentijd zelf verder zoeken en hopen op een wonder. Wij konden Piet niet zelf op die webpagina zetten. We waren afhankelijk van anderen. Het enige dat wij in de tussentijd konden, was blijven nadenken over wat wij wél zelf konden doen, om zo de kans om Piet terug te vinden zo groot mogelijk te laten zijn.

Later die dag gaf iemand de tip om een folder te maken en die huis aan huis in de omgeving te verspreiden. Op deze manier konden we mensen in de buurt laten weten dat Pieter vermist was. Het kon zijn dat hij was aangereden en dat iemand hem in huis had genomen die niet wist waar hij woonde. Hij kon ook per ongeluk bij iemand in de schuur opgesloten zitten. Het maken van de folder gaf ons hoop en iets te doen. Het joeg eventjes alle duivels uit mijn hoofd weg.

Met mijn verstand op nul draafde ik tuinpaadje op en tuinpaadje af, opende talloze hekjes, stopte de folder in brievenbussen en sloot de hekjes weer netjes achter me, om mij hierna weer naar huis terug te haasten om nieuwe folders op te halen. De folder kon er heel goed toe leiden dat we hem terug zouden vinden. Hij moest toch ergens zijn, hij kon toch niet in rook zijn opgegaan.

Gelukkig deed de printer het wonder boven wonder dit keer eens goed. Urenlang zat Heleen folders te printen en vouwen die ik huis aan huis verspreidde. Ook mailde ik later op de dag informatie over Pieter aan redacties van huis aan huisbladen met het verzoek of zij aandacht aan zijn vermissing konden besteden. Iemand moest Piet toch ergens hebben gezien.

Op de eerste dag staken verwijten de kop al op. Waarom had ik hem aan de voorkant eruit gelaten? Ik wist het niet meer. De vraag bleef mij achtervolgen. Had het wat uitgemaakt als ik dat niet had gedaan? Was hij door mij op de verkeerde tijd op de verkeerde plek geweest? Ik wist dat ik hem had nagekeken en nonchalant had gezegd: 'Oké Piet, tot zodirect jong.' Zouden dat mijn laatste woorden tegen hem zijn? Ik moest bijna janken als dat zo was.

Hoe had ik kunnen weten dat hij zomaar zou verdwijnen. Als ik dat had gedaan, had ik meteen achter hem aangerend, hem van straat geplukt en onmiddellijk mee terug naar binnen genomen. Maar ik had dit toch niet kunnen weten. Waarom had ik het niet geweten? Waarom had ik hem niet aan de achterkant eruit laten gaan. Was het niet gemakzucht van mij geweest? Ik vervloekte mezelf daar om.

De plotselinge komst in januari van Pientje had alles moeilijk gemaakt. Wij wilden haar nog niet meteen alleen naar buiten laten waardoor we de keukendeur de laatste maanden bijna constant dicht hadden moeten houden. Pas sinds een paar weken waren we bezig om haar aan de tuin te wennen, maar 's avonds wilden we haar nog niet alleen buiten laten. Bovendien waren Binkie en Pientje nog niet aan elkaar gewend en Binkie lag heel vaak in de keuken. De dichte keukendeur had Piet extra stress veroorzaakt. Hij kon niet meer uit zichzelf in en uit gaan zoals hij dat gewend was. Het kon even niet anders, eerst moesten Binkie en Pientje ook aan elkaar gewend zijn, zoals Piet en Pien inmiddels waren en moest Pientje ook de omgeving beter kennen.

Binkie was de kat van mijn burens naast, die hem vanwege allergie al maanden niet meer binnenlieten. Ik vond het nogal stom om een kat te nemen terwijl ze wisten dat twee van hun kinderen allergisch waren voor een harig dier. Juist vanwege die allergie hadden ze al jarenlang een konijn in een hok in de tuin zitten. Je moest wel idioot zijn om er dan een kat bij te nemen. Toen het vanwege de allergie niet ging mocht de kat niet meer binnen komen. Het dier naar de dierenopvang brengen zodat er een ander huis voor hem gezocht had kunnen worden, deden ze niet. Had ik Binkie aan zijn lot moeten overlaten en hem laten zwerven? Altijd hadden Heleen en ik voor zwerfkatten gezorgd en we waren nu

getuigen hoe zwerfkatten soms ontstaan. Binkie was nog zo klein en jong toen hij zijn huis kwijtraakte. Wel werd er iedere ochtend een bakje eten voor hem in de schuur gezet, maar natuurlijk wilde het dier meer dan dat: hij wilde een lekker warm huisje, veiligheid, beschutting tegen weer en wind, aandacht en was dat bij mij komen zoeken. Voor mij was dus het begrijpelijk dat hun Binkie meer 'mijn' Binkie was geworden. Dat laatste zat ze dwars. Dat had ik gemerkt met hun konijn. Om dat dier eens wat beweging te gunnen, had ik eens voorgesteld om het voor een tijdje bij mij in het gras te laten lopen. Bij hen was de tuin bijna helemaal betegeld.

'Dan wordt meteen mijn gras geknipt', grapte ik.

'Wil je nou mijn konijn ook al hebben, Binkie zit ook al de hele dag bij jou', klonk het beschuldigende antwoord van de buurman vanachter de schutting. Nee, eikel ik hoef je konijn niet te hebben, net zomin als ik je kat hoef te hebben. Dat het moeilijk is met twee kinderen die allergisch zijn snap ik, maar om dieren dan maar gewoon naar de tuin te verwijzen en zo te vinden dat het probleem is opgelost, lijkt mij niet in het belang van die dieren, was wat ik dacht. Het konijn kwam het hok bijna nooit uit en de kat mocht het op straat uitzoeken, die had zijn vrijheid, vonden ze. Heel fijn, maar vrijheid in de winter in de kou is geen lolletje, ook niet voor een kat. Met hen erover praten had geen zin, ze deden alsof ze het niet begrepen. Zij vonden dat ze een prima oplossing voor de kat hadden en begrepen niet dat hun kat daar anders over dacht. Het was een verschil in mentaliteit. Ik zag het om mij heen meer gebeuren. Soms zag ik een eind verderop de kat 's avonds, voor men ging slapen buiten gezet worden. Ik snapte dat niet. Maar als ik wat zei werd ik aangekeken of ik debiel was. Sommige mensen hier waren behoorlijk boers. In het belang van Binkie koos ik ervoor om de zaken te laten wat ze waren. Hij had bij mij min of meer een huis en gelukkig waren Piet en hij, nadat Piet in huis was gekomen, snel aan elkaar gewend geraakt. Er waren nooit echt problemen tussen hen geweest. De problemen die er in het afgelopen jaar waren geweest, hadden hun oorsprong bij kerst van het vorig jaar.

Eind november van het vorig jaar had de zus van Heleen, die in Spanje woonde plotseling gebeld.

'Als ik een keer met de kinderen naar Nederland kom, kan ik dan ook bij jullie een paar dagen logeren?'

Zonder ervan uit te gaan dat zij de bedoeling had om enkele weken later met kerst te komen, had Heleen gezegd dat dit in principe wel mogelijk was. Nog geen twee weken later belde ze opnieuw met de mededeling dat ze met kerst zouden komen, dat ze de tickets al had gekocht. Dat is echt wat je noemt iemand een mes op de keel zetten. Wat kan je doen? Weigeren? Naar mijn smaak had dat prima gekund en ik probeerde Heleen ook zover te krijgen.

'Is die griet gestoord? Een normaal mens boekt een vakantie maanden van tevoren', zei ik haar.

Heleen was ook niet blij, maar vond dat zij het al had toegezegd.

'Hoe kon ik weten dat ze dit jaar met kerst bedoelde', antwoordde zij.

Net als ik vond zij dat haar zuster geen enkele rekening hield met het feit dat mensen met kerst wel eens andere plannen konden hebben. Ook dacht zij er blijkbaar niet over na dat wij, door deze plotselinge logeerpartij van drie mensen, in korte tijd ons een breuk aan boodschappen moesten sjuwen. Ik was woest op die griet en ook op Heleen. Het was mijn huis dat door haar zus als logeeradres was uitgekozen. Heleen had mij er niet in gekend. Ik was de avond dat haar zus belde niet thuis geweest en vond dat Heleen eerst met mij had moeten overleggen.

'Ze kan op haar kop gaan staan, Heleen, ik wil haar hier niet hebben. Zeker niet met kerst', riep ik woedend.

Heleen bleef vinden dat zij dat haar zus direct had moeten laten weten en stelde voor om hen in Amsterdam bij haar onder te brengen. Dat klonk mij onzinnig in mijn oren, haar huis was daar veel te klein voor. Ik wilde die griet bellen en laten weten dat het niet kon op zo'n korte termijn.

'Ja, maar ik heb het al beloofd', bleef het antwoord van Heleen.

Om hoogoplopende ruzie te vermijden zwichtte ik.

'Oké... Laat ze dan maar komen, maar enkel met kerst en geen dag langer, eind december kan ik ze hier niet hebben.'

Ik moest aan Pieter denken. Altijd als het geknal begon wilde ik hem binnen hebben. Met drie mensen extra in huis zou hij gemakkelijk de deur uit kunnen glippen, en daar wilde ik niet eens over denken.

Ik begreep Heleen niet, dat zij zich weer door die griet had laten ringeloren. Die lieve zus had haar een paar jaar daarvoor nog met een stalen smoelwerk staan te belazeren. En ook jaren daarvoor was Heleen door haar gebruikt. Ik vond haar een emotionele chanteur en een ordinaire parasiet. Ik hoopte nog dat Heleen zich zou bedenken en het met mij eens zou zijn. Ik had er niets op tegen om zelf te bellen om haar te laten weten dat wij er geen zin in hadden of dat het gewoon niet uitkwam. Maar Heleen bleef vinden dat dit niet meer kon.

'Dan had ik meteen nee moeten zeggen', zei ze opnieuw.

Ik vond dat onzin. Die griet had haar plannen in dat eerste gesprek moeten laten weten. Dat had zij naar mijn smaak bewust niet gedaan. Of anders had ze nog een keer extra moeten bellen vóór zij de tickets ging kopen, om eerst met de andere partij te overleggen of haar komst met kerst wel uitkwam. Ik vond dat zij Heleen er ingeluisd had door haar niet te laten weten wat zij in haar kop had zitten. De broer van Heleen uit Amsterdam Noord had het nog een graadje erger gemaakt.

'Kom gewoon maar, koop de tickets maar, waar je moet slapen, dat regelt zich wel', bleek hij tegen die griet uit Spanje te hebben gezegd. Hij had deze ongewenste logeerpartij hiermee mede veroorzaakt.

Na zijn nonchalante woorden had hij Heleen een mail gestuurd waarin hij stelde 'dat er nog een week overbrugd moest worden', omdat de broer en schoonzus uit Purmerend, waar zij normaliter hadden kunnen logeren, juist de week met kerst niet thuis waren. De boodschap was duidelijk: 'bij jou dan maar Heleen!' Zo las ik zijn mail. Hij had met zuslief alles bekookstofd en moest nog even regelen dat er voor de eerste week ook een logeeradres was. Ik was furieus met deze fijne familie. Heleen was dat met me eens en opperde opnieuw om hen bij haar te laten logeren.

'Dat is belachelijk, je weet dat dit niet kan', antwoordde ik haar.

'Hoe wil je dat doen? Je huis is veel te klein, je hebt niet eens slaapruijnte genoeg', riep ik kwaad terug.

'Bovendien, gezellig hoor, ik neem aan dat jij met kerst dan ook daar blijft.'

Dit leek me niet echt de kerst die we ons hadden voorgesteld. Ik in Koog met Piet, en Heleen met zus en haar twee kinderen op een twee persoonsslaapbank in Amsterdam.

'Gezellig', zei ik: 'Dit belooft een leuke kerst te worden.'

Wat kon ik anders dan zwichten. Had ik toen de gevolgen van deze logeerpartij geweten, dan had dat stuk ellende op een bank in een park mogen slapen.

Pieter was zo vreselijk bang met de logés. Ik zal zijn grote angstogen nooit vergeten toen de invasie de dag voor kerst binnenkwam.

Wat gaat er gebeuren, wat moet dit hier. Wat is dit, was duidelijk in zijn ogen te lezen. Ik had hem nog nooit zo bang zien kijken.

Vanaf het moment dat de visite er was, was me duidelijk dat er met dat neefje geen land te bezeilen viel. Deels kwam dat door zijn leeftijd, hij was rond de twaalf, wat het begrijpelijk maakte, maar het lag ook aan iets anders, zijn koninklijke houding.

De jongen had hier geen barst te doen en verveelde zich stierlijk. Hij had niets meegenomen om dit te vermijden. Moelief had nergens op gelet, niet eens of hij wel zijn eigen sloffen had meegenomen. Precies dat zou voor Piet de grootste ellende zijn. Vanaf het begin was hij bang voor die jongen. De jongen had, onnozel als hij was, de sloffen van de vriend van zijn moeder meegenomen, die veel te groot voor hem waren. Hij was bijna een tonnetje rond en bewoog zich hierdoor al erg moeizaam en krampachtig. Met sloffen, die bijna bij iedere stap die hij deed van zijn voeten schoten, liep hij als de hulk. Vanaf hun komst tot hun vertrek ging hij aan een stuk door, half struikelend de trap op en af, om boven in zijn koffer weer naar iets te zoeken om zijn verveling te verdrijven, om dat binnen een paar minuten terug te brengen als iets waar hij normaal ook nooit naar omkeek.

Pieter zat iedere keer met doodsbanige ogen naar hem te kijken als hij hem weer strompelend en struikelend zag langs gaan. Wat had ik mijn arme vriend aangedaan door toe te geven aan Heleen en aan die ellendige zus en broer van haar. Ik vervloekte mezelf dat ik die griet niet had afgebeld. Dan had Piet niet zulke akelige dagen gehad. De hele kerst moest ik toezien hoe hij met een kwelgeest opgezadeld zat, een kwelgeest die ik had laten binnen komen. Om het nog erger te maken moest en zou dat stomme jong per se Pieter aaien, ook al zag hij dat Piet bang voor hem was. Hij had aan Binkie niet genoeg. Hij moest zijn zin hebben die verwende etter. Hoe vaak ik hem vroeg Piet met rust te laten, hij moest hem aaien, want hij hield van dieren, maakte z'n moe me duidelijk. Ja, op zijn boterham, dacht ik. Als hij echt van dieren houdt zou hij Piet met rust laten.

Meer dan normaal ging Piet naar buiten en hoopte duidelijk, als hij weer terug was, dat die lui opgedonderd zouden zijn. Op een moment overwoog ik ze de deur uit te zetten om Piet zo weer rust te geven. Het maakte me niet uit wat voor ruzie dit had veroorzaakt als ze maar waren opgedonderd. Zo ver kwam het niet. Broerlief, die alles mede had veroorzaakt, kwam zich telefonisch beklagen. Via de andere zus van Heleen hadden we al gehoord dat hij achter onze rug had geprobeerd de gemaakte afspraken te veranderen. Zij had ons hierover gebeld op de dag dat zij de familie uit Spanje op Schiphol had afgehaald. 'Ik had begrepen dat ik ze naar jullie zou brengen, maar Jen laat weten dat Michiel met haar heeft afgesproken dat ze eerst naar hem gaan.'

Ik was woest toen ik dat hoorde en stond op punt om de logeerpartij af te blazen. Had ik dat maar gedaan.

Meneer had de brutaliteit om zich te beklagen, hij had eerste kerstdag met een uitgebreid diner op hen zitten wachten. De bedrieger voelde zich bedrogen en benadeeld. Eerder dan gepland zou de visite vertrekken, om hem niet nog meer voor zijn hoofd te stoten.

'Godzijdank Piet,' zei ik, 'ze lazeren op jong, dan hoef je niet meer bang te zijn! Ze zijn zodirect vertrokken jochie, geloof me, het spijt me zo grote vriend.'

Om te vermijden dat het nog anders zou gaan, belde ik zelf een taxi en was bereid om die te betalen. Als ze maar weg waren, als die hulk maar opgedonderd was, dan kon Pieter weer tot rust komen.

De taxichauffeur zag hoe blij ik was met zijn snelle komst.

'Zo, je schoonmoeder op bezoek gehad', vroeg hij en glimlachte begrijpend. Ik liet hem in die waan. Na het vertrek van de hulk nam Pieter meteen zijn huis terug. Het duurde enkele dagen voor hij weer helemaal gerust was. Als hij de eerste dagen ergens een vreemd geluid hoorde zag ik hem weer met schrik in zijn ogen rondkijken. Na hun vertrek leek hij toch vrij snel de kerstdagen te vergeten. De dagen tot oudjaar verstreken rustig. Met de jaarwisseling waren er meer mensen met siervuurwerk dan met dat stomme geknal. Pieter

leek zijn angst helemaal te boven. Die ellendige kerstdagen hadden gelukkig geen blijvende schade bij hem aangericht.

Helaas bleek in het nieuwe jaar dat ik mij had vergist. Net als in het begin, toen Piet pas bij mij in huis was, begon hij tegen half januari overal in huis te pissen. Toen lag de oorzaak bij het feit dat hij niet helemaal aan een bak gewend was, nu wist ik dat die kerstdagen waren. Hij had zich in zijn huis onveilig gevoeld. Ik vervloekte die broer en zus meer dan ooit. We hadden al heel wat ellende van die familie ondervonden maar dit was het ergst tot nu toe. Arme Piet was nu de dupe geworden. Het enige dat ik kon hopen was dat ik hem snel weer op zijn bak terug zou krijgen.

Het had de eerste keer veel tijd en energie gekost om hem met een beloningssysteem op zijn bak te krijgen. Dat was gelukt en soms was meneer, nadat hij het systeem doorhad, speciaal naar binnen komen rennen om van zijn toilet gebruik te maken om mij dan verwachtingsvol te gaan zitten aanstaren. Plassen op de bak betekende iets lekkers en dat wist hij maar al te goed. Ik hoopte dat het weer zo zou gaan. Piet was helemaal uit zijn doen en leek ook Bink niet meer in huis te accepteren.

Heleen en ik kenden Piet al erg lang. Hij was jaren geleden als kitten bij Heleen haar toenmalige nieuwe huis komen binnenwandelen. Het was een brutale en nieuwsgierige opdonder. Uiterlijk onbevreesd liep hij rond te banjeren tussen de grote volwassen katten die bij haar in de tuin kwamen. Sinds Heleen een benedenhuis met tuin had zorgde zij voor een aantal zwervkatten, die daar in de tuinen liepen en had met een verhuizing zelfs drie van hen weten mee te verhuizen. Puntje, Halvie en Snoetje, twee oudere cyperse katers en een schildpadpoes, hadden zich vrij snel aan hun nieuwe omgeving aangepast. De cyperse poes Wollie had ik een aantal maanden voor de verhuizing bij mij in huis genomen en niet veel later ook de vrij kleine, nogal schuwe zwart witte kater Maus, die zich niet staande kon houden tussen al die veel grotere katten. De ook zwart witte kater Broertje was na te zijn verhuisd weer naar het oude adres teruggewandeld waar we hem niet een tweede keer konden vangen. Ook twee andere katten hadden we niet kunnen vangen en daar moeten achterlaten.

Bij haar oude woning was nooit een probleem geweest. Buren hadden soms vanaf hun balkon grinnikend naar beneden staan kijken als die hele kattenkolonie zat te eten. Er was wel eens een probleem tussen de katten waardoor een van ons tussenbeide moest komen, wat voor hen dan gratis theater was. Niemand had ooit problemen gemaakt over de aanwezigheid van al die katten. Bij haar nieuwe woning was het helaas anders. Er woonde een vreemde vent naast haar, die soms bijlen in zijn schutting stond te gooien en die een hekel aan katten had. Hij zag eruit als een soort hulk, gedrongen en moddervet. Soms kwam hij gillend, schreeuwend en vervaarlijk zwaaiend met een bijl of een stuk hout zijn tuin in rennen, als hij dacht dat een van de katten iets had misdaan. De oudere katten hadden na een tijdje glad maling aan hem of deden alsof, maar Pieter niet. Pieter, die toen nog Piepie heette, was nog klein en was vaak erg bang voor hem. Hij kwam nadat hij wat groter was steeds minder vaak langs. Omdat Piepie nooit meet, vermoedden we dat hij een huis had en dachten er verder niet over na. Nadat een paar jaar later Snoetje, Halvie en Puntje niet lang na elkaar waren doodgegaan waren er enkel nog een paar 'nieuwe' katten, die alleen maar af en toe kwamen eten. Heleen zorgde dat er altijd een grote bak hardvoer voor hen stond, die zij regelmatig ververste en was verbaasd toen deze bak plotseling iedere dag tot de laatste kruimel was leeggegeten. Ze dacht dat er een nieuwe kat was gekomen die zich nog verborgen hield. Na een tijdje dacht ze dat het er meer dan één moest zijn vanwege de hoeveelheid hardvoer die er dagelijks doorheen ging. Het duurde weken voor ze wist wie het was: Piepie.

‘Maar die heeft toch een huis’, antwoordde ik verbaasd toen zij dit vertelde. Ik had nooit gedacht dat hij het zou zijn. En waarom kwam hij niet gewoon binnen zoals hij dat vroeger had gedaan?

Heleen vond dat ook vreemd en vertelde dat het vroegere brutaaltje nu erg schuw en bangig was. Het leek dat hij geen huis meer had en waarschijnlijk al lange tijd niet. Nadat hij zich eenmaal had laten zien en had gemerkt welkom te zijn, bleef hij bij haar rondhangen en viel het Heleen op dat hij ’s nachts in de serre lag te slapen. Om erachter te komen of hij echt een zwerfkat was geworden, deed ze hem een bandje om, met een kokertje eraan met een boodschap erin. Als er niet op zou worden gereageerd, hadden we al afgesproken dat ik hem bij mij in huis zou nemen. Nadat Wollie aan kanker was overleden en Maus, na een lange ziekte ook was doodgegaan, had ik geen katten meer. Het was niet echt mijn bedoeling om weer aan een kat te beginnen, maar ik kende Piepie al zolang. Na weken was er nog altijd niet op de boodschap gereageerd en Piepie bleef dagelijks bij Heleen terugkomen, waaruit wij de conclusie trokken dat hij echt geen huis meer had. Hij was nog steeds erg bangig en omdat ik dacht dat dit met die rare buurman te maken kon hebben, was dat voor mij extra reden om hem daar snel weg te halen. Op een avond in mei vond ik dat we lang genoeg hadden gewacht en haalde hem op.

Piepie lag lekker op de bank te slapen toen ik ’s avonds bij Heleen aankwam. Hij was verrast mij weer eens te zien. Hij kwam meteen half overeind en keek me verwachtingsvol aan.

‘Ha, die Piepie, dat is lang geleden jochie’, zei ik tegen hem en liep op hem af. Hard snorrend wachtte hij af of ik wel echt naar hem toe zou komen om hem te aaien.

‘Ik kom je ophalen jong, dan word je een dorpskat.’

Piepie vond het best en snorde nog harder. Het was al vrij laat en niet lang daarna ging Piepie, samen met mij op weg naar zijn nieuwe huis. Hij voelde zich onmiddellijk op z’n gemak. Hij was weer thuis, zo leek het wel. Al meteen de eerste avond stond meneer pontificaal op tafel om het vlees van mijn bord te pikken. Na een paar weken werd Piepie door mij via Pieper omgedoopt tot Pieter. Pieter vond dat allemaal prima, als hij maar iedere nacht lekker dicht tegen mij aan kon liggen. Als ik in bed nog naar een film lag te kijken lag hij luid snorrend naast me. Languit en vaak dwars over het bed, zodat ik nog net het randje van het bed had om zelf te liggen. Alles ging prima, Piet voelde zich helemaal op zijn gemak, tot het bezoek van die visite uit Spanje. En nu was Piet weg! Dat kon toch niet waar zijn.

Tegen eind januari was ik net een paar dagen bezig om Piet weer terug op zijn bak te krijgen toen Heleen mij op een avond belde en vertelde een gast te hebben. De dag ervoor had er een giga storm huisgehouden en behalve dat er bij haar in de tuin een zware stenen schutting was omgeblazen was er ook een kitten komen ‘aanwaaien’. Heleen zou tot zaterdagmiddag in Amsterdam blijven en wist niet goed wat zij met het diertje moest, als het er dan nog steeds zou zijn. Ze hoopte dat iemand het diertje zocht en zou in de buurt goed opletten op folders. Ze zou ook bij de dierenarts gaan kijken, waar vaker berichten over vermiste dieren hingen. Het kon met de storm van een balkon zijn afgevallen. Niemand in haar omgeving wist van wie het diertje was. Heleen zou voor een lang weekend naar mij komen en belde opnieuw. Ze wist niet wat te doen.

‘Ik kan dat diertje toch moeilijk tot dinsdagavond alleen laten zitten’, vond zij.

‘Oké, neem het maar mee naar mij toe’, antwoordde ik, en tegen Piet, die bij mij op schoot lag zei ik: ‘Piet jong, je krijgt er voorlopig een broertje of zusje bij.’

Piet keek me even aan, knipperde met zijn ogen en geloofde het wel. Genoeglijk rekte hij zich uit, rolde zich weer op en ging weer slapen. Heleen had als mogelijkheid geopperd om de kitten naar het asiel te brengen, omdat ze niet wist hoe Piet erop zou reageren, maar ik vond dat geen goed idee. Dan zou dat diertje de grootste tijd van de dag in een kooi

zitten terwijl het bij mij een hele kamer kon krijgen, als het tussen dat wurm en Piet niet goed zou gaan.

‘Waarschijnlijk zal het niet lang hier blijven. Er zal heus wel iemand het diertje zoeken’, zei ik.

Misschien zou dat kleintje wel een positieve uitwerking op Pieter hebben, hoopte ik ook een beetje. Het zou grappig zijn als zo’n kleintje Piet weer op zijn bak terug zou krijgen. Niet dat ik dit echt verwachtte maar je kon nooit weten. Wollie had Maus geleerd om op een bak te gaan. Mausie piste in het begin ook het hele huis onder. Wollie was dit al heel snel een doorn in haar oog en ging op een gegeven moment, als hij weer ergens dreigde te gaan pissen, naast hem staan en dreef hem met corrigerende tikjes in de richting van de kattenbak. Na een aantal dagen begreep hij haar en vanaf die dag was Maus altijd trouw op zijn bak gegaan. Wollie was heel trots op hem en keek goedkeurend als hij van de bak afkwam. Ik was Wollie heel dankbaar. Maar zij was toen een volwassen poes en nu ging het om een kitten, die misschien zelf niet naar een bak ging.

Nieuwsgierig wachtte ik de komst van die kattenpeuter af. Heleen dacht dat het een poesje was maar dat dachten we in het begin van Pieter ook. Het enige dat ik van de peuter wist, was dat het een zwart witte kitten was. Wel anders dan Piet, meer zoals Maus en Mick had Heleen laten weten.

Het bleek een klein brutaaltje, deze aangewaaide vondeling. Dat was direct duidelijk toen het zaterdagmiddag arriveerde en de eerste stapjes door mijn huiskamer zette. Voor alle zekerheid had ik gezorgd dat Pieter en Binkie niet in de kamer waren. Het was niet te voorspellen hoe die twee grote katers op dat hummeltje zouden reageren. Direct zette het, nadat het uit de mand stapte de aanval in op de bank, daarna op het vloerkleed en toen de gordijnen. Alles was zeer gewild bij dit kleintje om op af te stormen of in te hangen. Na het een tijdje te hebben laten begaan besloten we om het voorlopig boven naar de slaapkamer te brengen. We wilden niet direct een kennismaking tussen dit kleintje en Pieter en Binkie forceren. We moesten het bovendien wel naar boven brengen omdat het ongenoegen van Piet en Bink vanachter de gesloten keukendeur met de minuut toenam. Na de kleine sloper veilig boven te hebben gestald lieten we hen de keuken uit. Verontwaardigd kwamen ze, zij aan zij, de huiskamer binnenstormen. Waar sloeg dat op, stond duidelijk op hun snoeten te lezen. Hun verontwaardiging maakte snel plaats voor nieuwsgierigheid, toen hun neuzen hen duidelijk maakten dat er ‘iets onbekends’ binnen was geweest. Overal moest gesnuffeld worden, overal waar het kleintje had gezeten, waar het aan had getrokken of in had gehangen, alles diende aan een grondige inspectie te worden onderworpen.

Binkie geloofde het na een paar minuten wel en stiefelde op zijn plekkie op de tafel bij het raam af en nestelde zich daar.

Pieter niet, Pieter bleef rondneuzen en hoopte de snoodaard die deze onbekende geur had verspreid, ergens te betrappen: onder de tafel, achter de bank, op de vensterbank, onder het kleine kastje en zelfs onder het vloerkleed. Overal bleef hij zoeken en eindelijk bracht zijn neus hem via de gang en de trap bij de slaapkamerdeur waarachter de indringer zich schuilhield. Meteen begon hij bij de deur te grommen en te blazen. Gegrom en geblaas dat vanachter de gesloten deur met gegrom en geblaas beantwoord werd. Pieter keek even zeer tevreden: hij had de indringer gevonden. Wij waren minder gelukkig, dit gromconcert van twee kanten beloofde niet veel goeds. Hadden we dat kleintje toch beter naar het asiel kunnen brengen? Het grommen en blazen ging aan een stuk door, voor en achter de deur. Goed, oké, dacht ik, wat wil je ook, dat ze elkaar gaan toezingen. Ach, Piet en Bink hebben in het begin ook wel tegen elkaar zitten grommen. Het zal tijd nodig hebben. Soms gaat het wonderwel goed binnen enkele dagen, soms duurt het wat langer, maar het komt wel goed als ze eenmaal kennis met elkaar hebben gemaakt, hoopte ik. Pieter, zo bedacht ik, zou heus zo’n kleine kitten niet te lijf gaan. Daar was hij een veel te grote

goedzak voor. Ik hoopte alleen niet dat de komst van dit kleintje het trauma dat Piet met kerst had opgelopen nog groter zou maken. Aan de andere kant was ik ervan overtuigd dat er snel genoeg iemand voor het diertje zou komen. Na het weekend zouden we naar de dierenarts gaan om er achter te komen of het een chip had en als we alle gegevens hadden, zouden we het als gevonden op de Amivedi pagina laten zetten. Het was zo'n guitig diertje dat iemand vast veel verdriet moest hebben dat het weg was. Die was zeker druk aan het zoeken waardoor de logeerpartij niet erg lang zou duren.

Later die dag, nadat Piet eindelijk had besloten naar beneden te gaan en de indringer voor dat moment te laten voor wat die was, en rustig in zijn stoel lag te pitten, haalden wij het kleintje weer naar beneden. Die twee grote katers, waar dat kleintje wel bijna tien keer uit kon, zouden het toch niet direct te lijf gaan en wij zouden goed in de gaten houden dat dit ook niet kon gebeuren. Het kleintje was nu anders dan de eerste keer dat het in de kamer had rondgelopen. Het was voorzichtiger en liep, net als Piet en Bink een paar uur daarvoor, overal te ruiken. Het sloop door de kamer en speurde in het rond. Plots zag het Pieter, die in diepe rust in zijn stoel lag.

Oh... Wat is die groot, leek het vol bewondering te denken terwijl het naar Piet bleef staan staren. Heel voorzichtig sloop het hierna stapje voor stapje in de richting van de stoel, bleef soms halverwege een stap voor een moment bijna bevroren staan en sloop dan weer verder. Pieter merkte niets van deze bijzondere belangstelling voor hem. Binkie, die al die tijd op de tafel had liggen slapen wel. Met een ruk kwam hij overeind en speurde de kamer door, kwam in beweging, en voor wij iets konden doen zat hij, na een paar soepele sprongen over de bank en salontafel heen, al bijna bovenop de kleine indringer.

'Nee Binkie, Binkie nee' riepen Heleen en ik in koor, maar dat weerhield hem niet. De jager had een prooi ontdekt en wenste die te verschalken. Net voor Bink bij de katten was, zette die de spurt er in, rende de trap op naar boven met Bink achter zich aan. Zo snel wij konden draafden wij daar weer achteraan onder het roepen van 'nee Binkie, nee!' We vreesden het ergste, hoe stom hadden we ook kunnen zijn. Hevig gegrom, geblaas en angstig gejammer klonk vanuit de slaapkamer. Gelukkig viel het allemaal reuze mee. Bink zat tevreden naast het bed waaronder hij de katten had gejaagd en deed verder niets. Voordat wij hem konden oppakken om hem naar beneden te brengen rende hij zelf de kamer al uit. Voor alle zekerheid deden we de deur van de slaapkamer maar op slot. Pieter, die door de herrie wakker geworden was, stond een beetje slaperig halverwege de trap te kijken wat er aan de hand was, zag Bink in draf langs gaan en gaf hem in het voorbijgaan snel een pets op zijn kop.

Waar slaat dat op, al die herrie, waarom maak jij me wakker?

Door de snelle actie van Bink besloten we in het vervolg Bink eerst naar de keuken te verhuizen en de deur achter hem af te sluiten voor we de katten opnieuw naar beneden haalden. Ook zagen we ons, vanaf de komst van die kleine genoodzaakt apart te slapen. Pieter was gewend om 's nachts naast mij te slapen dus verhuisde ik voorlopig naar beneden naar de slaapbank, om er voor te zorgen dat hij dit kon blijven doen. We zouden er niets mee opschieten als hij 's nachts alleen moest slapen waardoor hij jaloers zou worden. Hij zou de katten dan misschien helemaal niet willen accepteren en dit met nog meer ongewenst pisgedrag onderstrepen. Het kon gewoon even niet anders. Onnozel als we achteraf gezien waren, gingen we ervan uit dat het logeren van die kleine opdonder hooguit een paar weken zou duren. Dan zou de rust in huis terugkeren en was alles eindelijk weer zoals het voor kerst was geweest.

Dat kleintje was een geval apart. Niet alleen was het een sloper maar ook eentje die ervoor zorgde dat we nog amper nachtrust kregen. Iedere ochtend rond zes uur begon het gespook. Het leek soms of er een bootwerker van meer dan honderd kilo op de vloer heen

en weer sprong. Het de vensterbank op en af springen was snel een zeer geliefd spelletje. Kaboem, kaboem, kaboem, klonk het rond zes uur 's ochtends tientallen keren achter elkaar. Uitslapen was er niet meer bij. Maar, zo hielden we ons voor, het zou toch niet zo lang duren voor we haar aan een gelukkig mens konden teruggeven. Toch? We hadden het kleintje, dat na onderzoek van de dokter inderdaad een poes bleek te zijn, maar helaas geen chip had, inmiddels als gevonden aangemeld bij Amivedi en bij de kattenkwijtlijn. We wisten zeker dat iemand haar moest missen en het niet lang kon duren voor een opgelucht mens bij mij op de stoep zou staan, blij dat die kleine dondersteen ergens boven water was gekomen.

Het ging anders: weken verstreken, ons slaaptekort nam toe, de bootwerker deed iedere ochtend springoefeningen en geblaas en gegrom bleef van twee kanten opklinken. Binkie was, vanaf hij wist dat er een indringster in huis was, bijna niet meer uit huis weg te slaan en zat vaak samen met Piet op de overloop in koor venijnig te grommen en blazen naar die indringster, die zich laf achter de gesloten slaapkamerdeur schuil bleef houden. Zij liet zich evenmin onbetuigd en gromde soms even hard terug als Piet en Bink samen. Het maakte niet uit wat wij deden, extra vis klaarmaken, meer met hen spelen, Piet en Bink wensten niet bij die deur weg te gaan. Alsof dit alles nog niet rampzalig genoeg was werd tot overmaat van ramp onze kleine logeerpoes krols.

Krijsen en brullen deed ze plotseling bijna de hele dag aan een stuk door. Dat er zoveel geluid kon komen uit zo'n klein beestje. De houding van Pieter en Binkie veranderde onmiddellijk. Niet langer zaten zij gebroederlijk kwaad te zijn achter de gesloten slaapkamerdeur, ze waren opeens heel wat milder gestemd. Van Binkie, die niet gecastreerd was, hadden we dat wel verwacht, van Piet verbaasde ons dit want hij was wel gecastreerd. Het was juist Piet, die in de dagen die volgden, de meeste belangstelling voor haar krolse geluiden vertoonde. Het was af en toe een gekkenhuis en wij draaiden bijna volledig door. Het poesje zat te krijsen en brullen in de slaapkamer, terwijl Piet zachtjes zat te miauwen aan de andere kant van de gesloten deur. Als Pieter het voor een moment voor gezien hield en naar buiten ging, nam Binkie het bijna iedere keer van hem over. En nog altijd was er geen telefoontje gekomen over onze logeerpoes.

Van de dokter hadden we begrepen dat ze in principe tijdens de krolsheid gesteriliseerd kon worden, maar dat dit een erg bloederige operatie zou zijn.

'Dus liever niet', had zij daarop laten volgen.

Zij vond het beter om te wachten tot de krolsheid over zou zijn. Maar na een volle week gekrijs vroegen wij ons wanhopig af wanneer dit zou zijn. We hadden nog nooit zo'n jong diertje en zeker geen krolse poes in huis gehad. Het leek maar niet over te gaan. Het kleintje was erg vrijerig en wreef haar lijfje tegen alles aan wat zacht en pluizig was en als zij Pieter of Bink aan de deur hoorde zitten rommelen rende zij er onmiddellijk heen en traketeerde hen op een concert.

'WAUWAUWAW', klonk het minutenlang door de kamer.

'Proeprae mauwauw', luidde het zachtjes vanachter de deur. Dagenlang kampeerde we om de beurt bij die kleine brulkikker die we voorlopig Filippien hadden gedoopt.

Het was een zenuwtoestand met deze kleine dame erbij, maar dat kon zij niet helpen. Over Piet hoefde we ons niet echt zorgen te maken, hij was gecastreerd. Binkie was dat niet. Ook hij zat regelmatig en vaker dan tijdens de eerste dagen van de krolsheid het 'WAUWAUWAW' van het kleintje aandachtig te beluisteren. Wat had ik het schurft aan die lui naast me die hem nooit hadden laten helpen. We probeerden Bink zoveel mogelijk beneden te houden en zorgden ervoor dat de slaapkamerdeur stevig dicht bleef. Binkie kon het niet helpen en zou het niet begrijpen en misschien weer agressief worden als we hem nu plots buiten het huis zouden houden. Dat was geen optie. Maar als het verkeerd zou gaan dan zou Pientje een te jonge moeder worden. Van mijn dierenarts had ik

begrepen dat zo'n jong poesje vaak een hele slechte moeder is. Verder vertelde zij dat het voor Pientje, die nog niet helemaal volgroeid was, een zware dracht zou zijn. Abortus zou dan het beste alternatief zijn. Een idee dat we ook niet aantrekkelijk vonden. Zeker niet bij zo'n klein diertje, want ze was écht nog zo klein. Wij zagen ons geconfronteerd met wat de buurvrouw, in het begin toen ze Bink net hadden, wel eens grappend had gezegd. Het was niet haar probleem als Binkie voor nageslacht zou zorgen, maar van de mensen die een poes hadden.

'Dan hadden die hun poes maar moeten laten helpen', besloot ze haar verhaal lachend.

Ik had me daar niet in kunnen vinden, zag de grap er niet van in en nu helemaal niet meer. Dagenlang hielden we om de beurt de wacht om de woorden van mijn buurvrouw niet profetisch te laten worden en zorgden ervoor, tot ongenoegen van twee katers en één poes, dat ze niet bij elkaar konden komen.

Na een zoveelste 'WAUWAUWU' had ik wel eens spijt van mijn misschien niet zo goed doordachte antwoord, toen ik had gezegd: 'neem het maar mee'. Maar als ik ons logeerpoesje dan weer zag was ik weer direct vermurwd. Ik had nog nooit zoveel kopjes gekregen, ze was zo lief. Zij kon het toch niet helpen dat ze krols was. Net zomin als zij kon helpen dat ze haar huisje was kwijtgeraakt. In de tussentijd sloopte zij ons wel. Het was nog lang niet voorbij, dat wisten we. Na de krolsheid zouden we haar laten steriliseren en zouden nog weken zo blijven zitten. De wond moest eerst helemaal genezen zijn voor we opnieuw konden beginnen om hen aan elkaar te laten wennen. Hoeveel weken zou het nog duren vroegen we ons vertwijfeld af, en zouden we dat volhouden. Maar we moesten er niet aan denken dat als we ze na de sterilisatie meteen bij elkaar zouden laten, er toch een vechtpartij zou ontstaan en dat een van die twee grote katers per ongeluk met zijn nagels die wond zou openrijten.

Het zou nog weken duren, weken waarin wij angstvallig zorgden dat Binkie zoveel mogelijk in de keuken zat, dat Pieter niet verder dan de overloop kwam en dat Pientje veilig aan de andere kant van de slaapkamerdeur bleef. Heleen en ik waren bijna volledig op, terwijl ons kleine kattenkind, dat inmiddels was geholpen, voorspoedig van de operatie herstelde en alweer energiek iedere ochtend bootwerker speelde. Om het vol te houden hadden we besloten dat Heleen de dagen dat zij werkte in Amsterdam zou blijven. Ook al betekende dit een extra belasting voor mij en tevens dat Pientje 's nachts alleen in de slaapkamer zat. Het was wel zielig voor haar maar het was de enige oplossing om te voorkomen dat Heleen zou instorten door slaapgebrek. De hele nacht hoorde Pieter en ik Pientje rommelen, rennen, miauwen en haar geliefde spelletje vensterbank op en af springen spelen. Ze leek bijna nooit te slapen of in ieder geval niet op de uren dat Piet en ik dat probeerden te doen. Piet kon mij af en toe zeer verwijtend aankijken als hij door de herrie niet kon slapen. Piet begreep ook het beloningssysteem helaas nog steeds niet, of deed alsof, en piste nog steeds meer op allerlei plekken in huis dan op zijn bak. Gelukkig was het wel iets minder aan het worden. De dierenarts had me aangeraden hem zoveel mogelijk naar buiten te laten gaan en dat hielp wel iets. Zijn gedrag was wel begrijpelijk, hij had heel wat voor zijn kiezen gehad. Eerst die ellende met kerst en nu de stress met Pientje erbij. Hij had geen zeggenschap gehad in de komst van die lui uit Spanje en ook met deze indringster was hem niet om zijn mening gevraagd.

Bink bleef sinds de komst van Pientje meer binnen dan ooit daarvoor. Ook Binkie begreep ik wel. Hij was, na de dood van Wollie en Maus de enige kat in huis geweest en zo gewend om te kunnen gaan en staan waar hij wilde, tot Pieter erbij was gekomen met wie hij het huis had moeten gaan delen. Hij was al door zijn eigen mensen naar de straat verwezen, werd de laatste weken door mij niet verder gelaten dan de keuken en wist niet wat er verder boven zijn hoofd hing. Af en toe dacht ik in zijn ogen te lezen, 'word ik er hier zodirect ook uitgezet?'

Er verstreken weken en nog steeds had niemand voor Pientje gebeld. Hoe kon dat nou? Werd zij dan niet gemist? Zocht niemand naar haar? Dat konden we ons niet indenken. Aan haar gedrag dachten we dat zij waarschijnlijk bij een vrouw in huis was geweest. Een vrouw met 'tiktak' schoenen! Iedere keer als Pientje het geluid van naaldhakken in de straat hoorde, spurte zij naar de dichtstbijzijnde vensterbank, sprong erop en keek hoopvol naar waar dat geluid vandaan kwam. Verder dachten we aan de hand van haar gedrag, dat die vrouw een baby had. Pientje had op televisie eens een baby horen huilen en was er direct op afgerend. Ze had zelfs geprobeerd in de beeldbuis te klauteren. Ze had duidelijk een goed huisje gehad. Waarom zou er dan niet naar haar worden gezocht? Het was duidelijk dat zij de 'tiktak' dame erg miste. De 'tiktak' dame die wellicht iedere ochtend om zes uur opstond, wat met een baby heel goed mogelijk kon zijn. Nadat de wond bij Pientje was genezen konden we opnieuw starten om haar en Piet aan elkaar te laten wennen. Dat zouden we doen met een beproefde methode: spelen met een stukje touw met ons tussen hen in. Als het echt niet zou gaan dan was er altijd nog de optie om Pientje naar iemand anders te brengen. Dat wilden we eigenlijk geen van beiden. Ze was wel erg vermoeiend maar ook zo grappig, guitig en vertederend. Dat 'miemie' van haar dat voor miauwen moest doorgaan. Wat wij ook aten, meteen hoorde je klaaglijk heel zachtjes 'miemie' van ergens opklinken. Direct stond ze er en at de meest wonderlijke dingen met ons mee: allerlei soorten groente, fruit, ontbijtkoek, crackers, vruchtenyoghurt, brood, soja, pinda's. Bijna alles smaakte haar voortreffelijk. Wat wij aten, wilde zij ook en meer.

'Miemiemie', bleef het klinken, ook al was alles allang op. Pieter vond haar een heel raar wicht, nadat hij ook eens om dat 'lekkers' was komen vragen.

Wat een smerige troep eten jullie toch, zagen we hem denken toen hij het 'lekkers' probeerde en meteen na een eerste hap uitspuugde.

Jach! Wat eet jij gore dingen, stond in zijn ogen te lezen terwijl hij met walging naar Pientje keek die heerlijk zat te smullen.

Na bijna twee maanden konden we met ons als bodyguards erbij het eerste voorzichtige gesnuffel aan elkaar eindelijk zien plaatsvinden. Het blazen en grommen van heer en dame was al beduidend minder geworden. Voorzichtig zagen wij Pieter en Pien elkaar benaderen. Op veilige afstand van elkaar bleven ze staan, rekten hun nekken uit en neusden toen heel eventjes. Vrijwel direct daarna trokken ze hun nekken in en was het weer grommen naar elkaar. Pientje rende snel weg en Pieter wilde haar achterna gaan maar werd door ons onderschept. Hij gromde nog harder, nu naar ons. Voor alle zekerheid sloten we Pientje boven maar weer even op om het later opnieuw te proberen. En weer was er hetzelfde ritueel: neuzen, grommen, maar dat laatste werd steeds minder. Zo ging het keer op keer tot de kleine opdonder één keer onverwacht met haar klauw uithaalde en Piet vol op zijn neus trof. Wij sprongen geschrokken op, vreesden een vechtpartij. Dit zou Piet zeker niet op zich laten zitten. Arme Piet was zo door haar actie overdonderd dat hij blazend achteruit deinsde. Voor alle zekerheid brachten we Pientje naar boven terug. Beneden zat Piet nog te grommen en haalde kwaad naar mij uit toen ik hem wilde troosten.

'Okay man, ik begrijp het jochie.'

Ik wilde hem aaien maar daar moest hij niets van hebben.

'Wat moesten we dan vriend, we konden haar toch niet buiten laten. Dat hebben we met jou toch ook niet gedaan.'

Het maakte niets uit, wat ik ook zei, Pieter vond het niks, dat stomme wicht. Hij ontblootte zijn tanden en gromde een keer extra. Jij hebt dat mormel hier binnengehaald, las ik in zijn ogen. Piet was heel boos.

Na die ene keer uithalen had Pientje in de smiezen dat Piet, hoe groot hij ook was, geen bedreiging voor haar was. Hij mopperde tegen haar met zijn gegrom maar meer dan dat deed hij niet. Alleen voor Binkie was zij nog steeds bang. Soms als zij op de bovenverdieping op de vensterbank zat en Binkie in de tuin door het gras zag rollen, ontpopte zij zich als een soort duiveltje. Met dikke staart stond zij op haar achterpoten recht tegen het raam aan en mepte met haar voorpoten tegen het glas. Om, als zij dacht dat Bink haar had gezien, er met forse vaart met de staart tussen haar poten vandoor te gaan. Snel spurtte ze naar het bed waar Bink haar die eerste dag onder had weg gejaagd en bleef daar lange tijd zitten grommen. Het was duidelijk dat ze de eerste kennismaking met hem niet was vergeten. Wij vreesden voor het ergste om haar en Bink aan elkaar te laten wennen. Aan de andere kant hadden we dat met Piet ook gedaan en tussen Piet en haar ging het inmiddels redelijk goed. Het was al zo ver dat zij Pieter in haar spel af en toe letterlijk ondersteboven liep. Ze zag hem niet meer als bedreiging maar als grote broer, die er speciaal voor haar als kleine zus was om als een boksbal gebruikt te worden. Zo gauw ze hem zag stormde ze enthousiast op hem af, om hem vervolgens om zijn hals te hangen. Af en toe werd dit Pieter wel eens wat te veel, soms vond hij het ook wel leuk. Als 'grote broer' begon hij haar leren aanvallen en verdedigen. Sierlijk, zoals geen mens dit ooit zou kunnen nadoen, liet hij haar nonchalant langs zijn schouders en rug van zich af glijden. Bijna tegelijkertijd maakte hij een sprong in de lucht, om zich daarna met zijn volle gewicht boven op haar te laten neerkomen. Dat laatste vond zij nooit leuk. Zo snel als ze kon kroop zij onder hem vandaan en maakte voeten. En dát vond Pieter leuk. Pientje gaf zich echter niet snel gewonnen en stoof meestal meteen, extra wild en hevig verontwaardigd op hem af, met haar oren plat in de nek en met een dreigende blik in haar ogen. Wel bleef ze wat meer uit zijn buurt als zij op haar achterpoten om hem heen danste, terwijl ze krampachtig poogde hem met haar voorpoten een forse mep te verkopen. Stoïcijns lag Piet op zijn rug haar gedraai te bekijken. Heel af en toe sloeg hij terug of maakte snel een beweging om haar uit evenwicht te brengen. Hoe kwader Pientje begon te kijken hoe meer Pieter er lol in kreeg. Pientje gaf het niet op en bleef hem vanuit alle richtingen bestormen. Pieter draaide om zijn as en pareerde haar aanval weer, terwijl zij als een getergde tijgerin de 'vijand' bleef belagen. Dat vond Pieter minder leuk. Hij had soms geen zin meer en wilde stoppen maar Pientje niet, die bleef doorgaan. Geïrriteerd gaf hij een brul die zij uitlegde dat zij de winnaar van het gevecht was en haar pogingen om de vijand te verslaan opvoerde in plaats van te verminderen, laat staan stoppen. Met nog meer energie en nog fellere ogen wenste zij de overwinning binnen te halen, stormde op hem af en danste nog wilder om hem heen. Voor ons was het grappig om te zien maar we begrepen dat het voor Pieter minder leuk was. Hij wilde gewoon zijn oude leventje terug en dat zou helaas nog wel enige tijd duren. Pientje zou naarmate ze ouder werd wel rustiger worden maar dat maakte voor hem op zo'n moment niet veel uit. Uit frustratie rekende hij met mij af, piste tegen de gordijnen in de huiskamer, in de gang over mijn schoenen of in de keuken tegen de koelkast of de wasmachine aan. Dan had je maar aan mijn belang moeten denken, voordat je dat kleine sekreet binnenhaalde, leek hij mij zo te willen zeggen.

De stress begon door de weken heen langzaam te verminderen. Enkel 's nachts was er nog een probleem. We hielden Piet en Pien nog steeds gescheiden. Niet omdat wij vreesden dat Piet haar iets zou doen, maar om op die manier nog een beetje slaap te krijgen. Ik sliep, na de slaapbank beneden zat te zijn, al een paar weken boven in het eenpersoonsbed in de andere slaapkamer. Op een nacht had ik zo stil als ik kon de deur bij Pientje opengezet. Ik dacht dat zij sliep maar kwam bedrogen uit. Terwijl ik me opnieuw in bed nestelde hoorde ik haar al komen aansluipen. Voorzichtig besloop zij het bed waar Piet en ik lagen als prooi. Ik hoorde haar om het bed heen sluipen om onverwacht met een

Tarzansprong erbovenop te springen. Het was niet bepaald een succes die actie van mij. Ik bracht haar naar haar eigen kamer terug en sloot de deur achter haar. Piet keek mij verontwaardigd aan toen ik weer naast hem in bed kroop. Zie je nou wat ik bedoel, dat maffe wicht. En dat is jouw schuld!

Ze kwam niet snel tot rust, dat ADHD poesje. Zat ze niet ergens net zo lang te rommelen of te rotzooien tot iets met veel kabaal naar beneden kletterde, dan sprong ze tientallen keren achter elkaar de vensterbank op en af, en zorgde er voor dat haar huisgenoten vrijwel geen slaap meer kregen.

Mijn dagelijks ritueel bestond uit alles wat her en der verspreid lag weer op z'n plek te zetten, kleden glad strijken, half uit de pot getrokken planten terug erin zetten of opruimen. Het was echt een kleine sloper. Een sloper met een engelengezichtje, die kon kijken op een manier van 'ik weet ook niet hoor, wie hier als een wervelwind te keer is gegaan', om daarna zonder blikken of blozen een sprong naar de gordijnen te maken. Hoe zij ook door het huis kon stormen, draven en rennen, het leidde er niet toe dat zij 's nachts rustiger werd. Waar al haar spelen met gordijnen, planten, kranten en wat ze maar te pakken kon krijgen wel toe leidde was dat Pieter meer rust kreeg. Spelen met hem was leuk, maar de halve inboedel slopen of door het huis strooien was nog veel leuker. Zo kreeg Pieter de kans om af en toe weer ergens rustig te liggen en van afstand te bekijken wat zij weer aan het uitvreten was. Ik vermoedde dat hij soms grinnikend toekeek als ik met een diepe zucht alles weer liep op te ruimen. Heel tevreden keek hij toe. Eigen schuld, dikke bult, dacht ik hem vol genoeg te zien denken. Tja, dacht ik bedremmeld, je hebt wel een beetje gelijk jong.

De week voor Piet verdween had hij op een ochtend nog tegen planten staan sproeien. Precies op de plek waar Binkie de dag daarvoor had gelegen. Het was niet echt iets om blij mee te zijn, maar het positieve was dat er bijna twee maanden tussen deze en de vorige keer lagen dat hij dit had gedaan. Toen Pieter verdween was hij bijna weer helemaal op zijn bak terug. Het had dit keer veel langer geduurd dan toen hij net bij mij in huis was, voor hij het beloningssysteem was gaan snappen en mij vaak weer kwam halen als hij naar zijn bak ging. Geen enkele keer wilde hij dat ik het zou missen en hij zo zijn beloning. De smiecht hield zijn plas soms voor een deel op om als hij zijn beloning had gehad, onmiddellijk opnieuw naar zijn bak terug te gaan om nogmaals te worden beloond. Luid miauwend en in blijde afwachting stond hij daarna koppies te geven. Het was een moeilijk jaar geweest, voor Piet en voor ons, maar gelukkig ging alles tegen het einde van de zomer weer de goeie kant op. Pientje was wat rustiger geworden en Piet had er weer vertrouwen in dat, als hij urenlang in zijn stoel wou liggen dutten, zij hem daar in toestond. Als Pientje en Bink ook aan elkaar waren gewend en Pientje aan de tuin kon de keukendeur ook eindelijk weer open blijven staan.

Pientje had al gauw door dat Piet en Bink ergens in huis een geheime deur hadden waardoor zij naar buiten konden. Ze had lange tijd naar die deur gezocht en die op een dag ontdekt toen zij, zonder dat ik het had gemerkt, achter mij aan de keuken was binnen gekomen.

'Miemie, miemie', stond zij vanaf die dag dagelijks bij de dichte keukendeur te mekkeren. 'Het is niet eerlijk, die twee dikke lummels mogen eruit en ik niet, dat is gemeen!'

Ook hierdoor kreeg Pieter het makkelijker. Haar wens om naar buiten te mogen was sterker dan haar wil om met hem te spelen. Alleen Binkie schrok haar nog wat af. Die lag vaak in de keuken op tafel en voor hem had zij nog steeds een heilig ontzag.

Bink was voor de komst van Pientje gewend om te komen en gaan zoals hij wilde en lag vaak ergens in huis te pitten. Alleen 's nachts hield ik hem in de keuken, zodat hij eruit kon. Dat kon niet anders, hij was officieel niet van mij.

Als kitten was Bink door een gat in de schutting komen kruipen om kennis te maken met Wollie en Maus. Hij had al heel wat keer naar hen zitten loeren en naar een mogelijkheid gezocht om zich bij hen te voegen. Wollie vond het drie keer niks en moest niets van hem hebben. Maus vond het geweldig en ontpopte zich snel als een soort vader. Iedere dag stond hij bij de keukendeur te miauwen om naar buiten te gaan om meteen bij de schutting zijn 'pleegzoon' te roepen. Het duurde nooit lang voordat Binkie door dat gat in de schutting gekropen kwam. Enthousiast stormden ze op elkaar af en draafden samen de tuin op en neer.

Wollie bleef het niets vinden, maar zolang wij zorgden dat het mormel niet bij haar in de buurt kwam, liet ze het er verder bij. Ze was al erg oud en bleek niet goed meer te zien. Mausie snapte haar niet hij had juist reuze lol met deze kleine in de tuin erbij. Wij keken met gemengde gevoelens toe als we Maus zagen springen, rennen, hollen en draven als een gezonde jonge kat. Mausie was ook ouder en had sinds enkele maanden een ernstig nierprobleem. Met nierdieet en dagelijks extra water hadden we hem, na een moeilijke periode, op de been weten te houden. We hadden al eerder een kat met een nierprobleem gehad en die hadden we na slechts enkele weken moeten laten inslapen. Zij had het verdomd om de speciale voeding te eten en had, als wij niet hadden ingegrepen, zich doodgehongerd. Met Mausie was ik daar ook bang voor geweest maar gelukkig had de dierenarts mij laten zien hoe ik hem dwangvoeding kon geven. De eerste maanden waren erg moeilijk geweest. Ook hij verdomde het in eerste instantie om het dieet eten uit zichzelf te eten en met spuitjes hadden wij hem gevoed. Na diverse soorten nierdieet te hebben uitprobeerde, hadden we eten gevonden dat hij gelukkig weer uit zichzelf at. Zo was het langzaam weer beter met hem gegaan en zijn nierprobleem was juist iets minder ernstig toen Bink zich aandeed. Wij vreesden dat het wilde spelen Maus op termijn geen goed zou doen, aan de andere kant had hij reuze plezier met zijn pleegzoon. Dat spelen kortte hem helaas wel zijn leven in.

Terwijl het met zijn nieren wat beter ging, kreeg hij als complicatie vocht in zijn longen. Die arme kat had het, na ieder partijtje dollen met zijn pleegzoon, vaak zo vreselijk benauwd, dat hij onder het bed naar adem lag te happen. Het werd een verloren strijd. We hadden al diverse keren 's nachts de beslissing genomen om hem de volgende dag te laten inslapen en voelden ons beroerd, aaiden en knuffelden hem extra en wisten wat wij de volgende dag van plan waren. Hij probeerde ondanks alles te snorren en kopjes te geven. Iedere keer hadden we de beslissing uitgesteld omdat hij vreemd genoeg 's ochtends weer een stuk opgeknapt was. Hij sprong zonder hijgen op de vensterbank en zat vol genoeg naar buiten te kijken of stond luid miauwend bij de keukendeur om met Binkie te gaan spelen. We hoopten iedere keer dat de verbetering blijvend zou zijn.

Uiteindelijk ging het niet meer. Op een zondagochtend belde ik de dierenkliniek en maakte de ultieme afspraak. Ook belde ik een taxi, die net kwam aanrijden op het moment dat Mausie, zwaar hijgend met veel moeite van zijn bak afkwam. Het verliep hierna allemaal zo abrupt. De taxichauffeur stond voor de deur, ik deed Mausie in de mand en wist waarheen we met hem gingen. Er was geen reden meer om het uit te stellen. Het zou niet meer beter gaan, zoals de keren daarvoor. Hij had bijna geen adem meer toen hij van zijn bak afkwam en had zelfs in de afgelopen dagen soms naar adem liggen happen als hij iets had gegeten. Het moest gebeuren. Met een rot gevoel zaten we in de taxi op weg naar de dierenkliniek. Ik hoopte dat ik ergens nog iets bij hem zou merken dat ik het toch weer kon uitstellen. Maar de arme kat lag zonder te bewegen in de mand. Wat zou ik hem gaan missen, die kleine opdonder. Het kan niet anders, het kan niet anders, het moet, het moet, voor hem, bleef ik aan een stuk door tijdens de rit tegen mezelf als mantra herhalen. De rit

leek eindeloos maar ging zo vervloekt snel. Met lood in onze schoenen liepen we het laatste stuk naar de ingang van de dierenkliniek waar de dokter al stond te wachten. Het ging daarna allemaal zo snel. Niet veel later liepen we, met een dode Maus in de mand, door de in grote vlokken vallende sneeuw vanaf de kliniek naar huis terug.

Het had niet toepasselijker kunnen zijn, Mausie was met de sneeuw gekomen en was met de sneeuw weggegaan. Wollie was een paar maanden eerder aan kanker overleden en ik had binnen nog geen half jaar tijd geen katten meer. Zij waren de laatste van een hele kolonie zwervkatten.

Mausie had indertijd in het begin van de winter plots bij Heleen in de tuin gezeten en was daar blijven zitten toen hij bemerkte dat er eten werd uitgedeeld. De andere katten hadden allemaal een eigen plek maar stonden hem niet toe daar gebruik van te maken. Zo had hij die eerste paar dagen aan een stuk door in de sneeuw op het stoepje gezeten. Dat hadden we op een ochtend bemerkt waarna ik had besloten hem mij bij in huis te nemen. Hij was vrij klein voor een kater en redde het duidelijk niet tussen die grotere, sterkere katten die er rondliepen. Net als Wollie was hij tien jaar bij me geweest.

We namen zijn dode lijfje mee terug naar huis om hem nog even thuis te houden, hem nog te zien, nog te kunnen aaien, te knuffelen, afscheid van hem nemen en hem afscheid van ons en zijn huis laten nemen. Met Wollie hadden we dit een paar maanden daarvoor net zo gedaan. Net als Wollie zouden we Maus ook na een paar dagen laten ophalen voor de crematie.

In tranen stond ik toen we na een lange wandeling met Maus thuis waren, naar al zijn blikjes en kuipjes nierdietet te staren. Eten dat niet meer door hem gebruikt zou worden.

Zonder verder nadenken stopte ik alles in een doos om die een paar dagen later met de dierenambulance mee te kunnen geven. Bij de dierenopvang zouden ze het eten hopelijk kunnen gebruiken. Zijn gewone eten, dat we hem de laatste dagen van zijn leven ook weer waren gaan geven, wilde ik aan de buurman tegenover geven voor zijn kat Pimmetje. Maus was altijd erg onder de indruk van Pimmetje geweest en het leek mij een leuk idee om hem het eten van Maus te geven. De kattenkorrels, waar ik nog ruim anderhalve zak van had staan besloot ik aan mijn burens naast me te geven. Verbaasd stond hij mij aan te staren.

‘Leuk Rob... maar wat moet ik daarmee?’

‘Nou voor Binkie zijn toilet’, antwoordde ik.

‘Oh nee hoor, dat hoeft niet... Binkie doet zijn behoefte wel bij de burens in de tuin’, zei hij met een grijns op zijn gezicht.

Ja, dacht ik, dat klopt, bij mij onder andere. Op dat moment wist ik niet dat Binkie helemaal niet meer bij hen werd binnengelaten.

Ik was niet van plan om meteen weer een kat te nemen, ook al was het huis leeg en stil. Overal staarden herinneringen mij aan. Ik verwachtte in het begin Wollie of Maus ergens in huis tegen te komen en vroeg me soms af waar ze toch zaten. Ik liep ze dan te zoeken tot ik me realiseerde dat ik voor niks zocht. Door de intensieve verpleging van Maus had ik geen gelegenheid gehad om de dood van Wollie te verwerken en ik miste ze nu allebei dubbel. Er waren geen katten meer die 's nachts dicht tegen mij aan kwamen liggen. Er waren geen katten meer die me 's ochtends wakker maakten, als zij vonden dat ik te lang bleef liggen. Wollie had de gewoonte om mijn gezicht net zolang te likken tot ik mijn ogen opende. Soms schrok ik behoorlijk van die grote kattenkop vlak voor me als ik slaperig mijn ogen opende. Dat vond ze altijd wel grappig. Maus likte niet mijn gezicht maar juist mijn voeten, wat ook zeer effectief is om een langslaper te laten ontwaken. Ze waren er niet meer, mijn twee maatjes. Had Maus mij na de dood van Wollie overal in huis gevolgd, ik liep nu alleen door een leeg huis en zocht vergeefs naar hem en Wollie. Ik was extra blij als Heleen kwam. Heleen miste hen evenzeer als ik, of misschien zelfs

nog meer. We troostten elkaar met herinneringen en anekdotes. Maar het was niet meer zoals het was geweest. Het fysieke contact was weg en dat deed pijn. Ze nooit meer kunnen aanraken, ze nooit meer kunnen aaien, ze nooit meer tegen je aan voelen liggen en weten dat dit ook nooit meer zou gebeuren. Ik kon mijn draai in huis niet vinden en liep vaak zinloos van boven naar beneden en weer terug, of ging de deur maar uit. Na een tijdje maakte ik plannen om op vakantie te gaan want dat kon opeens na zoveel jaar. Het zou niet gebeuren, Pieter kwam niet lang daarna.

Nadat ik Pieter in huis nam en een paar maanden later ervoor zorgde dat hij een eigen deur kreeg, merkte ik wat er met Bink was. Hij was zo blij met die deur, nog blijer dan Piet er mee was. Omdat Binkie zo vaak binnen kwam begon ik me te beseffen dat hij al een hele tijd geen echt huis meer had. Ik begreep toen ook waarom Bink de laatste tijd zo agressief was geweest. Hij had niet alleen zijn vriend en pleegpa Mausie verloren, hij was in diezelfde tijd ook zijn huis kwijtgeraakt. Dat was nog al wat voor een diertje van nog geen twee jaar. Als hij binnen was gedroeg hij zich soms agressief, hij vertrouwde het in het begin niet, haalde vaak in het voorbijgaan naar mij uit. Hij had zich ook door mij verraden gevoeld.

Het ging tussen Piet en Bink gelukkig erg goed en vaak kwamen ze achter elkaar door het kattendeurtje naar binnen om te eten. Samen zaten ze in de tuin of voor het huis op de stoep. Zo werd Binkie ook mijn kat, al was dit officieus. Bink kon iedere nacht in de keuken slapen waar ook eten voor hem stond. Ik hoorde hem via het deurtje komen en gaan om bijna iedere ochtend, als ik koffie ging zetten door hem te worden begroet.

Na de komst van Pientje was Bink ook overdag terugverwezen naar de keuken. Tussen Pieter en Pien ging het inmiddels steeds beter, maar tussen Binkie en Pientje was dat nog lang niet het geval. Pien was nog steeds erg bang voor hem maar wilde wel naar de tuin, ondanks dat zij wist dat hij daar veel zat. We piekerden hoe we haar de tuin in konden laten zonder dat zij door Bink zou worden opgejaagd. We waren bevreesd dat zij in paniek misschien precies de verkeerde kant zou uitrennen en zo haar huis zou kwijtraken. Bink kon soms behoorlijk venijnig zijn. We hoopten dat Piet, die haar redelijk geaccepteerd had, haar zou verdedigen als Bink problemen zou maken. Pientje moest toch ook naar buiten kunnen. Het duurde haar al veel te lang en haar ongenoegen over het binnenzitten groeide met de dag.

‘Pieter mag er uit’, liet Pientje vaak luid ‘miemie-end’ weten.

‘Dat wil ik ook! Het is niet eerlijk... Het is discriminatie!’

Het was niet langer mogelijk om haar binnen te houden. Op een mooie zomerdag probeerde ik het. Pieter was al een tijd in de tuin en lag heerlijk op de ouwe bank van het zonnetje te genieten. Pientje was erg onrustig en liep aan een stuk door te ‘miemie-en’. Bink was niet in de tuin dus dit leek het moment om haar eens naar buiten te laten. Eindelijk kreeg Pientje haar zin en mocht ze mee de keuken in. Ik had de deur naar de tuin nog niet ontsloten of zij was er zelf al via het kattendeurtje uit. Klikklak hoorde ik bij mijn benen en zag haar al naar buiten komen terwijl ik de deur nog open moest doen. De kleine wijsneus.

Ze was helemaal in haar sas. Als een veulen sprong en rende ze door de tuin. Het geluk duurde niet lang. Ik bleek me te hebben vergist, Bink had naast de schuur op de kliko liggen pitten en was door het tumult dat Pientje maakte wakker geworden.

‘Ha, nu kan ik je eindelijk eens een lesje leren’, las ik in zijn ogen terwijl hij klaarstond om Pien, die hem niet in de gaten had te bespringen. Voor ik wat kon doen was Pieter al in beweging gekomen. Met een paar grote sprongen stond hij midden in de tuin, klaar om in te grijpen en sneed Bink bij voorbaat de pas af. Pas toen zag Pientje het gevaar ook en maakte benen, terug naar de veiligheid van het huis. Bink wilde achter haar aangaan maar

Piet belette hem dat. Er volgde een korte schermutseling tussen hen waar Binkie het onderspit van dolf en zich uit de voeten maakte. Vanaf afstand bleef hij zitten loeren op Pientje, die nadat het ergste gevaar was bezworen al weer in de tuin gekomen was. Bink liet het er bij door de dreigende houding van Pieter. Hoog op zijn poten en zo bijna dubbel zo groot stond Piet vervaarlijk naar hem te grommen. 'Blijf van me zussie af.' Pientje vond het prachtig en dartelde vrolijk in het rond, terwijl Binkie eieren voor zijn geld koos, op de schutting sprong en aan de andere kant van de schutting verdween.

De eerste dagen na Pieters verdwijning hadden we het idee dat we hem toch binnen niet al te lange tijd zouden terugvinden. We konden niet geloven dat hij voorgoed weg was. Na van de eerste shock hersteld te zijn probeerden we alles systematisch aan te pakken. Pientje lag met doffe ogen vanaf de leuning van de bank toe te kijken wat er allemaal gebeurde. Zij was nog meer aangeslagen dan wij. Ze speelde niet meer, ze lag daar alleen maar te liggen. Zo kenden wij onze ADHD poes niet. Iedere keer als ik terug kwam om nieuwe folders op te halen aaide ik haar en sprak tegen haar. Ik vertelde haar wat ik aan doen was om Pieter te vinden. Ze keek me met hoopvolle ogen aan, begon te snorren of likte aan mijn hand.

'Ja meissie, we zullen alles doen om je grote broer terug te vinden. Vertrouw me meid, we gaan hem vinden.'

Ze keek me aan, knipoogde en gaf een nieuwe lik over mijn hand. We gaan hem vinden, praatte ik mezelf in, maar was daar soms heel wat minder zeker van dan ik Pientje liet weten. Af en toe twijfelde ik er niet aan. Het kon toch niet zijn dat Pieter zomaar verdwenen was. Andere momenten vreesde ik dat we hem nooit terug zouden zien en raakte ik, bij dat idee, volledig in de stress. Hem nooit meer kunnen aaien, nooit meer zijn liedje voor hem zingen, nooit meer in zijn glunderogen kijken, nooit meer hem naast me op bed voelen liggen, nooit meer zijn 'proeprae' horen, nooit meer hem stukjes vlees geven als hij op zijn bak was geweest, hem nooit meer op schoot hebben, hem nooit meer naast me op de oude Apple zien zitten, nooit meer....

Machteloos beende ik de kamer op en neer om die akelige gevoelens van me af te schudden. Ik wilde niet negatief denken, dan zou ik apathisch worden en als een zombie op de bank in het niets voor me uit gaan zitten staren.

Vrijwel meteen na de verdwijning van Pieter waren we begonnen folders in de omgeving te verspreiden en daar was ik nog mee bezig toen Heleen weer naar haar werk ging. Ze had haar werk laten weten dat zij een paar dagen niet zou komen maar kon niet nog langer wegblijven. Het was voor mij een extra belasting omdat ik nu niet enkel de folders moest rondbrengen maar ook printen en vouwen. Ik bleef vasthouden aan het idee dat om hier mee door te gaan, het verlossende bericht snel moest komen, al had het nog niet echt tot iets geleid. Ook het doorzoeken van de loods naast mijn huis had niets opgeleverd. Het leek ons al niet aannemelijk dat hij daar in was terechtgekomen. Pieter had, als hij daar opgesloten was geraakt, het vast en zeker op een brullen gezet. Er had geen kattengejank vanuit de loods geklonken. Toch vroegen we de buur te mogen kijken, wat hij prima vond. Hij begreep dat we alles wilden doen om onze kat terug te vinden. In het verleden had hij eens verteld dat er een kat stiekem in de loods was binnengeslopen. Hij had er niets van gemerkt en aan het eind van de dag voor het weekend de deur achter zich dicht getrokken. De mensen van wie de kat was, waren loeikwaad op hem geweest toen maandagochtend hun kat uit de loods tevoorschijn was gekomen. Hoe onlogisch we het ook vonden, we hoopten dat er met Pieter iets soortgelijks was gebeurd en dat hij toch in die loods zat.

'Dat zal meneer leren om overal binnen te stappen en in te kruipen', zei ik hoopvol. Helaas leverde de loods doorzoeken niets op.

Hierna hadden we alle hoop gevestigd op de folder. Die moest toch tot reacties leiden. Met dat idee in mijn achterhoofd stapte ik laat in de middag, na weer een nieuwe lading te hebben geprint de deur uit om ze te verspreiden. Meteen kwamen buurkinderen op mij af en vertelden zeker te weten dat zij Pieter hadden gezien.

‘In de Vioolstraat’, zeiden ze in koor, ‘daar loopt hij. Dat weten we zeker. Een grote dikke zwart witte kater, precies die van u, buurman.’

Het klonk me als muziek in mijn oren. Na hen een paar vragen te hebben gesteld was ik volledig overtuigd. Hij had dat zwarte vlekje bij zijn neus, hadden ze gezien. Die brede witte kraag, het kon niet anders, dat moest hem zijn. De folders had ik niet meer nodig. Ik ging terug naar binnen, legde ze weg en pakte de kattenmand. Ik spoedde me naar de Vioolstraat. Het was al laat in de middag en het begon donker te worden, toch hoopte ik hem te zien. Dan kon ik hem mee terug naar huis nemen. Heleen zou van haar werk naar mij komen en wat zou het ook voor haar heerlijk zijn als Pieter dan weer in zijn luie stoel of op de vensterbank lag. Meer dan een half uur liep ik bij de hoek van de Vioolstraat heen en weer zonder dat ik Pieter ergens zag. Het was al behoorlijk donker geworden en mijn blijheid was omgeslagen in teleurstelling. Voor een zoveelste keer liep ik naar de hoek van de straat waar de kinderen hem hadden gezien. Plotseling zag ik hem zitten, pontificaal midden op de rijweg. Ze hadden gelijk. Daar zat hij, vlakbij de hoek van de Rozenstraat.

‘Oh Piet, jochie, gelukkig heb ik je gevonden mannetje’, riep ik vanaf afstand.

Er viel een loden last van me af. Zo snel ik kon liep ik op hem af en riep nogmaals zijn naam. Pieter reageerde vreemd zag ik en ik bleef staan. Het leek of hij bang van mij werd. Wat was er met hem?

Klonk mijn stem op straat zoveel anders?

Herkende hij mij niet?

Verbaasd keek ik naar hem en snapte niet wat er met hem was. Ik maande me kalm te blijven en liep zo rustig als ik kon in zijn richting om hem niet nog meer te laten schrikken. Ik was niet ver van hem verwijderd toen hij wegrende naar een schutting waar ik hem heel snel achter zag verdwijnen. Hij leek in een shock of zo. Ik voelde me wanhopig. Waarom deed hij dit?

Was hij aangereden en de kluts kwijt? Was dat de reden van zijn vreemde gedrag?

Waarom was hij ook niet gewoon naar huis gekomen als hij al de tijd zo dicht in de buurt was geweest. Waarom had hij hier dagenlang blijven rondlopen en waarom liep hij nu voor mij weg? Ik snapte er helemaal niets van. Maar wat het ook was, ik had hem gevonden. Nu moest ik enkel zorgen dat ik hem veilig thuiskreeg.

Zo goed als het ging gluurde ik tussen de latten van de schutting door om te zien waar hij was gebleven. Het was donker achter die schutting en in eerste instantie kon ik niet veel zien. Het duurde een tijdje voor ik hem zag zitten. Hij zat niet eens ver van mij vandaan. Toen zag ik het, het was Pieter niet. Het was een andere kat die wel als twee druppels water op hem leek, maar die niet die zwarte vlek over de helft van zijn kin had. Deze kat zijn kin was helemaal wit, dat kon ik, ondanks dat het donker was, goed zien. Ik voelde echt de grond onder me verdwijnen. Ik had zeker geweten dat ik Piet had gevonden. Ik was zo blij en opgelucht toen ik hem daar midden op straat had zien zitten. Van alles had ik op dat moment gedacht. Hoe blij Heleen zou zijn, en natuurlijk Pientje. Hoe zij haar grote broer zou verwelkomen. Hoe ik onmiddellijk de volgende dag met hem naar de dokter zou gaan om te kijken of hij niets mankeerde. Hoe blij ook Piet zou zijn, dat hij weer thuis was. Hoe ik hem eindelijk weer zou kunnen vasthouden en aaien.

‘Fucking shit, fucking fucking hell, dit is niet eerlijk’, wilde ik loeihard brullen door de stille straat maar er kwam geen geluid uit mijn mond. Ik stond daar maar wat bij die schutting te staren en keek in de ogen van Piets look-a-like. Ik voelde me volledig verslagen.

De volgende dag ging ik verder met het verspreiden van folders met mijn verstand op nul. Ik kwam ook langs de plek waar ik avond daarvoor al mijn hoop en bijna mijn verstand tussen de straattegels in de grond had zien verdwijnen. Het kleine stukje terug naar huis had een eeuwigheid geleken.

‘Het was hem niet! Sorry meisje.’

Dat was alles wat ik tegen Pientje had gezegd toen ik thuis was.

Ze had mij heel verdrietig aangekeken en gaf mij daarna een lik over mijn hand. Begreep ze me? Of was het mijn inbeelding?

Weer verder gaan met het verspreiden van folders was alles wat ik kon doen. Ik voelde me moedeloos terwijl ik het volgende hekje opende, het paadje naar de deur opliep, de folder in de bus stopte om het paadje weer af te lopen en netjes het hekje achter mij sloot, om na enkele meters het volgende hekje te openen om het ritueel te herhalen. Bijna iedereen had zo’n ellendig hekje. Ik had medelijden met de postbode die hier dagelijks zijn ronde liep. Wat een tijd zou die zinloos kwijt zijn met het openen en weer achter zich sluiten van al die stomme hekjes.

Pieter was al een halve week weg. Ik overwoog of ik aan de andere kant van het spoor ook folders moest rondbrengen en in de Slachthuisbuurt, aan de andere kant van de Zaan. Waar moest ik een grens trekken? Ik kon moeilijk in de hele Zaanstreek folders gaan rondbrengen. Maar wat nu als hij het spoor was overgegaan of de brug? Daar wisten mensen van niets als ik niets deed. Ik had mijn hoop gevestigd op de huis-aan-huisbladen. Als die hem in de krant zouden zetten bereikte ik de hele streek in één keer en veel sneller dan dat ik dit met mijn folders zou kunnen. Maar als ze dat nu niet deden? Dan is er een hele week verstreken, realiseerde ik me. Moest ik toch verder gaan met folders verspreiden?

Onrustig zat ik op de bank heen en weer te schuiven in afwachting op reacties op de folder. Iedere dag spitte ik ook de webpagina van Amivedi door in de hoop dat Piet was gevonden. Die pagina vond ik een ramp en ik vroeg mij af of dit niet beter kon. De vermeldingen lieten vaak te wensen over ‘kater, zwart wit’ of ‘poes, cypers’. Zo’n beschrijving kon op tientallen katten slaan. Hoe moest je in vredesnaam met zo’n omschrijving je kat terug zien te vinden. Iedere kat heeft toch wel iets specifiek. Met helemaal zwarte of witte katten kon ik mij voorstellen dat er weinig is om in de beschrijving te zetten. Maar dit kon toch beter. Een foto bij het gevonden dier zou iemand die zijn kat zocht het doorlezen van veel beschrijvingen besparen. Het viel mij op dat er ook zo weinig foto’s bij de vermiste dieren stonden. Ik kon me niet voorstellen dat mensen niet op z’n minst een gewoon fotootje van hun huisgenoot hadden, dat snel genoeg gedigitaliseerd kon worden. Ook keek ik iedere dag of Piet al op de pagina was gezet wat nog steeds niet het geval was. Terecht had Heleen al gezegd, dat hij zodirect eerder in de krant zou staan dan dat die lui van de dierenopvang hem op internet hadden staan.

We sliepen allebei heel slecht en ik begreep niet hoe Heleen zich op de been hield. Ik kon overdag nog op de bank gaan liggen om te rusten, zij niet, zij had haar baan. Hoelang zou de nachtmerrie nog doorslepen voor alles weer normaal zou zijn? Hoelang hielden we dit vol? Het niet weten wat er gebeurd was brak me. Het was gewoon een marteling.

Waar was Piet?

Hoe ging het met hem?

Had hij wel te eten of verging hij van de honger. Nog erger, had hij wel water?

Zat hij ergens opgesloten zonder eten en drinken?

Had degene bij wie hij in de schuur opgesloten zat de folder al gelezen?

Had ik die persoon wel bereikt?

Was die persoon wel thuis, of was die lange tijd met vakantie?

Had ik net één straat verder folders moeten rondbrengen?

Hoorde dan niemand Piet miauwen? Dat zou hij toch zeker doen. Iemand moest hem toch horen!

Maar wat als niemand hem hoorde? Hij miauwde altijd zo zacht, misschien hoorde niemand hem. Oh, arme Pieter, zet asjeblief een keel op, laat je horen, anders verhonger je als we je niet snel vinden. Oh shit jochie, waar ben je toch?

Om niet door te draaien van al die rampscenario's bleef ik tegen beter weten in vasthouden aan het idee dat Piet uit zichzelf zou terugkomen. Iedere keer als ik zijn deurtje hoorde sprong ik op en rende naar de keuken in de hoop dat hij het zou zijn. Meestal was het Bink die niet veel van mij begreep.

Wat is die tweepoter toch neurotisch. Stoor me toch niet zo man, ik probeer net wat te slapen, kon ik hem bijna zien denken als hij mij lichtelijk geïrriteerd aankeek. Soms was het enkel de wind die het deurtje had laten klappen.

'Nee meid, het was niets', was alles wat ik als ik terug in de kamer kwam tegen Pientje kon zeggen, die vaak ook hoopvol had opgekeken bij dat geluid. Zij was erg verdrietig en dat was aan alles te merken. Ze gedroeg zich heel anders dan we van haar gewend waren. Ze was geen wervelwind meer. Lusteloos lag zij vanaf de leuning van de bank toe te kijken wat er allemaal in haar huisje gebeurde. Als we voor een moment op de bank zaten kwam ze op schoot, wat zij voordien vrijwel nooit had gedaan, daar was zij veel te springerig voor. Nu wilde ze bij ons liggen en worden geaaid. Ze zocht bij ons het fysieke contact dat zij voordien met Piet had gehad en duidelijk erg mistte. Met het verstrijken van de dagen werd zij hoe langer hoe meer een schootkat. Ze lag vaak in de meest vreemde houdingen. Met haar lijf op schoot en voorpoten en kop langs onze benen heen hangend naar beneden. Spelen, rommelen, rotzooien, bootwerker spelen, het was alles verleden tijd. Al het leven leek uit ons ADHD poesje weg en dat deed extra pijn. Na het verdwijnen van Pieter moesten we ook lijdzaam toezien hoe Pientje wegwijnde.

Soms probeerde ze als ik door de kamer liep, met mijn voet te spelen op dezelfde manier als zij gewend was dat met Piet te doen. Ze probeerde mijn voet in een soort houtgreep te omhelzen, wat haar niet lukte. Met een verdrietige blik keek ze mij aan en liep zachtjes 'miemie-end' naar de bank terug.

'Wat heb ik aan jullie, zorg dat mijn grote broer weer thuiskomt.'

Na een dag of twee begonnen reacties op de folder te komen. Heel veel mensen dachten Piet ergens te hebben gezien. Soms wist ik al dat het Piet niet kon zijn, omdat ik de kat waarover ze belden zelf al had gezien. Als het om een nieuwe melding ging, begaf ik mij zo snel als ik kon naar de plek waar hij wellicht gezien was. Helaas was hij het nooit. Iedere keer had ik weer hoop maar droop daarna teleurgesteld af. Zo snel als ik kon ging ik weer naar huis om te wachten op het volgende telefoontje. De gouden tip moest toch een keer komen. Soms zat Pientje op de vensterbank en leek het wel of zij bang was dat ook ik niet zou terugkomen en zij helemaal alleen zou achterblijven. Snel kwam ze naar de deur gelopen als ze mij zag en stond me in de gang op te wachten. Keer op keer moest ik haar teleurstellen als zij vol hoop naar de kattenmand keek.

'Nee, meisje, hij was het niet', moest ik dan weer tegen haar zeggen.

Vaak kroop Pientje als ik even later op de bank ging zitten meteen op schoot terwijl ik op nieuwe telefoontjes wachtte. Er waren na een paar dagen heel wat telefoontjes geweest. Er keken zoveel mensen naar Piet uit, dat hij wel gevonden moest worden. Soms belde iemand nog 's avonds laat, als die thuiskwam en dacht hem te zien zitten. Vaak zei iemand ook heel expliciet hoe zielig die het vond, dat Pieter zijn huis kwijt was, of hoe die met ons meeleefde en hoopte dat we hem snel zouden vinden. Het verzachtte de pijn van

het gemis iets. Soms vertelde iemand hoe die zelf een dier was kwijtgeraakt, dat na lange tijd was teruggekomen en probeerde ons een hart onder de riem te steken. Ik hoopte dat dit met Pieter ook zou gebeuren.

‘Hij kan altijd terugkomen, je weet het maar nooit’, zei iemand dan.

Op een middag werd ik gebeld door een vrouw uit de Breestraat die Piet dacht te hebben gezien in de buurt van de snackbar. Aan de hand van wat zij vertelde vermoedde ik dat het niet om Piet ging maar om een kat waarover ik al eerder was gebeld. Maar ja, het kón dit keer Piet ook wel zijn, ik ging er dus meteen op af. Na heel wat rondjes bij de snackbar te hebben gelopen besloot ik het op te geven, ik had niet eens één kat gezien. Voor ik terug ging besloot ik nog een laatste keer onder geparkeerde auto’s te kijken.

‘Ben je wat kwijt?’, hoorde ik plotseling iemand vragen.

Ik keek op en liep in de richting van de man die dit had gevraagd. Hij was op zijn erf bezig en stond naar mij te kijken. Ik wist dat ik in de straat waar hij woonde geen folders had bezorgd omdat ik ervan uit ging dat Piet daar toch nooit kwam. Misschien was dat stom geweest, misschien had iemand daar hem juist wel gezien, dacht ik en liep hoopvol op de man af. Snel vertelde ik alles over Pieter, over zijn vermissing, hoe hij eruit zag en hoelang hij al weg was.

‘Alweer een kat die weg is’, zei de man hardop, meer tegen zijn vrouw die vanaf de eerste verdieping uit het raam naar ons keek, dan tegen mij. Bevreemd vroeg ik me af wat hij bedoelde met dat alweer. Was er iets dat ik niet wist?

‘Dan moet je bij die ouwe gek zijn’, zei hij voor ik wat kon vragen, ‘die idioot die vaak katten van anderen vasthoudt.’

Ik schrok behoorlijk en vroeg hem wie hij bedoelde.

‘Weet je dat dan niet, het is algemeen bekend. Die rare kerel die daar verderop woont’, en hij gebaarde in de richting waar ook ik woonde. Vaag stond me bij dat iemand mij eens had verteld over een man die katten bij hem binnen lokte. Stom genoeg had ik helemaal niet meer aan dat verhaal gedacht. Zijn vrouw was er bij komen staan en samen vertelden ze een rampenverhaal dat al jaren speelde. Ik kreeg er koude rillingen van.

Een ouwe man plukte regelmatig hun kat gewoon van hun schutting en nam hem dan mee om het dier dagen en soms weken vast te houden. De man leefde in de veronderstelling dat hun kat zijn kat was.

‘Kan niemand daar dan iets tegen doen’, vroeg ik geschokt.

Meewarig keken zij mij even aan. Ik kon de moedeloosheid op hun gezichten zien.

‘Tja, wat dan’, vroegen ze bijna gelijktijdig, ‘bewijs maar dat jouw kat, jouw kat is!’

Stomverbaasd stond ik hen aan te staren en wist niet wat ik daar op moest antwoorden. Tot dan toe had ik mij niet gerealiseerd dat Piet slachtoffer van een idioot kon zijn. Naïef als ik was had ik daar niet eens over nagedacht. Je ontvoert toch niet het dier van een ander. Als je een kat wilt hebben dan ga je toch naar de opvang, daar zitten er genoeg die graag een huisje willen.

Oh mijn god, dacht ik, hoe kan ik in zo’n geval bewijzen dat Piet bij mij hoort? Arme Piet, die bang is voor mensen die hij niet kent, om dan door zo’n gek te worden vastgehouden. Wat deed die idioot mijn arme Piet aan! Wat zou hij bang zijn!

Een deel van hun verhaal ontging mij. Ik vroeg hen of zij nooit de dierenbescherming ervan op de hoogte hadden gebracht. Die zouden dan toch wel iets kunnen doen.

‘Oh zeker... Al meerdere keren hebben we alles laten weten’, zei de man. Opnieuw zag ik de moedeloosheid op zijn gezicht.

‘We hebben nooit antwoord van ze gehad. Wat moet je verder dan nog?’

‘Doen die gasten dan niets’, vroeg ik ongelovig.

‘Tot nu toe niet.... We hebben het opgegeven, blijkbaar maakt het ze geen barst uit.’

‘En de politie dan?’

Voor ze mij, door elkaar heen pratend, antwoord gaven keken ze mij even aan, alsof ze zich afvroegen of het wel de moeite loonde om weer alles aan iemand uit te leggen.

‘We hebben een kennis die bij de politie werkt en die heeft ons al meerdere keren duidelijk gemaakt dat de politie, in zo’n geval als het onze, niets kan doen.’

Vol ongeloof keek ik hen aan.

‘Waarom dan niet.... Het is toch jullie kat!’

‘Ja, dat zou je wel denken... Maar, nogmaals, bewijs maar dat jouw kat jouw kat is. Hoe doe je dat...’

Iedereen stond machteloos en ondertussen kon zo’n idioot zijn gang gaan, kon hij het dier blijven vasthouden en andere mensen tot wanhoop drijven. Ik stond te trillen op mijn benen. Ik moest er niet aan denken om door zo’n idioot in een dermate scenario te zijn getrokken. Deze situatie speelde al meerdere jaren lieten ze weten. Ze hadden het opgegeven dat er nog een oplossing zou komen en wachtten iedere keer maar gelaten af tot hij hun kat weer losliet zodat het dier thuis kon komen.

‘Hij doet de katten niets, hoor’, probeerde de vrouw mij gerust te stellen.

‘Hij zorgt juist goed voor ze! Dat is ook het probleem, zou hij de dieren iets doen, dan kan de politie optreden, nu niet.’

Toen hun kat voor de eerste keer was verdwenen, hadden zij net als ik overal lopen zoeken. Na een tijd, terwijl zij al geen hoop meer hadden, was de kat teruggekomen. Maar kort erna was hij weer weg geweest. Niet veel later waren ze er achter gekomen wat er aan de hand was. Ze hadden hun kat op een dag bij de man op de vensterbank zien zitten. De man had stug volgehouden dat het zijn kat was.

‘We voelden ons die eerste keer net als jij nu. We waren in alle staten en wisten niet waar ons dier was’, zei de vrouw, en om mij gerust te stellen zei ze nogmaals: ‘hij zorgt heel goed voor dieren, geloof me.’

Ze vertelden verder dat hij niet enkel hun kat maar ook katten van anderen zomaar van straat had meegenomen. De man had vroeger zelf een kat gehad, die al jaren dood was, en leefde in de veronderstelling dat iedere kat die hij zag zijn ‘verdwenen’ kat was. Er viel een stilte in het gesprek en ik voelde me totaal in paniek. Wat kon ik doen als hun verhaal waar was. Arme Pieter, wat zou hij bang zijn.

De vrouw zag de paniek op mijn gezicht en probeerde mij opnieuw wat gerust te stellen.

‘Dat hij goed voor ze zorgt, weet ik.... Toen de supermarkt nog op de ouwe locatie zat, kwam ik hem daar regelmatig tegen en had hij altijd ladingen kattenblikken bij zich... Dus, hij zorgt echt goed voor ze!’

Ja geweldig, dacht ik. Ik zorg zelf wel voor Piet, laat die gek hem loslaten. Haar poging mij gerust te stellen maakte het er voor mij niet beter op. Hoe lang zou die idioot Piet blijven vasthouden? Ik vroeg dit aan hen. Ze wisten het niet, het was iedere keer afwachten tot hij de kat los liet, zeiden ze.

Wat kon ik? Mijn eerste reactie was om direct naar die vent toe te gaan, zijn deur in te trappen om Piet te bevrijden. Maar wat als hij Piet helemaal niet had?

De man die mij het verhaal had verteld liep even later met mij mee om me te laten zien waar de kattendief woonde. Het was hemelsbreed gemeten nog geen vijftig meter van mijn huis vandaan. In plaats van Piet gevonden te hebben en dat de nachtmerrie was geëindigd, had ik er een nieuwe bij. Een die mij nog meer zorgen baarde.

‘Je weet nu waar hij woont, de rest moet je zelf doen’, hoorde ik de man zeggen. Verward keek ik naar het huis waarheen hij mij had gebracht. Zonder te wachten, draaide hij zich om en liep weg. Daar stond ik, ik wist totaal niet wat ik moest doen. Op zijn minst, dacht ik, had je even kunnen wachten om mij support te geven, tenslotte weet jij alles van hem af terwijl ik hem niet eens ken. Vertwijfeld stapte ik op de voordeur af en belde aan. Eigenlijk hoopte ik dat hij niet thuis zou zijn, mijn hoofd was nog steeds niet helder. De

deur ging open en in plaats van een monster, dat ik vanwege het verhaal verwachtte, stond er een kleine magere ouwe man tegenover me die mij vriendelijk glimlachend aankeek.

‘Goedemiddag’ zei ik stutelig, ‘ik wilde u vragen of u mijn kat soms heeft gezien?’

De vraag klonk me stupide in mijn oren. Natuurlijk zegt hij ‘nee’ als hij Pieter vasthoudt, wat verwacht je dan idioot, dacht ik terwijl ik op antwoord wachtte.

Ik was door deze stomme vraag kwaad op mezelf en voelde mij een oen. Waarom had ik niet gewoon tegen hem gezegd: ‘Ik heb gehoord dat u dieren van anderen vasthoudt. Waar is Pieter, klootzak. Geef hem onmiddellijk hier of ik duw u opzij en doorzoek uw hele huis!’

Geef hem dan gewoon een forse duw, ga naar binnen en haal zijn hele huis ondersteboven tot je Pieter hebt gevonden.

‘Ja, ik weet dat uw kat weg is’, antwoordde de man ondertussen met rustige stem, ‘ik heb al een folder over hem in de bus gehad, ik heb hem niet gezien.’

Wat nu, dacht ik. Doe wat, lul! Hij kan Piet hebben! Ja, maar het kan ook zijn van niet. Wat kan ik? Wat als hij Piet helemaal niet heeft?

‘Het is heel akelig zoiets’, vervolgde de man, ‘ik heb zelf ook een kat en ik moet er niet aan denken dat ik hem kwijt zou zijn. Maar nogmaals, ik heb uw kat niet gezien anders had ik u dit laten weten.’

Terwijl ik probeerde na te denken wat ik verder kon doen, zag ik een dikke rooie kat vanuit de man zijn huiskamer de gang komen inlopen. Zonder zich aan ons te storen liep hij langs onze benen heen naar buiten. Dit was dus die rooie kat waar die mensen het over hadden gehad, hun kat dus. Ik wist niet wat ik verder kon doen en droop af. Wat had ik kunnen doen? Huisvredebreuk plegen? Wie sprak de waarheid? De kat had zo rustig langs ons heen gelopen, het had er niet de schijn van dat hij door de man werd vastgehouden. Aan de andere kant, als dit al jaren duurde, was het ook niet verwonderlijk dat de kat zich volledig op zijn gemak bij hem voelde. Wat kon ik?

‘Shit man, wat ben je een lafbek,’ schold ik even later mezelf uit, terwijl ik als een gekooid dier woest in mijn huiskamer op en neer liep te klossen.

‘Je had iets moeten doen. Het gaat om Piet, klootzak. Je hebt hem laten barsten! Kankerlul die je bent!’

Maar wat had ik kunnen doen, vroeg ik me ondertussen af. Ik voelde me een zak, maar wist ook dat ik niet zomaar een ander zijn huis had kunnen binnenstormen.

Laat je niet tegenhouden door wetten, schreeuwde mijn gevoel het uit. Ja, prachtig, en wat als die man zich niet zomaar had laten wegduwen en het was op een vechtpartij uitgelopen. Ik wist dat ik momenteel in staat was om iemand zijn hersens in te slaan. Ik kon dat risico toch niet nemen, zei mijn verstand als antwoord op mijn gevoel, dat op zijn beurt weer terugkrijste: ‘en wat als die kerel een dierenbeul is en hij Piet martelt. Je moet iets doen, zak! Lul! Hufter! Bange wezel! Jij hebt ook nooit moed, je wil altijd alles op veilig spelen! Ga terug, trap hem lens! Haal Pieter bij hem weg, voor het te laat is!’

Heleen was op haar werk en ik wou dat zij hier was. Ik moest met iemand praten. Ik wist niet wat ik moest doen.

Na een tijd lang zo in mezelf te hebben lopen razen kwam de verlossende gedachte: ‘bel de dierenbescherming en probeer erachter te komen wat zij hiervan weten’. Opgelucht zocht ik het nummer op en belde hen.

‘Met de dierenambulance’, klonk het, nadat bleek dat het eerste nummer dat ik had gebeld al lange tijd niet meer van de dierenbescherming was.

Jezus, dacht ik, waarom krijg je toch altijd die dierenambulance aan de lijn. Dat was ook toen ik de opvang belde om Pieter als vermist op te geven. Maar goed, wat kon het mij schelen.

Ik vertelde de vrouw die ik aan de lijn had het hele verhaal en vroeg of zij kon uitzoeken wat de dierenbescherming ervan wist. De vrouw beloofde contact met hen op te nemen en zou mij later op de dag terug bellen. Na ongeveer een uur gebeurde dit ook.

‘Er is niets bekend over wat u vertelde’, luidde haar antwoord.

‘Lekker’, zei ik en voelde me belazerd, ‘loop je je dier te zoeken en dan proberen lui je in hun burenruzie te trekken.’

‘Ja meneer, zoiets kan gebeuren’, antwoordde zij en liet verder weten ‘dat het hun aandacht had’.

Ik was piskwaad. Wat een stelletje klootzakken. Ik was al over mijn rooie en dan mij op zo’n manier proberen te gebruiken vond ik echt te onsmakelijk voor woorden. Ik wilde het erbij laten maar het verhaal bleef doorzeuren in mijn hoofd. Wat wist ik? Wie sprak de waarheid? Die mensen waren oprecht op mij overgekomen. Bovendien hadden zij mij toch verteld dat ze nooit antwoord van de dierenbescherming hadden gekregen op al hun meldingen. Waarom kreeg je ook altijd die dierenambulance aan de lijn? Was er hier geen afdeling van de dierenbescherming actief? Tot wie had die vrouw van de ambulance zich gewend?

Toen Heleen een paar uur later kwam was ik volledig in de war. Zij werd woedend toen ze hoorde wat er gebeurd was.

‘Wie zegt je dat die lui de waarheid hebben gesproken. Zet het van je af... Je bent helemaal doorgedraaid. Je denkt niet meer normaal na!’

Dat laatste wist ik zelf ook wel, daar had ik haar niet voor nodig om me dat te beseffen. Het ging om Piet. Het was mogelijk dat het verhaal wél waar was. Het maakte me furieus om te weten dat hij misschien op nog geen vijftig meter afstand gevangen gehouden werd en dat we niets konden doen. Wat Heleen ook zei, en hoe ik het in principe ook met haar eens was, iedere keer weer stak er een storm in me op.

‘Als dat verhaal waar zou zijn, dan wisten ze er toch van, bij de dierenbescherming’, luidde haar antwoord als ik er voor de zoveelste keer over begon.

Op zich was ik het met Heleen eens maar het zat me niet lekker dat die vrouw ‘s middags zo stellig had gezegd dat men van niets wist. Bij wie had zij het verhaal gecheckt? Had zij zich er gewoon makkelijk vanaf gemaakt en helemaal niets gedaan. Als er geen afdeling van de dierenbescherming hier actief was, tot wie had zij zich dan gewend? Ik bleef worstelen met vragen. Ik wilde zekerheid dat ik niet was afgescheept. Maar hoe kreeg ik die? Ik ging naar boven om op internet naar de webpagina van de plaatselijke dierenbescherming te zoeken. Vrij snel vond ik die en er was gelukkig een mail mogelijkheid. Ik vond het wel raar dat het een mailadres van een privé-persoon via de Universiteit van Amsterdam was, maar wat kon mij dat schelen. Snel schreef ik kort en bondig het hele verhaal en wilde dit net versturen toen Heleen, die inmiddels naast me was komen staan verbaasd zei: ‘Dat kan niet goed zijn. Dat mailadres is allang niet meer in gebruik. Dat zie ik zo want het is een mailadres van mijn werk.’

‘Ach kom, het zal heus wel kloppen’, antwoordde ik geïrriteerd.

‘Nou, ik ben toch niet idioot... Dit soort mailadressen zijn al een hele tijd niet meer bij ons in gebruik.’

‘Weet je dat wel zeker’, vroeg ik overbodig.

‘Ja, ha ha... Dit is mijn werk schat, weet je nog wel. Natuurlijk weet ik het zeker.’

Wat nu weer? Hoe stak die dierenbescherming hier in elkaar. Het was om radeloos van te worden. Een telefoonnummer in een gids dat allang door iemand anders in gebruik was. Dat had ik ‘s middag gemerkt na dat nummer te hebben gebeld. De persoon van het nummer had nogal bot gereageerd toen ik liet weten dat ik voor de dierenbescherming belde.

‘Dit gebeurt zo vaak! Ik ben het volledig zat. Ik ben het beu, ik ben de dierenbescherming niet!’ Daarna had hij de verbinding abrupt verbroken.

En dan de manier waarop ze werkten: Pieter, die nog altijd niet als vermist op de webpagina stond en nu dit: een mailadres dat niet zou kloppen.

Ik besloot toch de mail te versturen en af te wachten wat er zou gebeuren. Dan had ik alles gedaan wat ik kon om er achter te komen wat er waar was van het verhaal van vanmiddag. 'Ik kan je zo zeggen dat je hier niets op gaat horen', zei Heleen kribbig. 'Maar als je mij niet wil geloven...'

Ik had geen zin in een ruzie en sloot meteen na de mail te hebben verstuurd de computer af. Ik wilde voor dat moment niet weten dat Heleen gelijk had. Ik probeerde wat televisie te kijken om zo mezelf wat af te leiden maar sprong keer op keer op van de bank en ijsbeerde door de kamer. Heleen kreeg het hoe langer hoe meer op haar zenuwen van mij. Ik kon er niets aan doen, het bleef maar spoken in mijn hoofd. Ik had het gevoel gek te worden.

Wat was er toch gebeurd met arme Pieterman? Waar was hij toch? Wie had hem en waarom? Zouden we hem ooit terug zien, onze koddige kater? Piste hij het hele huis maar van alle kanten onder.

Na weer een ruzie die tot diep in de nacht duurde, zette ik 's ochtends meteen de computer aan. Heleen had gelijk, mijn mail was onbestelbaar teruggekomen. Er was ook al een mail van haar. Zij had op haar werk geprobeerd de persoon van het mailadres te achterhalen. Die werkte er al een aantal jaar niet meer. Ik voelde me volledig 'terug bij af'.

Zelf polshoogte nemen bij die man leek me het enige dat ik kon doen. Misschien zou ik Piet bij hem zien zitten. In dat geval wist ik wat ik moest doen. Dan maar huisvredebreuk, als Piet maar weer veilig thuis was. Het geluk leek met mij te zijn. Terwijl ik in de richting van de man zijn huis liep, zag ik hem aan het eind van de straat de hoek omgaan. Ik versnelde mijn pas en zag toen ik bij de hoek kwam in welke richting hij liep. Ik vermoedde dat hij naar de supermarkt ging. Zo zou ik tijd hebben om zijn huis goed te kunnen inkijken. Zonder me verder om hem te bekommeren liep ik naar zijn huis en keek even later aan de voorkant zijn huiskamer in. De ramen waren duidelijk al lange tijd niet gelapt. Het was niet makkelijk om hierdoor door een soort matglas en ook nog vitrage heen binnen te kijken. Nergens zag ik iets dat op de aanwezigheid van een kat leek. Ik zag niet eens die rooie kat. Ik besloot om te lopen en hoopte aan de achterkant meer geluk te hebben. Aan de achterkant stond gelukkig geen schutting zodat ik zonder probleem zijn tuin kon binnenlopen. Ook aan de achterkant speurde ik voor niets naar binnen. Niets wees op Pieter zijn aanwezigheid. Wat kon ik verder? Ik deed een paar stappen achteruit en hoopte op de verdieping wat te kunnen zien. De gordijnen waren allemaal dicht en ik zag niets op de vensterbanken. Ook in de schuur kijken leverde niets op. Daar stond ik dan. Ik kon nog proberen via de regenpijp naar boven te klimmen om vanuit de dakgoot misschien ergens door een kier in de gordijnen toch iets te kunnen zien. Zou de dakgoot mij houden? Wat als ik eraf zou donderen en zodirect met een gebroken been in de tuin zou liggen. Hoe verklaarde ik dat en wat zou ik er mee opgeschoten zijn. Waarschijnlijk zou ik toch niets kunnen zien. Ik kon moeilijk zijn achterdeur forceren, dacht ik, dat is inbraak. Toch probeerde ik zijn deur maar die was afgesloten. Besluitloos stond ik in de man zijn tuin. Ik kon niets. Maar wat als Pieter wel door hem werd vastgehouden? Moest ik maar de brave burger blijven spelen en die vent gewoon zijn gang laten gaan? Ik stond risico's te overwegen en dacht alleen maar aan Piet. Liet ik hem niet grandioos in de steek als ik hier laf enkel bleef staan kijken? Ging ik zodirect net als gisteren met mijn staart tussen mijn benen huiswaarts, zonder iets te hebben gedaan? Ik voelde me een lafbek maar wist niet wat ik kon doen. Als ik naar boven zou klauteren zou een buur dit zien en de politie bellen. Wat schoot ik daar mee op. Besluitloos draaide ik me om en liep de tuin uit. Ik wilde naar huis terug gaan toen plots de man de hoek omkwam en mij zijn tuin zag uitkomen.

‘Wat is dat, wat deed u daar in mijn tuin?’

Zijn stem klonk geschrokken. Ik was met zijn vraag in de realiteit terug.

Voor hij verder iets kon vragen, besloot ik, anders dan gisteren, de aanval in te zetten. Wat had ik te verliezen.

‘Ik zoek mijn kat! Weet u nog wel’, beet ik hem kortaf toe.

‘Ik heb gehoord dat u regelmatig katten van mensen vasthoudt en daarom ben ik hier. Hebt u Pieter? Houdt u hem vast? Ik wil dat u hem onmiddellijk teruggeeft!’

‘Ik heb uw kat niet’, riep de man kwaad terug, ‘wie heeft u dit over mij verteld?’

Snel vertelde ik wat ik de dag daarvoor over hem had gehoord en wie mij dit had verteld. De man maakte een soort wanhoopsgebaar met zijn handen.

‘Ach die lui... Die lui... Daar is helemaal niets van waar. Ik houd hun kat helemaal niet vast. Het is hun kat helemaal niet.’

‘Nou, zij beweren anders...’, antwoordde ik.

‘U hebt mijn kat gisteren toch gezien. Hij liep de deur uit toen ik met u stond te praten, leek het u dat hij wordt vastgehouden? Dan was hij toch direct de deur bij mij uitgerend.’

Wat moest ik hierop antwoorden? De kat was bepaald niet bang voor hem geweest. Hij was rustig langs onze benen naar buiten gelopen en was zich vlak voor het huis in het perkje op zijn gemak gaan zitten wassen.

‘Ik ben hem trouwens momenteel ook kwijt, ik was hem aan het zoeken en zie u hier mijn tuin uitkomen. Wat moet ik daar van denken.’

Hij zweeg even. Vervolgens zei hij een stuk rustiger: ‘Het is gewoon niet waar wat zij vertellen. Ik heb de kat vaak overdag bij mij maar laat hem ’s avonds altijd weer naar huis teruggaan.’

‘Dan geeft u dus toe dat het niet uw kat is’, antwoordde ik hem meteen. Voor een moment stond hij me verward aan te kijken.

‘Nou... Ja... Nee... Wel, laat het ik het u uitleggen’, stamelde hij met onzekere stem, ‘het zit zo, jaren geleden hebben mensen na hun verhuizing de kat achter gelaten en sinds die tijd zorg ik voor hem.’

Ik zei niets, de man stond naar mijn smaak gewoon te liegen. Als mensen de kat hadden achtergelaten, kon hij het dier niet iedere avond naar huis laten teruggaan. Het dier had dan geen huis.

‘Mag ik samen met u in huis kijken om mijzelf te overtuigen dat u mijn kat niet heeft?’ Dit leek mij het enige dat ik kon doen.

‘Nee! U moet mij maar geloven’, antwoordde hij, ‘niemand komt mijn huis in. Dat is mijn goed recht.’ Na nog wat heen en weer gesteggel droop ik af.

’s Avonds liep ik weer als een gekooid dier de kamer op en neer. Ik vervloekte die ouwe vent en vervloekte mezelf. Ik vervloekte mijn burens, die Binkie hadden genomen en het dier daarna de deur hadden uitgezet, waardoor ik voor de veiligheid van Piet mijn tuin niet had kunnen afzetten. Ik had dit diverse keren overwogen maar als ik dat had gedaan had Bink niets meer gehad. Ook vervloekte ik die zus van Heleen, als zij Heleen er niet had ingeluisd dan had die knul van haar hier nooit geweest. Dan had Piet niet zo angstig geworden en had hij het huis niet gaan onderpissen. Ik was kwaad op alles en iedereen, maar wat maakte dit uit, Pieter vond ik daar niet mee terug. Ik had geen rust en was niet in staat om maar voor één minuut ergens te blijven zitten. Woedend liep ik hardop in mezelf te herhalen wat ik over die ouwe man had gehoord en wat ik had moeten doen.

‘Houd toch eens op Rob’, riep Heleen door mijn getier heen. ‘Ik word helemaal gek van je. En je maakt Pientje bang met dat gestamp en gebrul van je.’

Tot mijn schrik zag ik dat Heleen gelijk had. Pientje lag in elkaar gedoken vanaf de leuning van de bank met grote ogen naar me te kijken. Ik snelde op haar af, knielde bij haar neer en begon haar te aaien.

‘Sorry meid, maar ik kan het niet aan dat ik niets voor Pieter kan doen. Dat zo’n ouwe idioot hem gewoon zo maar gevangen kan houden en dat...’

‘Houd toch op’, onderbrak Heleen mij opnieuw, nog kwader dan daarvoor, ‘je weet niet eens of die lui je wel de waarheid hebben verteld. Ik wou dat je die twee niet had gesproken. Jij fixeert je nu helemaal op die oude man. Die kan er net zo goed helemaal niets mee te maken hebben.’

Woedend sprong ik overeind.

‘Wat dan? Wat wil je dat ik doe? Weet jij iets beters?’

‘Nee, maar jij bent nu volledig irrealistisch bezig en dáár schieten we écht niets mee op... Wat heeft Pieter dáár aan’, beet Heleen mij toe. ‘Je bent volledig over je rooie, en waarvoor? Ze kunnen je net zo goed iets op je mouw hebben gespeld om je te gebruiken in een ruzie. Denk toch eens na man en bedaar!’

Ja, bedaar, dat wilde ik best maar ik kon het niet. Hoe doe je dat, bedaren, als je vermoedt dat je dier op nog geen vijftig meter van je vandaan wordt vastgehouden en je niet weet wat er met hem wordt gedaan.

Natuurlijk wist ik dat Heleen gelijk had en dat ik moest proberen tot rust te komen maar het lukte me niet. Het was die vervloekte machteloosheid die ik gewoon niet aankon. Ik voelde me dubbel machteloos omdat de lui die mij op die ouwe man hadden gewezen zelf niets wilden ondernemen. Dat had ik ’s middags ondervonden. Na door die ouwe bij zijn huis te zijn betrappt was ik later in de middag naar hen toe terug gegaan.

‘Daar heb je die man alweer’, hoorde ik de vrouw zeggen toen ik kwam aanlopen. Ja, dacht ik, dat lijkt me wiedere maar deed alsof ik niets had gehoord. Ik probeerde hen te overtuigen hun verhaal aan de politie te vertellen. Alleen op die manier zou ik iets kunnen doen. Dan zou de politie bij hem kunnen kijken. Nu kon ik niks. Nu was alles wat ik had alleen maar een verhaal dat ik had gehoord. Ze bleven weigeren om met mij naar de politie te gaan.

Ja Heleen, ik wou ook dat die lui hun bek hadden gehouden, als ze niet van plan zijn iets te doen, dacht ik.

Misschien had ik de persoon gevonden die Pieter had ontvoerd en vasthield maar ik kon niets tegen hem beginnen, zolang ik geen bewijs had dat hij Pieter ook echt had. Hoe kreeg ik dat bewijs? Dat was onmogelijk. En zonder bewijs had het geen zin om naar de politie te gaan, hun antwoord wist ik bij voorbaat al. Zij zouden niets kunnen doen.

‘Hij heeft het misschien niet eens gedaan’, probeerde Heleen mij opnieuw tot rust te manen. ‘Denk toch na Rob, waarom wilden ze niet met je meegaan naar de politie. Ze hebben je gewoon geprobeerd voor hun karretje te spannen.’

Ook ’s nachts bleef het spoken in mijn hoofd. De volgende dag werd ik in de middag gebeld door mensen uit de straat pal achter mij. Zij wisten bijna zeker dat zij Pieter bij hen in huis hadden weten te lokken. Ik had vrijwel de hele nacht niet geslapen en was te moe om op mijn benen te staan maar ging zo snel ik kon naar hen toe. Niet voor niets: het was hem! Het was Piet echt! Dan had die man die mij over die ouwe had verteld toch gelijk, dacht ik.

‘Nou moet je heel goed opletten’, had hij gezegd nadat ik hem had verteld bij die ouwe te zijn geweest en hem direct op Pieters verdwijning had aangesproken.

‘Dan laat hij hem snel los.’ Het was dus zo. Eindelijk was er een einde aan de nachtmerrie. Alleen dacht ik iets vreemds aan Piets ogen te zien en hij leek wat kleiner. Er klopte iets niet. Maar wat, dat wist ik zo een, twee, drie niet. Waarom maakte ik ook zoveel problemen? Waarom begon ik te twijfelen? Hij was het gewoon. Hij had die zwarte vlek onder zijn kin en dat zwarte puntje bij zijn neus. Ook had hij die brede witte kraag! Ik twijfelde niet langer, hoefde dat ook niet te doen. Piet was gevonden! Piet was terug!

Onmiddellijk deed ik hem in de mand, bang dat als ik nog langer bleef treuzelen hij opnieuw weg kon zijn. Zo snel ik kon liep ik met Piet naar huis terug. Hij voelde ook aan als Piet, behoorlijk zwaar en gedroeg zich als Piet: er klonk geen kik uit de mand.

‘Wat zal Heleen blij zijn dat je er weer bent, makker. En wat zal je zussie blij zijn. Ze heeft je zo gemist jong. Mijn god jongen wat heb jij ons in de zenuwen laten zitten.’

Bijna aan een stuk door liep ik tegen hem te praten, zo blij was ik.

‘Jochie, wat gaat dit een heerlijk weekend worden na die ellende van de afgelopen week.’

De kinderen van de overkant stonden op straat en riepen al vanuit de verte of ik hem had.

‘Ja, het is Piet’, riep ik blij tegen hen terug.

Zoals alle keren daarvoor kwam Pientje direct de gang in toen ik met Pieter binnenkwam.

‘Meid, je grote broer is er weer’, zei ik blij en zette de mand in de gang neer. Meteen maakte ik hem open om Piet zo snel mogelijk door zijn vertrouwde huisje te laten lopen.

‘Wat zal je opgelucht zijn jochie... Waar ben je toch al die dagen geweest, man? Werd je vastgehouden door die ouwe gek?’

Piet sprong ondertussen met een sierlijke sprong uit de mand. Maar hij gedroeg zich zo vreemd. Het leek of hij bang was. Hoe kon dat nou?

‘Wat is er met je gebeurd manneke? Wat doe je vreemd... Je bent weer thuis vriend.’

Pientje stapte voorzichtig op hem af, rook even aan hem, deed een stap naar achteren, kreeg een dikke staart en begon hard naar hem te blazen.

‘Pientje, wat is er. Het is Pieter meid!’, zei ik niet begrijpend.

Pieter probeerde zich na de agressieve verwelkoming van Pientje achter het gordijn te verstoppen. Ik begreep helemaal niets van hun rare gedrag. Pientje bleef maar blazen en Pieter begon tegen haar te grommen. Ik wist niet wat ik moest doen. Wat was er aan de hand? Waarom deze vijandigheid van twee kanten? Ik wilde Pieter oppakken en naast Pientje neerzetten zodat ze nog een keer goed aan elkaar konden ruiken. Dan zouden ze elkaar toch herkennen. Zo lang was hij toch ook weer niet weggeweest dat ze elkaar niet meer herkenden? Waarom gedroeg Piet zich bang en waarom was Pien zo kwaad? Was zij kwaad omdat hij dagenlang was weggeweest? Dat Piet begon te grommen vond ik niet zo vreemd. Hij was natuurlijk nog helemaal van slag door wat er met hem was gebeurd. Ik verwachtte wel dat het dagen kon duren voor hij weer de ouwe zou zijn. Ik keek opnieuw naar hem en zag toen, wat Pientje direct had geroken: het was Pieter niet. Wel had deze kat aan één kant van zijn schouders een brede witte kraag maar niet doorlopend zoals Piet. Ik kon mezelf wel wat doen. Waarom had ik dat niet gezien. Al mijn vreugde sloeg van het ene op het andere moment om in totale ontredning. Voor een kort moment ging er door mijn hoofd: dan houd je hém toch. Ik schrok van dat idee, hoe had ik dat kunnen denken? Was ik zover heen?

Ben je niet goed snik man. Je kunt dit dier niet gaan houden als substituut voor Pieter. Dan ben je net zo’n idioot als die ouwe gek, dacht ik geschokt.

Zonder verder nadenken pakte ik hem op en stopte hem terug in de mand. Direct spoedde ik mij terug naar het huis waar ik hem had opgehaald. Samen met de mensen die hem hadden binnengelokt liet ik hem bij hen voor de deur weer vrij. Hij sprong snel uit de mand en rende meteen een meter of vijf van ons vandaan. Toen hij merkte dat wij geen van drieën achter hem aankwamen, bleef hij staan en draaide zich naar ons toe om.

Waar sloeg dit op, zootje randdebielen, zo leek hij verwijtend naar ons te kijken. Om hierna met een houding van ‘jullie moeten niet denken dat ik geïmponeerd ben, stelletje lijpe tweepoters’ op zijn gemak weg te lopen. Ik had me nog nooit van mijn leven zo miserabel gevoeld. Daar ging ‘Piet’!

Het weekend brak aan, langzaam kwam ik de dreun van vrijdag te boven. De hele nacht had ik liggen woelen, ik had amper kunnen slapen en moest er keer op keer aan denken. Ik voelde tranen achter mijn ogen maar kon niet janken. Het lukte gewoon niet, misschien

omdat ik me anders volledig verslagen was gaan voelen. Dat wilde ik niet laten gebeuren, er was toch nog hoop. Als ik al wat sliep kwamen de nachtmerries weer. Ik droomde dat Piet in de bus naar Polen was terechtgekomen en nu in een ver koud land liep te dwalen, dat hij door een dolle hond aan stukken was gescheurd, dat hij was aangereden en zo zwaar gewond geraakt dat hij niet thuis had kunnen komen en ergens had liggen creperen. Helemaal in zijn eentje in de kou. Dat hij niet meteen dood was geweest maar ernstig gewond en na veel pijn langzaam was gestorven. Dat hij nog niet dood was en met helse pijnen vlak bij huis tussen struikgewas lag te stuiptrekken. Dat hij door burens die vlak bij me woonden was meegenomen om mij te treffen of vanwege hun tuin of zoiets, en ze hem ergens in the middle of nowhere in de weilanden hadden gedropt. Dat hij door een krankzinnige die met 'groot' medisch onderzoek bezig was werd gemarteld, dat hij op gruwelijke wijze was vermoord voor zijn vacht, waar later een akelige kakmadam in zou lopen paraderen, dat ik die kakmadam tegen zou komen en haar de nek omdraaide. Ik schrok wakker en wist dat ik niets voor mijn vriend kon doen. Ik had hem niet tegen het noodlot kunnen beschermen.

Gespannen wachtten Heleen en ik zaterdag op de zondagsbladen. Zou hij erin staan of niet. Hij stond erin! Met foto en al. Nu moest het verlossende telefoontje toch gauw komen.

Het was zondagmiddag toen de telefoon ging, het was een vrouw uit Wormerveer. Zij had het stukje over Piet gelezen en dacht zeker te weten dat zij hem op vrijdagavond had zien lopen.

'Hij liep erg zielig te miauwen', zei ze, 'maar ik besteedde er toen geen aandacht aan. Nu zag ik die foto in de krant en ik denk zeker te zijn dat het hem was.'

Dat was kilometers uit de buurt. Hoe was hij vredesnaam daar terechtgekomen? Dat zat ik mij af te vragen terwijl ik luisterde naar wat de vrouw te vertellen had. Zij liet gedetailleerd weten waar zij hem had gezien en hoe het zich had afgespeeld. Op zich leek het me bijna niet mogelijk. Maar ja, je hoort soms raardere dingen, zeker met katten. Hij kon per ongeluk met een auto zijn meegereden.

Wormerveer, Lutjebroek of Timboektoe, wat maakte het uit wáár, als hij het maar is!

Omdat Heleen redelijk had geslapen besloot zij erheen te gaan. Het was al vrij laat in de middag en al schemerig, zodat ik mij afvroeg of het wel zin had om nog te gaan.

'Je weet dat Pieter per definitie altijd pas tegen de avond de straat opging, ik heb nu juist meer kans om hem te zien dan overdag', wierp Heleen tegen. Daar had ze gelijk in maar aan de andere kant wist ik zou zij hem in het halfduister juist minder goed kunnen zien. Heleen wilde niet een dag wachten.

'Er zit al meer dan een hele dag tussen. Ik ga meteen. Als we tot morgen wachten is hij misschien al weer ergens anders.'

Ook daar had ze gelijk in. Hoewel? Was hij het wel? Ik had al veel telefoontjes gehad en keer op keer was hij niet geweest. Zou het weer om een andere kat gaan, het was toch wel erg ver uit de buurt.

Heleen was het met me eens maar wilde toch gaan. Juist ook omdat zij het gevoel had dat zij tot dan toe weinig had kunnen doen om Piet te zoeken. Ze had nu eenmaal haar werk, ze kon door de weeks niet veel doen. Ze kon moeilijk tegen haar baas zeggen 'sorry de kat is weg, je ziet me wel weer als je me ziet'.

'Het is nu zondag, nu kan ik eindelijk ook eens gaan.'

'Bovendien', stelde ze, 'als er van de week weer over hem wordt gebeld, dan zal jij moeten gaan. Dan ben ik op mijn werk.'

Ze trok haar jas aan en ging op weg. Ze zou me bellen zou gauw ze meer wist. Tergend langzaam verstreek de tijd. Om niet gek te worden van het wachten, probeerde ik me voor te stellen hoe geweldig het zou zijn als plotseling bij mij zou worden aangebeld en iemand

met Piet in de armen voor de deur zou staan. Dat kon toch. Piet kon bij mensen zijn komen aanlopen die niet hadden geweten van wie hij was en die dit via het stukje in de krant nu wel wisten. Wat zou ik in zo'n geval doen, vroeg ik me af. De kat meteen naar huis brengen dacht ik. Dat zou een ander vast en zeker ook doen. Dit idee maakte mij opgewonden en nerveus. Opnieuw ijsbeerde ik door de kamer heen en weer. Wanneer zouden ze komen? Wanneer ging de bel? Waren ze al met Piet onderweg? Hoe lang zou het duren voordat ze hier zouden zijn?

Ik probeerde me overal aan vast te houden. Ook al wist ik dat het niet erg realistisch was. Ik probeerde positief te blijven, wilde hoop houden. Hoe heerlijk zou het zijn om die jongen weer in mijn armen vast te kunnen houden. Hem dicht tegen me aan te voelen. Te weten dat hij weer veilig was. Wat zou Filippien hem besnuffelen om hem erna met haar zusterlijke liefde om zijn hals te hangen. Eindelijk zou zij weer in haar gewone doen zijn. Ze zouden samen weer liggen rollen over de grond. Ze zouden elkaar weer opwachten achter het gordijn bij de kamerdeur om als een duveltje te voorschijn te springen als de ander voorbij kwam. Dat hadden ze altijd een prachtig spelletje gevonden. Zo zou alles weer hetzelfde zijn als op de avond dat Piet verdween. Met het verstrijken van de tijd verdween de hoop dat dit zou gebeuren. Er werd niet aangebeld. Er kwam niemand.

'Godverdegodverdomme!'

Hard vloekend verbrak ik de illusie. 'Waarom niet? Het kan toch gebeuren... Waarom heb ik die klote tuin ook nooit afgezet? Dan was dit niet gebeurd', schreeuwde ik.

Het was er nooit van gekomen. Omdat het zoveel werk was, omdat ik het gewoon vergeten was, omdat ik als gemakzuchtige hufter het iedere keer op de lange termijn had geschoven. Omdat ik niet per se ruzie met mijn burens had willen uitlokken.

'Dan had Bink geen huis meer gehad Rob', zei ik hardop als antwoord op mijn wanhoop en wist de werkelijke reden weer. Weer vloekte ik hartgrondig uit wanhoop.

Onrustig liep ik door de kamer heen en weer, aaide Pientje iedere keer als ik langs de bank kwam en praatte tegen haar.

'Arme Piet, wat zal hij honger hebben meid. Wat zal hij ons ook missen! Zoals wij hem.' Pientje knipperde met haar ogen, het leek alsof ze mij begreep.

Wat zal hij zijn snacks missen, de stukjes rosbief als hij op zijn bak was geweest, de harde brokjes waar hij zo gek op is. Zijn verse vis, waar hij een keer zijn bek aan had verbrand omdat hij het zelf was gaan pakken. Meneer had niet kunnen wachten tot de vis afgekoeld was. Daarna wist hij beter, hij wachtte altijd en keek me met vragende ogen aan 'kan het al?'

'Ja Piet, het kan', zei ik dan glimlachend. Pas daarna nam hij voorzichtig een eerste hap om het dan op een schransen te zetten. Wat zal hij blij zijn als Heleen hem vindt en hij zodirect weer thuis is.

Maar als hij het niet is, zo besloop de twijfel mij opnieuw. Hij moet het dit keer gewoon zijn! Ik wilde er niet aan twijfelen. Het moest gewoon! Denk positief!

Plotseling ging de telefoon en was ik terug in de werkelijkheid. Snel nam ik op, het was Heleen. Mijn poging om positief te blijven werd meteen met de grond gelijk gemaakt.

'Ik heb hem niet gezien...'

Dat zinnetje bleef na het gesprek in mijn hoofd vastzitten.

'Ik heb hem niet gezien...'

'Ik heb hem niet gezien...'

'Ik heb hem niet gezien...'

Al mijn hoop was met dat ene lullige zinnetje weg. Alles was verdwenen. Shit, shit fucking shit, dacht ik, shit, shit, en nog eens shit. Het is gewoon niet eerlijk. Waarom had die zin niet anders mogen klinken? Waarom was het niet 'Ik heb hem' geweest?

Heleen had overal waar de vrouw over had gesproken gekeken. Het was natuurlijk al twee dagen geleden dat die hem dacht te hebben gezien. Heleen had meer dan een uur lopen

zoeken. Nergens had zij een spoor van Piet gevonden. Ze vertelde dat ze hier en daar mensen had gesproken maar dat niemand haar verder had kunnen helpen. Ergens in de omgeving van de Marktstraat had ze een oudere man gesproken, die dacht dat hij Piet herkende als de kat die al een tijdje bij hem en zijn vrouw om eten liep te bedelen. Maar de kat liep er al wekenlang, hielp zijn vrouw hem en Heleen uit de droom. Die kat zag er ook anders uit, vertelde de vrouw. Heleen zat al in de trein terug naar huis. Ze had het koud en was moe. De volgende dag ging ik om verder te zoeken. Ook mijn zoektocht leverde niets op.

Soms zat ik, als ik 's avonds voor een moment rustig op de bank kon blijven zitten, me af te vragen hoeveel mensen er op dat moment net zo verslagen bij zaten als wij. Hoeveel van hen voelden zich net zo machteloos? Hoeveel mensen waren er die net als wij hun dier misten en om het dier treurden. Hoeveel mensen hadden zoiets door de jaren heen meegemaakt. Ik had al heel wat verhalen over vermiste dieren gehoord en wist dat er verderop in Koog ook dieren vermist waren. Vlekkie bijvoorbeeld, die nog nooit op straat was geweest maar alleen maar op een balkon. Waar zou die nu zijn. En Zorro, waarover ik had gelezen, die wel vaker een tijdje de hort op was, maar nu wel erg lang wegbleef. Ook moest ik denken aan een man die ik ooit, lang geleden op het Kerkplein folders had zien aanplakken. Toen was die man zijn dier kwijt en was hij op een zoektocht waarvan hij niet wist waar deze hem heen zou voeren. Ik vroeg mij af of die man zijn dier ooit terug gevonden had. De man had als een soort schim rondgelopen. Hij keek niemand echt aan. Hij had zijn ogen enkel vooruit gericht. Hij plakte folders over zijn kat op lantaarnpalen, schuttingen en muren om hierna weer op zijn fiets te stappen en verder te rijden. Ik had hem zien gaan en dacht toen waarheen? Nu wist ik het: naar de volgende plek waarvan je hoopt dat mensen je roep om hulp zullen lezen. Nu was ikzelf die schim in de ogen van anderen. En precies wat ik toen aan zijn houding had gezien, zo voelde ik mij nu. Ik was op een missie met maar één doel: Piet vinden, de rest was me worst.

Later in de week werd ik opnieuw vanuit Wormerveer gebeld. De verdwijning van Piet had ook aandacht in de woensdagkrant gekregen. Hij was wereldberoemd in de Zaanstreek. Weer dacht iemand hem precies daar te hebben gezien waar ook het eerste telefoontje over was gegaan. Gewapend met kattenmand, een fors pak folders en een bakje met harde brokjes waar Pieter zo gek op was, begaf ik me op pad. Net als de keer daarvoor en Heleen voor mij zag ik hem niet. De meldingen klonken wel heel serieus. Voor een tweede keer doorkruiste ik het gebied waar hij gezien was en zocht vooral naar plekken waar een kat zich schuil kon houden. Dat waren er nog al wat: de bouw, het kerkhof, een braakliggend terrein dat erg verwilderd was, diverse tuinen, plantsoentjes en veel schuren, waarvan sommige half op instorten stonden. Ook zocht ik naar plekken waar ik folders kon aanplakken of achterlaten. De bouw leek mij een goed idee omdat de mensen die daar werkten de hele dag buiten waren en hem dus konden zien rondlopen. Ik stapte de schaftkeet binnen waar net iedereen koffie zat te drinken. Zo'n vijftien paar ogen keken mij aan met dezelfde vraag erin: 'wat komt die knaap hier doen, wat is dat voor een rare?' Ik kon ze geen ongelijk geven, ik moet er wel heel raar hebben uitgezien, met die kattenmand in mijn ene en een stapel folders in mijn andere hand. Mijn haren die in slierten verward langs mijn gezicht hingen, mijn ongeschoren gezicht en geen bovengebit in mijn mond. In mijn haast had ik dat boven bij de wastafel in de doucheruimte laten liggen. Pas toen ik in de trein zat bemerkte ik het. So what! Ik ga er echt niet voor terug, dacht ik.

Het kon me geen biet schelen. Ook niet toen ik die mannen naar mij zag kijken en ik duidelijk één van hen een grap over mijn tandeloosheid zag maken. Hoe raar ze mij ook mochten vinden, als ik maar folders over Pieter kon achterlaten, dat was alles wat voor

mij van belang was. Het kon zijn dat hij hier misschien eten kwam bietsen, dan wisten ze dat hij vermist was. Juist zo'n bouwplaats is vaak dé plek waar een kat heengaat om eten bij elkaar te schooieren. Dat wist ik nog wel van Mausie. Die had ook altijd bij de bouw rondgehangen in de hoop dat hem iets werd toegeworpen. Na bij de bouwkeet te zijn langs geweest ging ik naar het winkelvein om folders bij supermarkten op te hangen. Ondertussen probeerde ik zo goed mogelijk onder geparkeerde auto's te kijken. Ik kon toch geluk hebben en dat hij daar net zat. Op weg naar huis terug liep ik ook het politiebureau binnen. De agent aan de balie bekeek mij van top tot teen en vroeg waarvoor ik kwam.

'Geen probleem', antwoordde hij, nadat hij mijn verhaal had aangehoord en liep met de folder naar het prikbord in de gang. 'Dan kunnen alle collega's het zien.'

Ik bedankte hem en ging weer naar buiten. Inmiddels had ik er al weer een uur of twee zoeken op zitten en in plaats van nog langer rond te blijven dolen liep ik in de richting van het station. Vlak voor ik het station bedacht ik me.

Wat nu als Pieter hier wel ergens zat en mij had gezien? Misschien zou hij mij aan mijn geur herkennen en mij volgen. Het spoor zou dan doodlopen bij het station. Als ik niet met de trein terug zou gaan maar lopend, zou ik een spoor voor hem uitzetten. Dan kon hij dat volgen en zijn huis zo terug vinden!

Dat leek me een goed idee. Als hij hier ergens zat was hij hier waarschijnlijk met een auto gekomen en wist de weg naar huis niet te vinden. Heleen had gezien dat er een Aldi vlak bij de plek zat waar hij was gesignaleerd. En ook de latere melding had weer om diezelfde plek gegaan. Vlak bij mij was men toen Piet verdween net bezig om een nieuwe vestiging van de Aldi te openen. Het zou kunnen dat hij op zoek naar wat lekkers in een auto van de Aldi was gekropen en zo hier was terecht gekomen. Het leek een logische verklaring voor zijn verdwijning. Dan liep die arme kat nu te zoeken naar de weg terug naar huis en kwam waarschijnlijk iedere keer naar de plek waar hij hier uit die auto was gekomen. Als ik een spoor voor hem kon uitzetten zou ik hem helpen de weg te vinden. Met een goed gevoel doorkruiste ik Wormerveer, Zaandijk en dat deel van Koog, waar ik zeker van wist dat hij de weg niet kende. Na een wandeling van bijna een uur kwam ik bekaft maar heel voldaan thuis aan. Als Piet mijn spoor nu maar zou volgen, dacht ik, dan zou dit hem direct vanaf de plek waar hij nu liep te dwalen naar zijn deurtje brengen, naar zijn huis, naar ons. Dan zou hij op een dag gewoon weer in de keuken zitten. Wat zou hij ons veel te vertellen hebben over zijn ongewenste wereldreis.

'Proe..proe..proe', zouden we dan eindelijk weer horen.

Het was inmiddels woensdag en dat was ook de dag dat mij plechtig was beloofd dat de vermissing van Piet eindelijk op de webpagina zou staan. Het eerste wat ik 's ochtends had gedaan was op de pagina kijken om te zien of en hoe zijn vermissing er vermeld stond. Tot mijn verbijstering stond hij er nog altijd niet op. Misschien had ik te vroeg gekeken en zou hij in de loop van de dag erop komen te staan. Tegen het eind van de middag, nadat ik weer thuis was keek ik meteen weer. Opnieuw zag ik geen vermelding en besloot weer te bellen. Ik was kwaad en teleurgesteld over zoveel onverschilligheid. Ik voelde me door hen in de steek gelaten en ook belazerd. Ik had in de afgelopen dagen meerdere malen met hen gebeld en keer op keer was mij verzekerd dat Piet er snel op zou komen staan. Eerst zou dat maandag zijn, later absoluut woensdag. De vrouw van de dierenambulance die ik aan de lijn kreeg schoof meteen alle schuld van zich af toen zij hoorde waarover ik belde.

'U kunt beter morgen bellen met de dierenopvang, want die zijn daar verantwoordelijk voor. Wij weten niet eens precies wat zij doen.'

Ik geloofde er geen moer van. Ik kende dit afschuifstelsel wel. Ik voelde me van het kastje naar de muur gestuurd en begreep wat ik de volgende dag van de dierenopvang te

horen zou krijgen. Het zou wel iets worden in de trant van 'we zijn alleen maar vrijwilligers', alsof dat een excuus is om te zitten klunzen. Tot de verdwijning van Piet had ik een altijd hoge pet opgehad van de dierenbescherming, nu vond ik het een amateuristisch zootje. Met dit soort hulp vreesde ik, zou ik Piet niet gaan terugvinden.

'Wat een stelletje drollen', riep ik woedend en moest ook weer denken aan dat mens die bij mij op de hoek woonde, aan die avond dat zij mij een kruisverhoor had afgenomen en aan de last die ik van haar had gehad. Bijna iedere maandagavond parkeerde zij de ambulance voor mijn raam wat ik behoorlijk asociaal vond omdat die wagen het uitzicht op de kruising voor ander verkeer verhinderde. Het was geen parkeerplek maar dat deerde haar duidelijk niet. Vooral voor fietsers was dit een gevaarlijke situatie. Ik had het al eens zien gebeuren dat er bijna een aanrijding plaatsvond omdat die grote bus het zicht op de andere straat blokkeerde. Ik was toen ik hier nog niet zo lang woonde al snel gaan begrijpen waarom ze de wagen altijd hier neer zette. Ik had een keer de hele nacht wakker gelegen van het irritante geluid van een pieper die maar bleef gaan. Geïrriteerd had ik toen dat rot geluid maar niet wilde ophouden naar buiten gekeken en zag de pieper op de bestuurdersplek van de ambulance liggen. Dit was daarna nog een paar keer gebeurd en ik moest haar hierdoor al niet, ze draaide nachtdienst maar wilde blijkbaar niet in haar beautyslaap worden gestoord, de hypocriet. Later hoorde ik ook rare verhalen over haar die ik zelf een keer bevestigd zag.

Het was in het voorjaar of in de zomer en ik was buiten mijn ramen aan het lappen.

'Wat is dit voor een rare buurt waar jij woont', klonk plotseling een stem achter mij. Ik draaide me om en zag een man met zijn hond staan. Verbaasd keek ik hem aan. Ik vond het helemaal geen rare buurt.

'Hoezo', vroeg ik.

'Nou, ik loop hier te wandelen met mijn hond en die wil iets van straat opeten wat ik niet hebben wil. Omdat hij niet naar me luistert geef ik hem een tik op zijn kont. Dan hoor ik opeens iemand tegen me bulderen 'waarom sla jij je hond, je mag je hond niet slaan'. Ik kijk op en zie een vrouw staan die met venijnige wilde ogen naar me kijkt.'

'Oh', zei ik, ik begreep wie hij bedoelde. 'Dat zal dat mens van de dierenbescherming zijn, daar heb ik rare verhalen over gehoord. Ze denkt dat enkel zij goed is voor dieren en dat zij het geweten van iedereen is, ze is vreemd, geloof ik.'

Zichtbaar opgelucht keek de man me aan en knikte.

'Dat is wel het understatement van het jaar!'

Hij knikte en liep door met zijn hond.

'Eikels', brulde ik loeihard nadat ik me dit verhaal herinnerde, 'ze denken zich met alles te mogen bemoeien, maar zijn niet in staat een dier als vermist op een webpagina te zetten. Geweldig dit soort lui.'

Ik had het echt gehad met ze.

Heleen was ook woedend, toen ik haar 's avonds op de hoogte bracht. We besloten meteen die avond een mail te sturen aan het secretariaat van Amivedi met het verzoek of zij konden zorgen dat Piet eindelijk op hun webpagina kwam te staan. Dat gebeurde gelukkig ook. De volgende dag kreeg ik een mail van de regiocoördinator Noord Holland: Piet stond er eindelijk op. De coördinator bood excuses aan en zou contact opnemen met de lokale dierenbescherming over hun lakse optreden. Door hun geklungel waren er bijna tien dagen verstreken. Tien dagen waarin Piet gevonden had kunnen zijn als zijn vermissing bekend was geweest. Als we nog langer op hen hadden gewacht dan waren de veertien dagen dat een dier als gevonden in de opvang blijft al verstreken. Wat nu als Piet al die tijd ergens in een opvang zat? Daar wisten ze niet dat Piet vermist was. Ik was woedend op die jokers hier. Ze waren arrogant, onwillig, onbehulpzaam en eerder een last dan een lust.

‘Blijf zelf zoeken.’

Dat zinnetje had zich in mijn geest vastgezet.

‘Je moet zelf blijven zoeken, ook bij de dierenopvang.’

Dat had een vrouw die ik kort daarvoor op straat had gesproken mij gezegd. Zij had zich weinig lovend over die dierenlui uitgelaten en ik begon in te zien dat zij wel eens gelijk kon hebben.

‘Ze doen echt niets voor je. Ga er zelf iedere dag langs. Ze bellen je niet hoor, als ze hem gevonden hebben. Vergeet het maar. Ze beloven van alles, maar dat is dan ook alles wat ze doen... Ze verkopen je dier gewoon als je niet op tijd komt.’

Het was haar overkomen, vertelde ze. Ze had haar dier nooit meer teruggezien.

‘Ga ook bij de dierenopvang in andere regio’s langs’, had zij geadviseerd. Iets wat ik van hen niet te horen had gekregen. Ik kon me herinneren dat ik had verwacht dat ze me wat tips hadden gegeven, maar dat was niet gebeurd. Ik wist nog hoe ik de eerste keer verward een tijdje naar de zoemtoon had zitten luisteren. Nu moest ik allerlei tips op straat horen. Die veertien dagen bijvoorbeeld, dat was de periode dat ze een dier als gevonden zagen, daarna werd het verkocht. Ik wist dat ik weinig tijd had om de dierenopvang in de omliggende regio’s af te gaan. Het kon zijn dat Pieter in Amsterdam, Haarlem, Purmerend, Alkmaar of Joost mocht weten waar terechtgekomen was. Zonder die vrouw had ik daar niet aan gedacht. Omdat de tijd drong leek het mij slim om via internet de dierenopvang in de omliggende regio’s te benaderen.

Gelukkig hadden ze allemaal een webpagina met mail of direct contact mogelijkheid. Ik was opgelucht, ik wist niet veel tijd meer te hebben. Als Piet in een opvang zat kon ik ze via internet allemaal in één keer benaderen met mijn verzoek om te kijken of hij soms bij hen terecht gekomen was. Verder wisten ze dan in ieder geval allemaal dat Pieter vermist werd zodat hij niet zou worden verkwaanseld. Vanaf de meldingen uit Wormerveer was ik serieus rekening gaan houden dat hij met een auto ergens ver uit de omgeving terechtgekomen kon zijn. Was hij misschien aangereden en had iemand hem naar een dierenopvang gebracht? Maar naar welke?

Twee van hen hadden een mailadres waardoor ik ook een foto kon mee sturen, de anderen hadden een direct on-line contact mogelijkheid, waardoor ik enkel een tekstbericht kon sturen. Ik was blij dat ik die vrouw op tijd had gesproken. Het was een kwestie van afwachten. Ik ging ervan uit dat het geklungel dat ik tot dan toe had ondervonden niet voor de totale dierenbescherming hoefde op te gaan.

Het lukte me die nacht zelfs voor het eerst sinds dagen om een beetje te slapen. Het eerste wat ik de ’s ochtends deed was mijn mail checken. Vanuit Oostzaan, Haarlem en Alkmaar was er al antwoord gekomen. Ze hadden gekeken, maar Piet zat niet bij hen. Door hun snelle antwoord had ik weer vertrouwen in de dierenbescherming als organisatie. Ook de opvang op de Polderweg in Amsterdam antwoordde me later op de dag. Er was daar geen opvang meer, alle dieren werden naar de Ookmeerweg in Osdorp gebracht. Ze hadden mijn mail al naar hen doorgestuurd. Dat was ook door Oostzaan gedaan. Geweldig, dacht ik, dit optreden maakte heel veel goed. Hadden die mensen maar hier gezeten. Van de Ookmeerweg in Amsterdam zelf, Purmerend en Kennemerland had ik nog geen antwoord. Ik ging ervan uit dat dit nog zou komen. Het snelle antwoord had mij vier zinloze ritten en dus vier verloren dagen bespaard. Het was voor mij bijna onmogelijk om al die plaatsen af te gaan. Mijn longemfyseem zorgde ervoor dat ik het soms erg benauwd had en daardoor kon ik niet zoveel heen en weer reizen. Verder had ik geen auto en was voor iedere dierenopvang zeker een dag kwijt geweest, als ik ze had moeten afaan. Nu kon ik de tijd gebruiken om verder te zoeken via de webpagina van Amivedi. Dat kostte veel tijd omdat er weinig foto’s bij de gevonden dieren stonden. Ik vermoedde dat gebrek aan apparatuur of kennis om er mee om te gaan, de oorzaak daarvan was. Er moest maar

net iemand bij de dierenopvang werken die met een scanner of een digitale camera kon omgaan.

Soms zat ik minutenlang op een omschrijving te staren. Dan las ik de melding meerdere keren opnieuw en vergeleek deze met de foto van Piet, die naast mijn computer lag. Kon dit op hem slaan of toch niet? Soms kwam ik er niet helemaal uit maar realiseerde me, dat ik ondanks die summiere beschrijving en de tijd die het kostte om de gegevens met Piets foto te vergelijken, toch ook veel tijd won. Ik hoefde niet meteen de deur uit te rennen of op mijn fiets te springen om zelf ergens te gaan kijken.

Zo las ik over een kat die in Amsterdam onder de motorkap van een auto was gevonden. Aan de hand van de beschrijving kon het Pieter zijn. Meteen stuurde ik een mail aan de coördinator van Amivedi met een foto van Pieter. Binnen een kwartier kreeg ik antwoord. Geweldig, dit was de mogelijkheden van computer, internet en mail ten volle gebruiken. De kat, zo las ik in de mail, was opgehaald door de dierenambulance Amsterdam. Het beste kon ik met hen contact opnemen, schreef zij, en om te zorgen dat dit vlot zou verlopen had zij het ritnummer van de ambulance ook in haar antwoord gezet. Meteen stuurde ik een mail en ook van hen kreeg ik heel vlot antwoord. De kat was naar de Ookmeerweg gebracht. Ook zij hadden mijn mail al doorgestuurd, zodat ze bij het asiel op de hoogte waren.

Oké, dacht ik, die zijn ook door mij al op de hoogte gebracht, dus eventjes geduld hebben! Helaas verstreken twee dagen zonder dat ik iets hoorde. Ik wist dat ik geen tijd te verliezen had en besloot zelf naar de Ookmeerweg te gaan. Eerst wilde ik hen bellen maar besloot dat niet te doen. Als ik ze via de telefoon niet te pakken zou krijgen dan was er weer een dag verloren. Als het Piet was dan waren die veertien dagen verstreken. Piet was een guitige kat waar iemand anders ook oog voor kon hebben. Ik moest er niet aan denken om net één dag te laat te komen en dat hij was verkocht. Ik voelde me redelijk en moest het aankunnen. Voor alle zekerheid nam ik mijn inhaler mee, voor als ik het benauwd zou krijgen. Het was trouwens vreemd dat ik sinds de verdwijning van Piet, waardoor ik was gaan roken als een schoorsteen, soms minder last van benauwdheid had dan daarvoor, toen ik minder rookte.

In het begin toen ik het benauwd kreeg en nog dacht dat het hyperventilatie was, had Piet altijd bezorgd naast mij gezeten, als ik 's nachts op de rand van het bed in een zakje had zitten blazen. Pas als hij overtuigd was dat het beter ging en ik hem had gerustgesteld, ging hij weer slapen. Hij was een echte vriend en die vriend was plotseling verdwenen. Voor die vriend wilde ik alles doen om hem terug te vinden. Misschien duurde dat nu niet lang meer, misschien was hij de kat die onder een motorkap was gevonden. Met dat idee in mijn achterhoofd liep ik naar het station om de trein naar Amsterdam te nemen. Het zou een rampenrit worden. Met de trein was ik vrij snel op het centraal station Amsterdam en nam daar de tram naar Osdorp. De tram was net de binnenring uit toen scholieren uit grap de deuren molesteerden. Bij iedere halte hierna duurde het minuten extra voordat iedereen, die er uit moest, ook uitgestapt was. En bij iedere halte was het weer dezelfde ellende, ondanks dat de bestuurder al diverse keren omgeroepen had wat er loos was.

'Hee man, doe die deur open, ik moet eruit', klonk het dan weer uit meerdere kelen.

'Zoals ik al liet weten, dankzij een paar leuke jongens kan ik de deuren achter niet meer openen. U kunt alleen helemaal vóór, bij mij uitstappen.'

De stem van de bestuurder klonk moedeloos, als hij dat wéér moest omroepen. Morrend liep de meute naar voren. Sommige scholden zelfs de bestuurder uit op het moment dat zij de tram uitstapten, alsof het zijn schuld was.

Ik zat op hete kolen en vervloekte die rotjochies, maar ook al die stukken onbenul die bij iedere halte weer naar de bestuurder begonnen te brullen. Ik vreesde dat de dierenopvang al gesloten zou zijn voor ik zou aankomen. Tergend traag vervolgde de tram zijn weg door

de buitenwijken. Er leek geen eind aan de rit te komen. Gelukkig redde ik het net op tijd. Ik meldde me bij de balie en liet weten waarvoor ik kwam.

‘Oh ja’, luidde het antwoord van de vrouw achter de balie, ‘Pieter, daar heb ik mailtjes over gezien.’

Shit, dacht ik, had je ook antwoord kunnen geven, dan had je mij een rampenrit bespaard. Maar ja, dacht ik meteen, als Piet hier is, had ik toch hierheen gemoeten en zei niets. Na de katten in vier of vijf kennels te hebben gezien dacht ik er anders over. Geen Pieter! Ik was voor niets hierheen gekomen. De kat die onder de motorkap had gezeten bleek een kitten te zijn. Dit vertelde de vrouw bij de balie mij toen ik weer bij haar terug was. Waarom had ze die mail niet beantwoord? Ik was kwaad toen ik weer buiten stond. Wat was hun probleem? Waarom hadden ze de foto van Piet niet vergeleken met de dieren die in de opvang zaten. Ze leken gevonden dieren niet eens te vergelijken met vermisten. Wat had die Amivedi pagina dan voor zin? Toen ik net binnen was en stond te wachten om naar de kennels te gaan, hoorde ik haar, als een grammofoonplaat die was blijven hangen, tot drie keer toe tegen iemand die zij aan de telefoon had herhalen ‘nee, wij kunnen niet kijken, u moet zelf komen!’

Als iemand telefonisch alleen wat bijzonderheden van een vermist dier doorgaf kon ik dat begrijpen, maar als ze van vier kanten een foto opgestuurd krijgen? Dat leek gewoon onwil. Zo verdwijnen tientallen dieren voorgoed dankzij dit soort hulp, dacht ik kwaad en bedroefd.

Bij de kennels viel mij op dat er in iedere kennel iemand bij de dieren zat. Was het echt zo onmogelijk om doorgestuurde foto's aan hen te geven, zodat ze konden kijken of een van die gezochte dieren in de kennel zat. Het bespaarde mensen die hun dier zochten zoveel tijd en energie. Om nog maar te zwijgen over geld. Nodeloos verreden benzine is niet gratis, noch trein en of tramkaartjes. Er zouden, vermoedde ik, zoveel meer dieren écht gevonden kunnen worden. Ik realiseerde mij, dat als ze het verdomde om opgestuurde foto's te bekijken ze vast en zeker ook niet naar foto's en helemaal niet naar enkel gegevens op de webpagina zouden kijken.

Ik kon me voorstellen dat matchen heel tijdrovend is, zeker als er weinig foto's bij vermiste dieren staan. Maar waarom stonden er ook zo weinig foto's op die pagina? Simpel, wist ik, mij was ook niet om een foto gevraagd. Als ze dat wel direct bij het opgeven van een vermissing zouden doen, zou alles wat efficiënter zijn. Juist meer foto's op die webpagina, zou het matchen van gevonden dieren heel wat simpeler en minder tijdrovend maken. En als ze ook van de gevonden dieren meer foto's op de pagina zouden zetten, zou dat mensen die hun dier kwijt zijn het zoeken zoveel makkelijker maken. Kon er soms niemand van hen met een digitale camera overweg?

Sinds de verdwijning van Piet liep ik mij aan een stuk door af te vragen wat er gebeurd kon zijn. Hierdoor werd ik me een gegeven moment bewust dat iedereen de rotzak kon zijn die hem iets gedaan kon hebben. Ik vertrouwde niemand meer. Ik voelde me soms een politieagent die aan beroepsmissvorming leed. Iemand had iets gedaan, maar alle verdachten ontkenen categorisch. Iemand van hen loog, maar wie? Ik was iedereen als potentiële dader gaan zien en bleef iedereen verdacht vinden zolang ik niet wist wie het had gedaan.

Was het een buur die aardig en vriendelijk in mijn gezicht deed maar omdat zijn tuintje al lange tijd door katten werd bevuild, had besloten mijn Piet ergens in the middle of nowhere te droppen?

Was Piet doodgebeten door de nieuwe hond van burens verderop en hadden zij zijn lijk in de biobak gegooid, bang dat zij anders hun hond weg moesten doen? Die hond was best behoorlijk agressief. Of had de waakhond van lui die verderop een pand leeg hadden staan en daar iedere avond die grote wilde hond heenbrachten hem iets gedaan? Was Pieter dat

huis binnengewandeld, nieuwsgierig als hij was en door die hond doodgebeten? Die lui zouden zeker hun mond houden. Ik zag haar af en toe met die hond door de straten lopen. Ik was nooit bang geweest voor honden maar deze hond vertrouwde ik niet, hij leek vals om eigendom te beschermen. Ik rilde als ik die hond zag en hoopte maar dat arme Pieter niet door dat monster in dat huis achterna gezeten en aan stukken gescheurd was. Arme kat, hij had geen kans gehad.

Of had iemand die vanwege iets dat ik had geschreven of gezegd wraak op mij genomen via mijn dier? Wie was er zo smerig en laf om dat te doen?

Of was het dat mens van de dierenambulance, die wellicht roddel voor waarheid had aangenomen en in combinatie met wat zij zelf een paar weken geleden dacht te hebben geconstateerd, tot de bevrijding van een onderdrukt dier was overgegaan? Had zij mij niet geloofd? Was zij gestoord? Er was hier eerder een kat op vreemde wijze verdwenen.

Of was het toch die ouwe vent waar die mensen van die rooie kater mij op attent hadden gemaakt? Hij had duidelijk staan liegen. Woonde er een idioot in de buurt, die na lange tijd geen medicijnen te hebben genomen, zeker wist dat alle katten handlangers van de duivel waren die bestreden moesten worden en had die gek mijn arme Pieter de nek omgedraaid?

Was het een Pool die in De Kogge verbleef? Mistte die zijn eigen kat zo erg dat ie de kat van iemand hier had ingepikt?

Was het die klootzak van een advocaat uit Amsterdam, met wie ik zeven jaar strijd had gevoerd bij de orde van advocaten? Had die wraak genomen omdat hij het niet volledig had gewonnen. De deken had een streep door zijn hoge honorarium gehaald. Dat ik toch een fors bedrag was kwijt geweest, had ik aan die vreemde rechter uit Haarlem te danken die geen rekening had gehouden met het feit dat ik terecht de te hoge rekening had geweigerd te betalen. Maar hoe dan ook, hij had niet dat bedrag gekregen waarmee hij mij jarenlang had bestookt. Hij wist dat ik katten had. Had die klootzak wraak genomen via mijn Pieter?

Of was Pieter 'alleen maar' door een auto geschept en allang dood. Had een stomme idioot zijn lijk in een biobak gegooid zonder er over na te denken dat iemand zijn dier zou missen? Had dat stupide geval daar niet eens over nagedacht.

En zo kon ik nog wel tien scenario's bedenken zonder al te veel moeite. Ik was ook een stomme kloot die nooit een ruzie uit de weg ging en dus ook veel vijanden maakte. Had Pieter daar nu voor moeten betalen? Was het dus mijn schuld? Moest ik mij bek maar eens houden? Maar moest ik dan alles over mijn kant laten gaan omdat anders wellicht een stuk vuil wraak kon nemen via mijn dier.

Hele nachten lag ik te piekeren en probeerde erachter te komen wie de dader kon zijn, al wist ik dat het mij geen stap dichterbij bracht. Het vervreemde mij van iedereen. Wie had Piet iets gedaan? Waarom was juist hij slachtoffer geworden? Hij had zo'n lief en zacht karakter. Hij was gewoon een doetje. Ik wist dat als ik ooit zou weten wie mijn arme Piet iets had gedaan, deze hufter beter met onbekende bestemming kon emigreren, ik zou achter de rotzak aangaan, daar kon ie zeker van zijn.

Heleen was inmiddels min of meer bij mij ingetrokken en kwam nog amper in haar eigen huis. Alles was na die acht oktober stilgevallen. Als zij nog had moeten verhuizen weet ik echt niet hoe dat was gelopen. Ons hele leven lag stil. Vanaf de dag dat Pieter verdwenen was had ik geen cd meer aangeraakt. Bij haar stonden kwasten hard te worden in verfpotten. Kasten die ik voor haar aan het maken was stonden half afgewerkt, het zeil moest nog worden afgesneden, de trap naar boven was nog niet helemaal klaar, lappen hingen voor de ramen en luxaflex bleef in ongeopende dozen liggen. Her en der stonden half uitgepakte verhuisdozen en meubels waren nog altijd niet opnieuw in elkaar gezet. We waren dan wel bijna klaar met opknappen, maar van afwerken, uitpakken en opruimen

kwam niets. Het ontbrak ons aan wil, fut en energie om de boel op orde te brengen. Het kostte Heleen al haar energie om haar werk vol te houden en 's avonds zorgde zij voor ons eten. Zelf had ik geen lust om eten klaar te maken en had het bij brood met eieren of eieren met brood gelaten.

Koffie, brood, eieren, bier en sigaren, daar leefde ik op als zij er niet voor zorgde dat er ook nog iets groens op tafel kwam. Niets kon mij naast het verzorgen van Pientje en Bink nog schelen. Alles moest wijken voor het terugvinden van Piet.

Mijn ramen waren zo vuil dat ik er nog amper door naar buiten kon kijken, maar wat kon mij dat schelen. Me douchen vergat ik 's ochtends vaak en scheren schoot er bijna dagelijks bij in. Stofzuigen of dat soort dingen deed ik helemaal niet meer. Al dat soort dingen kwamen mij als onbelangrijk voor. Het enige dat telde, was onze makker terugvinden, mijn huisgenoot die enkel zijn wandelingetje was gaan maken, zoals hij dat twee jaar lang dagelijks had gedaan. Zolang hij niet terug was kon alles me gestolen worden. Bovendien had ik uit slaapgebrek vaak niet eens de kracht om me met dat soort futiliteiten bezig te houden.

's Avonds zaten we vermoeid en moedeloos op de bank. Soms keken we zonder enige interesse wat televisie, misschien wel om te vermijden dat we weer ruzie zouden krijgen. Twee in elkaar geslagen hoopjes mens met een verdrietige poes achter hen op de leuning van de bank, op schoot of tussen hen in. Verslagen zat ik te denken hoe alles dit jaar was gegaan, na maanden van stress ging het net beter. Ik moest terugdenken aan die keer dat ik in de tuin had gezien hoe Piet Pientje echt als zussie had geaccepteerd. Als hij niet terug zou komen moesten we zonder zijn hulp Pientje en Binkie aan elkaar laten wennen. Wat zou het pijn doen om Piet het niet meer voor zijn zussie te kunnen zien opnemen. Of om hem niet meer van zijn bank te zien opstaan om haar te gaan zoeken en thuisbrengen, als zij te lang wegbleef naar zijn zin.

Iedere ochtend keek ik of ik antwoord had gekregen van de dierenopvang uit Purmerend en Kennemerland. Ik had geen behoefte om de zinloze rit naar Amsterdam te herhalen. En nog minder aan opnieuw zoiets als: 'Oh ja, Pieter! Ja, daar heb ik mailtjes over gezien.'

Als ik dat nog een keer zou horen zou ik ontploffen en het stuk onbenul de huid vol schelden. Ik besloot uiteindelijk te bellen met beiden om hen mijn mail in herinnering te brengen. Het kon zijn dat mijn bericht niet was doorgekomen. Het bleek al snel waaraan het lag dat ik geen antwoord had gekregen. Bij de ene opvang werkte men met een ander mailadres dan het mailadres dat op de webpagina vermeld stond. Mijn opmerking dat mensen hen zo niet konden bereiken werd bevestigd met een 'Oh ja, dat is natuurlijk zo....'

Ze bleken er gewoon nog nooit over te hebben nagedacht dat als zij dat mailadres op hun pagina niet aanpasten, mensen hen vergeefs mail stuurde. Bij de andere opvang bleek dat iemand slechts een keer per twee weken naar de berichten keek die via het document on line aan hen werden gestuurd. Ook zij hadden er nog nooit over nagedacht dat berichten zo lange tijd onbeantwoord bleven. Hun mailbox kon helemaal vol zitten. Dat zagen ze niet dus het was er niet. Ze begrepen niet wat digitale post was. Het was niet fysiek, je had niet een echte brief in je handen of zoiets. Zoals ik al eerder had gedacht bij dat gebrek aan foto's op de Amivedi pagina: goedbedoelende mensen maar helaas digibeten!

Dit werd het meest duidelijk bij een vrouw die ik aan de lijn kreeg, ze reageerde panisch en ik kon haar door de telefoonlijn heen bijna voelen zweten, toen ik het woordje 'emailadres' liet vallen.

'Ja...we...uh...hebben...een...uh...emailadres...maar, oh wat is dat ook al weer? Ik, uh...geloof iets als wwwpunt...oh nee, dat is het niet...uh....'

Na nog veel meer uh's kreeg ik eindelijk een mailadres van haar.

‘Oké’, zei ik: ‘prima, dan stuur ik u meteen een mail met foto.’

Ik ging naar boven en verstuurde de mail. Die kwam direct terug. Shit, dacht ik, wat nu weer? Ik liep terug naar beneden en belde opnieuw. Weer hoorde ik paniek in haar stem.

‘Hoe kan dat nou... Er moet nog ergens een punt staan, geloof ik.’

Na het opnieuw met een gewijzigd adres, met die punt erin te hebben geprobeerd, die ook meteen terugkwam en na weer bellen, kreeg ik via haar iemand aan de lijn die mij eindelijk het goede mailadres kon geven.

“Digibeten! Nu begrijp ik het”, riep ik getergd, terwijl ik weer naar boven ging om mijn mail opnieuw te versturen. Piet bleek ook niet bij hen te zitten. Hoe nu verder? Waar was hij dan wel?

Het liep tegen eind oktober en Pieter was al bijna drie weken weg. Mijn laatste zinnetje tegen hem achtervolgde mij.

‘Oké Piet, tot zodirect jong’, echode door in mijn hoofd. Ik had het gevoel dat ik gek werd. Sinds Pieter was verdwenen liet ik Filipientje niet meer naar buiten gaan. Zelf toonde ze ook weinig animo, terwijl ze op die acht oktober nog verontwaardigd was geweest dat we haar niet bij Piet en Bink in de tuin hadden gelaten. De tuin leek haar niet veel meer te interesseren. Dat kwam mij goed uit. Zo lang ik niet wist wat er met Pieter was gebeurd durfde ik haar ook niet buiten te laten. Het liefst had ik Binkie ook binnen gehouden. Dat kon niet, hij was niet van mij. Iedere avond hoorden we meerdere malen het ‘klikklak’ van het kattendeurtje. We hadden de hoop opgegeven dat het Piet zou zijn en stormden niet meer, zoals in die eerste dagen, direct naar de keuken om te kijken of hij het was.

In het laatste weekend van oktober viel het op dat Bink zijn eten had laten staan. Dat was hoogst ongebruikelijk voor hem, hij at altijd als een wolf. Een angstig gevoel be kroop me terwijl ik naar het bakje eten stond te kijken. Ik durfde niet te denken wat ik vreesde. Er was nu met hem toch ook niet wat gebeurd, dat kon toch gewoon niet!

Bink was wel vaker een paar dagen op sjouw. Hij zou vast terug komen. Ook de dagen daarop bleef het eten onaangeroerd op tafel staan. Oktober ging in november over en iedere ochtend stond het volle etensbakje op ons te wachten. Er verstreek bijna een volle week en we wisten dat Bink nog nooit zolang was weggebleven. We durfden het eerst niet tegen elkaar te zeggen. Binkie leek ook verdwenen, even onverwacht en plotseling als Pieter.

Nu dacht ik niet meer aan een ongeluk, zoals ik dat met Pieter in het begin wel had gedaan. Twee katten die zo kort achter elkaar een ongeluk kregen, daar geloofde ik niet in. Hier had een mens moedwillig de hand in. Ik vroeg me opnieuw af wie een reden dacht te hebben om wraak op mij te nemen. Maar dit doen via twee dieren? Dat moest dan wel een gigantische smeerlap zijn. Wie koesterde zoveel haat jegens mij om tot zo’n lage laffe daad over te gaan? Toch die advocaat uit Amsterdam? Dat leek mij niet onmogelijk. Maar dan had hij hier diverse keren gepost moeten hebben. Hoe wist hij anders wat voor katten ik had. Dat leek daarom niet logisch. Had het toch iets te maken met een stukje dat ik eens voor Rondje Koog had geschreven. Bijvoorbeeld over die doodrijder die op het Troelstraplein een hondje had aangereden en zonder zich om het dier te bekommeren gewoon was doorgereden. Ik had die hufter een randdebiel genoemd. Was de etter achter mijn adres gekomen en had die via Piet en Bink wraak op mij genomen? Toen ik daar verder over nadacht leek dit ook de akelige houding van een stuk of drie jochies te verklaren, die op de dag dat de verdwijning van Pieter in de zondagskrant had gestaan, mij hadden lopen uitdagen. Ze waren diverse keren langs mijn huis komen lopen, hadden tegen de ramen getikt en luid lopen te miauwen. Waren dat zoontjes van die doodrijder? Hadden die etters geweten wat Piet was overkomen? Hoe meer ik er over nadacht hoe

meer ik het verwierp. Zo'n Neanderthaler had vast en zeker die arme dieren in mijn tuin opgehangen om mij terug te pakken. Maar wat dan, wie dan?

Hadden die lui naast me wraak genomen. Ik had niet lang daarvoor ruzie met ze gehad over de manier zoals zij met 'hun' Binkie omgingen. Maar nu was ook Binkie weg, dus dat klopte niet, het sloeg nergens op. Waren het burens tegenover mij, die al jarenlang ruzie hadden met de familie naast hen? Over die buurman had ik recentelijk een stukje in Rondje Koog geschreven. Was dat bij hen in verkeerde aarde gevallen? Rondje Koog was 's middags bezorgd en 's avonds verdween Pieter. Dat was wel heel frappant! Maar waarom zouden zij dan nu ook Binkie hebben laten verdwijnen. Ze wisten dat die niet van mij was. Ik kwam er niet uit. Hoe moest ik weten wie wat had gedaan, er waren gewoon teveel mogelijkheden.

Hoe dan ook, het leek nu dat iemand als een roofdier op Piet en Bink had zitten loeren. Met dit idee raakte ik volledig in paniek. Wat kon ik doen? Naar de politie met dit verhaal? Wat zouden die voor mij doen? Voor mij stond vast dat iemand met opzet Piet en nu ook Bink had laten verdwijnen. Over die ouwe man, over ongelukken, agressieve honden, of wat ook dacht ik niet meer na. Dit had duidelijk alle kenmerken van vooropgezet werk. Iemand had hen zitten te bespieden, had ons zitten te bespieden. Had op Piet en Bink zitten loeren, maar waarom en wie? Iemand zat dan ook op Pientje te loeren. Waarom? Die vraag maakte me bijna volledig gek.

Om te vermijden dat het met Binkie ook tien dagen of meer zou duren voordat hij op de webpagina als vermist zou staan, besloot ik mij te wenden tot de coördinator van Amivedi in Amsterdam met het verzoek of zij hem er op wilde zetten. Ik had eerder contact met haar gehad en zij had mij heel goed geholpen. Ik hoopte dan ook dat zij Bink op de pagina kon zetten. Ik wist niet hoe lang het zou duren maar in ieder geval niet tien dagen. Het duurde niet veel langer dan een uur. Terwijl Heleen en ik nog volledig in de stress waren met het verdwijnen van Pieter, kwam de verdwijning van Binkie daar nu bovenop. Naar hem zoeken zou heel moeilijk, zo niet onmogelijk zijn. Een helemaal zwarte kat met als bijzonderheid dat hij hier en daar wat witte haren in zijn zwarte vacht had. Met Piet hadden we gedacht een goeie kans te maken hem te vinden, tot we merkten hoeveel look-a-likes er alleen al in de directe omgeving rondliepen. Hoeveel helemaal zwarte katten liepen er niet rond?

'Ach buur, je moet eens weten hoe die vent werkelijk is', zei de man met nadruk. Zonder op antwoord te wachten vervolgde hij, 'wij horen hem niets anders dan schreeuwen tegen dat arme dier. En hij laat hem ook amper bij hem binnen.'

De andere man zei niets maar keek met ongeloof naar het huis van de buur waar de ander het over had.

'Hem bedoel je', vroeg hij en wees met zijn hand naar mijn huis.

'Ja precies, die bedoel ik.'

'Ik kan het me niet voorstellen.'

'Dat is nou precies wat ik bedoel. Niemand denkt dat van hem. Nou wij weten beter, mijn vrouw en ik.'

'Wat weet je dan', klonk meteen de vraag van de ander.

'Nou bijvoorbeeld, dat hij zijn kat altijd gewoon buiten laat zitten. Dan zit dat dier toch te schreeuwen. Maar het kan hem niets schelen. Hij heeft voor de kat een gat in zijn schuur gemaakt, vertelde hij me een keer. Dan kan hij daar slapen. Ook in de winter buur, als het vriest dat het kraakt. Ja, een lekkere kerel is het!'

De man stopte even om zijn woorden goed tot de ander te laten doordringen.

Ik hoorde dit alles en was loeikwaad om deze leugens. Ik stapte op hen af en was voornemens die vuilspuiter voor eens en altijd op zijn nummer te zetten. Maar hoe groot de stappen ook waren die ik zette, ik kon niet dichterbij komen. Mijn benen bewogen

maar ik stond op een rolpad dat de andere kant op rolde dan ik heen probeerde te gaan. Om toch te laten horen wat ik ervan vond brulde ik zo hard als ik kon: 'gore leugenaar, vuile stoker' en probeerde zo hun aandacht te trekken. Ze leken mij niet te horen en de man vervolgde onverstoorbaar zijn verhaal.

'Ik heb dat dier ook al heel wat keer 's nachts horen schreeuwen als hij weer eens van die rooie kater op zijn kop kreeg... Het maakte meneertje niets uit. Ach, daar wordt ie sterk van was zijn commentaar, toen ik hem de volgende dag vertelde dat zijn dier het zwaar te verduren had van die rooie!...'

Hij wachtte even en keek hoe de ander zou reageren.

'Ik kan het me niet indenken dat het waar is wat je me verteld', zei de ander na enige tijd.

'Nou ik dacht ook anders over hem hoor, in het begin maar zijn reactie was duidelijk genoeg voor me. Ik weet wel dat ik dacht, ze hadden jou op je kop moeten laten krijgen, daar was jij dan ook sterk van geworden, rotzak!'

'Ja, dat ben ik met je eens, wat een klootzak, als dit waar is', zei de ander geschokt.

'Ja, ik begrijp je wel. Hij doet zich aardig voor. Maar het is me een fijn heerschap. Moet je luisteren, ik woon naast hem en ik weet beter.... Hij geeft dat dier ook amper te eten. Zijn kat zit niet voor niets altijd al het hardvoer bij ons op te maken.... Een keer per dag zet hij een bakje eten in de schuur voor dat dier neer.... Nou man, stinken dat het 's middags af en toe doet... Staat dat eten er al de hele dag. Verversen doet hij het niet. Hij heeft toch eten gehad... Dan wacht hij maar tot morgen als hij nieuw wil!'

'Dat had ik nooit achter hem gezocht...', zei de ander en keek nog een keer naar mijn huis.

'T'is maar dat je het weet! Oké buur, rustig aan, buur!'

Met die woorden draaide de man zich om en verdween om de hoek van de straat.

'Dat zijn leugens', brulde ik hem na. 'Het zijn leugens, dat hele verhaal slaat op die klootzak zelf, niet op mij', brulde ik naar de andere man, die mijn richting oplopen kwam. Hij reageerde niet en liep zonder mij een blik waardig te gunnen langs mij heen.

'Dat is goed dat ik dit weet', hoorde ik een vrouw zeggen, die blijkbaar het hele verhaal vanuit haar huis had beluisterd.

Plotseling bevond ik mij bij haar in de kamer en ook tegen haar riep ik: 'leugens, het zijn leugens!'

Ook zij negeerde mij. Ik zat tegenover haar in een stoel en was met riemen vastgebonden.

'Ik zal dat dier bevrijden van zijn beul. Ik, Tamtam, de wreekster van onderdrukte huisdieren.'

'Luister toch naar me', smeekte ik, maar ze draaide zich om en liep onder het herhalen van 'Ik, Tamtam, de wreekster van onderdrukte huisdieren' de kamer uit zonder mij blijkbaar te zien.

'Kom maar hier jochie, wees maar niet bang. Tamtam zal goed voor je zorgen hoor...'

Terwijl de vrouw dit met lieve, zachte stem tegen Pieter zei, wierp zij een stukje vlees in zijn richting. Pieter keek eerst argwanend naar haar. Hierna keek hij naar de plek waar het stukje vlees lag. De vrouw stond op meer dan vijf meter afstand. Het was dus veilig. Ze kon hem niet grijpen. Snel sprong Piet van de schutting af en spurtte op het stukje vlees af.

'Nee, nee Piet! Doe het niet! Vlucht! Het vlees is gedrogeerd!'

Ook Pieter hoorde mij niet en at het vlees met smaak op.

'Ja jochie, dat is lekker, niet? Eet het maar fijn helemaal op. Dan val je lekker in slaap en dan zorg ik er voor dat je niet meer wordt verwaarloosd. Je krijgt van mij een nieuw huis, een huis waar mensen aardig en lief voor je zijn. Geloof me, Tamtam zal daar voor zorgen, Tamtam, de wreekster van verwaarloosde huisdieren.'

Piet voelde zich draaierig en slap worden. Hij probeerde nog naar zijn tuin te vluchten, maar zijn poten konden zijn gewicht niet meer dragen. Als een slappe pop zakte hij tegen

de grond. De vrouw kwam snel op hem af, tilde hem op, verborg hem onder haar wijde geelgroene werkjas en liep weg.

'Heks, heks, vuile smerige heks, laat mijn dier met rust', brulde ik vanuit de stoel en probeerde me te bevrijden van de riemen waarmee ik zat vastgebonden. Ze stapte met Piet onder haar jas in een vliegtuig dat onmiddellijk opsteeg naar een voor mij onbekende bestemming.

"Pieter", gilde ik het vliegtuig na: 'Oh mijn god, ik zie hem nooit meer terug. Waar ga je met mijn dier naar toe vuile heks!'

Badend in het zweet schrok ik wakker. Ik had weer heel onrustig geslapen en een akelige droom gehad. Het leek wel bijna een echte heks, zoals dat mens liefjes had staan doen tegen mijn arme Pieter. Enkel een lach die door merg en been ging had er aan ontbroken. Het was zo realistisch geweest, zo echt. Het was gewoon doodeng.

Ik probeerde de droom te vergeten en nog wat te slapen. Het was pas vier uur zag ik op de wekker. Het lukte me niet meer om in slaap te komen. Ik besloot op te staan en het licht aan te doen. Pientje lag nog op het uiteinde van de bank op de deken, die nog maar deels over de bank lag. Ze keek me even lodderig met slaap oogjes aan, knipoogde, rolde zich weer helemaal op en ging weer slapen. Ik voelde me beroerd. Voor de rest van de week bleef die droom me achtervolgen.

Vanaf de verdwijning van Pieter las ik iedere week de berichten over gevonden dieren in de zondagskrant door. Ook al geloofde ik na nu ook de verdwijning van Binkie niet dat ze allebei de weg waren kwijtgeraakt of zoiets. Het kon ook wel zijn, dus bleef ik die berichten lezen. Piet en Bink konden toch bij iemand zijn komen aanlopen. Tegen half november las ik de beschrijving van een kat wel drie of vier keer door. Het signalement kwam met dat van Piet overeen. Meteen sprong ik maandagochtend op de fiets en hoopte dat ik Piet bij de dierenopvang zou vinden. Wat zou het mooi zijn als hij daar zou zitten en ik hem mee naar huis kon nemen. Bij het hok waar de recentelijk binnengebrachte dieren zaten zag ik hem niet. Ik zag helemaal geen kat die ook maar op hem leek, dus ging ik naar de balie om te vragen waar de kat uit de krant zat. Na enig zoeken in de boeken bleek dat de kat nog bij de vinder moest zijn en kreeg ik het telefoonnummer van een bakkerij in Westzaan. Ik belde direct maar helaas kon men mij op dat moment niet verder helpen. De collega die de kat gevonden had was er op dat moment niet. Ook vertelde de vrouw die ik aan de lijn had dat mijn telefoontje haar verbaasde, omdat het al een behoorlijke tijd geleden was, rond half oktober, dat de kat de winkel was komen binnenlopen. Ik besloot later op de dag nogmaals te bellen om een mailadres te vragen, zodat ik de foto van Piet kon sturen, die de collega kon bekijken om te zien of het om Piet ging. Ik had begrepen dat de kat bij die vrouw in huis was. Via de mail kreeg ik later die dag het hele verhaal te horen. De kat was rond half oktober bij de bakkerij komen binnenlopen. Hij had misschien honger of was hulp komen vragen. Ze hadden niet geweten wat ze met hem aanmoesten. Ze konden moeilijk een kat in een winkel met vers brood laten zitten en hadden dus de dierenambulance gebeld. De medewerkers van de ambulance hadden geen vermelding over een vermissing van deze kat in hun gegevens gevonden en omdat de dierenopvang vol zat, hadden ze hem niet meegenomen maar langs de weg op straat gezet. Ik was ziedend toen ik de mail van die vrouw las. Het kon Pieter zijn geweest, die door laksheid van diezelfde lui pas op negentien oktober als vermist te boek stond. De vrouw kon me geen zekerheid geven of het Piet geweest was, het was al te lang geleden. Piet kon de moed hebben gehad om hulp te vragen en was door de 'dierenvrienden' langs de weg gezet, die hem een maand later als gevonden, in plaats van enkel gesignaleerd, in de krant zette. Wat een klungels, ze deden in mijn ogen dieren meer kwaad dan goed.

Terwijl ik vreesde dat iemand met moedwil Pieter en Binkie iets had gedaan, dacht Heleen dat er iets met hen bij of rondom de Kogge kon zijn gebeurd. Zij dacht nog steeds dat een agressieve hond hen had gebeten of dat zij waren aangereden en ergens tussen de struiken in het parkje bij De Kogge konden liggen. Ik geloofde daar niet meer in. Dat twee katten zo pal achter elkaar waren gebeten door een hond of allebei een ongeluk hadden gehad, en dat ze geen van beiden thuis had weten komen daar geloofde ik niet in. Heleen had een paar dagen vrij genomen en stelde voor om nog een keer bij De Kogge te gaan kijken. Het gebouw was een voormalig hotel waarin indertijd asielzoekers hadden gewoond. Het werd sinds een tijd door een uitzendbureau voor Poolse werknemers gebruikt voor huisvesting van werknemers. Er lag een soort parkje rond het gebouw waar ook wat bijgebouwen stonden. Heleen had daar eerder gekeken maar wilde dit nog een keer en nu grondiger doen. Zowel Piet als Bink hadden wel bij De Kogge rondgelopen, dat wist ik. Piet was vaak 's avonds vanuit die richting komen aanlopen en Bink had ik diverse keren op straat bij de Kogge zien lopen.

In ons beste Duits hadden we vlak na de verdwijning van Piet een folder speciaal voor de mensen daar vertaald, maar dat had niet veel uitgemaakt. Ze bleken geen van allen Duits te kunnen. Met handen en voeten hadden we duidelijk gemaakt waar het om ging. Hierna hadden we de folder mogen aanplakken. De folder hing er niet meer.

'Leuk Heleen', zei ik, toen zij opperde om er nogmaals heen te gaan, 'hoe moeten we duidelijk maken waarvoor we komen, ze snappen ons toch niet. En ik weet niet hoe goed jouw Pools nu is.'

'Ja, ha, ha, we kunnen het op z'n minst proberen.'

Daar had ze gelijk in. Net als de eerste keer werden we later op de dag, nieuwsgierig, maar ook achterdochtig door de mensen daar bekeken. Weer probeerden we met handen en voeten met hen te communiceren, dit keer zonder succes. Ook de folder die Heleen speciaal had meegenomen hielp niets. Hoofdschuddend stonden sommigen er naar te kijken en zeiden dan iets wat vermoedelijk 'nee' of 'geen idee' in het Pools betekende. Net als de vorige keer begreep niemand Duits. We wilden net weggaan toen er een man de brede trap in de lobby van het gebouw naar beneden kwam lopen en ons in het Engels aansprak. Eindelijk konden we duidelijk maken waarvoor we kwamen. De man knikte begrijpend en zei dat hij ons verzoek aan de beheerder van het pand zou doorgeven. We hadden weer hoop en wachtten af tot hij terug kwam.

'It's okay, no problem. You may look anywhere you like', zei hij, nadat hij terugkwam van het kantoor van de beheerder. We mochten, als we wilden, ook in het hoofdgebouw zelf zoeken. Het was misschien stom, misschien hadden we het moeten doen, maar op dat moment leek ons dat te ver te gaan. We konden toch niet als een soort privé politie, bij mensen hun kamers gaan binnenvallen om te kijken of Pieter of Bink er zat. Ook leek het mij niet logisch dat iemand, omdat die zijn eigen kat mistte, zomaar twee katten van straat zou meenemen. Wat ik in het begin, toen Pieter net verdwenen was wel als mogelijkheid had overwogen. Maar twee katten? Dat leek me echt te idioot voor woorden. Bovendien was het best een groot gebouw dat je niet zomaar eventjes doorzocht. We bedankten hem en gingen naar buiten naar het achter het gebouw liggende parkje, waar veel, soms hoog en bijna ondoordringbaar struikgewas stond. Er was duidelijk al lange tijd geen onderhoud aan het groen gepleegd. Sommige planten stonden er zo wild bij dat het niet mogelijk was om er tussen of achter te kijken. Lag Piet hier ergens? En Binkie? Het was gewoon niet te zien en ook erg onwaarschijnlijk. Pieter zou daar dan al bijna een volle maand liggen. Het zou fors stinken. Na meer dan een uur besloten we het erbij te laten en gingen terug naar huis.

De nachtmerrie die ik dagen daarvoor had gehad, bleef maar malen in mijn hoofd. Ik liep nog steeds te denken of de droom een betekenis kon hebben, toen ik een paar dagen later

mijn buurman van schuin tegenover mij tegenkwam. Hij bracht mij zijn verhaal van een paar jaar daarvoor weer in herinnering. Hij piekerde nog altijd over dat rare telefoontje dat hij had gekregen, nadat een van zijn katten was verdwenen.

‘Je kat zit bij je broer in Krommenie’, vertelde hij opnieuw. ‘Buur, dat kon gewoon niet. Ik heb helemaal geen broer in Krommenie, meer dan dat: ik heb niet eens een broer!’

Hoe zat dat verhaal ook alweer, vroeg ik me af? Wat was er toen gebeurd? Ik probeerde mij dit te herinneren. Wat ik nog zeker wist, was dat ik hem op een dag was tegengekomen en al vanuit de verte had gezien dat er iets loos was. Hij liep nerveus heen en weer. Zijn manier van lopen en zijn totale houding was anders dan ik van hem gewend was.

‘Hallo buur’, groette hij mij, toen ik vlak bij hem was.

Zijn stem had ook anders geklonken.

‘Heb jij mijn kat gezien, die ene met dat snorretje, weet je wel...’

Ik wist welke kat hij bedoelde maar had deze niet gezien. Ik vroeg hem wat er aan de hand was en kreeg in horten en stoten het verhaal te horen.

Een tijd daarvoor was er een buur bij hem aan de deur geweest die ruzie met hem had gemaakt over zijn honden. Die man had gesteld dat een van zijn honden het hondje van zijn vrouw had gebeten. Het was een behoorlijke ruzie geweest, zei hij.

In die ruzie had die buurman gedreigd met het weghalen van zijn honden. Dat had hij serieus genomen omdat de man bij de dierenambulance werkte, net als de vrouw op de hoek. Een paar weken daarna was plotseling die vrouw in vol ornaat aan zijn deur verschenen.

‘Ik kende dat mens niet eens. Zij bleek ook hier te wonen, maar ik had haar nooit gezien.’

Zij had hem allemaal vragen gesteld over zijn katten, zei hij. Ik snapte het verhaal niet meer. De ruzie had toch over de honden gegaan, vroeg ik hem, dus wat hadden zijn katten er mee te maken? En wat had die vrouw ermee te maken? Hij keek mij opgelucht aan.

‘Ja buur dat is precies wat ik ook dacht. Zij wilde weten of ik wel goed voor mijn katten zorgde. Het was gewoon absurd. Maar omdat die man had gedreigd met het weghalen van mijn honden, denk ik nu, ze zullen toch niet mijn kat hebben weggehaald. Ze zullen dit toch niet hebben gedaan? Niet?...’

Met wanhoop in zijn ogen keek hij mij aan alsof hij verwachtte dat ik het antwoord voor hem had.

‘Nee, dat zal niet’, zei ik, niet wetend wat ik anders zeggen kon.

Met nu de verdwijning van Bink, in combinatie met toen de verdwijning van de kat van de buurman, het kruisverhoor in september, de verdwijning van Piet nog geen twee weken daarna, wist ik het niet meer.

Hadden ze het wel gedaan? Of liever gezegd had zij het wel gedaan, toen? En nu weer? Inmiddels vond ik, door hun geklungel en hun houding dat het mogelijk kon zijn dat die lui niet spoorden. Dachten zij soms dat zij en enkel zij alleen de goede mensen waren? Of was zij het alleen? Was zij getikt?

Of had die buurman toen zijn dreigement uitgevoerd? Maar waarom dan? En dat dreigement betrof zijn honden, niet zijn katten. Had die vrouw het gedaan? Wat was haar reden geweest om bij hem aan de deur te komen met vreemde vragen? Wat was haar reden geweest om mij vreemde vragen te stellen? Maar waarom zou ze het hebben gedaan? Herinnerde ik me alles nog wel goed? Ik wist het niet meer, het was al een tijd geleden en soms kan je geheugen vreemde trucs met je uithalen.

Ook die gebeurtenis van die man met zijn hond kwam weer naar boven. Dat was ook idioot geweest. Iedereen die een hond heeft weet dat het niet verstandig is om een hond zomaar dingen van straat te laten opeten. Iets kan bedorven of zelfs vergiftigd zijn. Iedereen met een hond weet dat het dier niet altijd luistert. Een corrigerende tik op zijn kont kan toch echt in zo’n geval geen kwaad. Waar had dat mens zich mee bemoeid? Was

dat mens soms volledig gestoord? Ontvoerde zij dieren? Zoiets doe je toch niet! Er was geen enkele reden geweest om Piet en Bink te ontvoeren. Er was geen reden geweest om de kat van mijn buurman te ontvoeren. Mijn buur was net zo gek op zijn dieren, als ik op die van mij. Maanden lang had ik hem toen met hangende schouders en een pijnlijke blik op zijn gezicht door de straat zien lopen. Op zoek naar zijn kat, precies als ik nu.

Ik kreeg het heel koud terwijl ik me afvroeg of die vrouw gestoord was en dieren ontvoerde. Piet, die toch al bang was voor mensen die hij niet kende, zou doodsbang zijn geweest. Hij zou nog steeds heel bang kunnen zijn. Was dat voor haar bewijs geweest 'dat er binnen iets met hem was gebeurd waarom hij niet naar binnen wilde', vroeg ik me angstig af. Waar had die idiote vraag van haar ook op geslagen? Had zij daarna ook Binkie ontvoerd? Begreep dat mens dan niet wat zij aanrichtte? Of kon haar dat niets schelen, enkel zij hield van dieren en daarmee was de kous af. Arme dieren, om zomaar van straat te zijn geplukt om dan bij een ander ondergebracht te worden. Of had ze hen ergens in een asieltedroep? Zaten ze in een kooi terwijl ze hun huis hadden. Was dat wijf een dierenbeul? Net als met pedofielen, waar vindt je die het meest? Daar waar kinderen zijn! Werd er gescreend door die dierenlui? Kon iedereen met dieren gaan werken als die beweerde 'gek' op dieren te zijn? Hoe zou die idioot zelf reageren als zij ontvoerd zou worden door een gek die vond dat haar man niet goed voor haar zorgde? Haar daarom, in haar belang ontvoerde om haar vervolgens aan een ander te geven. Mijn god waar was ik, of liever, waar waren Piet en Bink in terecht gekomen. Wat was dit voor krankzinnigheid? Of lag alles aan mij, was ik gek geworden door wat er was gebeurd?

Dat soms dieren werden ontvoerd wist ik wel, zo was ik aan mijn eerste kat Mick gekomen. Die was begin jaren tachtig ergens in Amsterdam Oost bij een coffeeshop van straat gehaald. Maar dat was toen niet zomaar gebeurd. Er was een heel onderzoek aan vooraf gegaan. Liep deze vrouw hier eigen rechter te spelen? Was zij krankzinnig? Ze kon doorgedraaid zijn door dingen die ze had meegemaakt. Ik wist dat mensen die voor de dierenbescherming werken soms afschuwelijke dingen meemaakten. Was er wel professionele hulp voor hen om dingen te kunnen verwerken? Of was daar geen geld voor?

Ik moest terugdenken aan Piets onder auto's zitten spelletje en vroeg me af of iemand dit toch had gemeld. Of hadden lui praatjes lopen te verkondigen. Ik had indertijd ook praatjes over mijn buur gehoord. Had dat mens op de hoek soms ook praatjes gehoord en deze voor waarheid aangenomen? Had zij mij dus helemaal niet geloofd toen ik haar vertelde dat Pieter vaak voor Pientje naar buiten vluchtte? Had zij Pieter ontvoerd? Had zij Binkie ontvoerd? Had zij jaren geleden de kat van de buurman ontvoerd? Hoeveel dieren had zij door de jaren heen ontvoerd? Dat was toch te krankzinnig voor woorden! Dat doet een normaal mens toch niet. Maar was ze normaal? Hoe moest ik dat weten.

Dagenlang bleef ik piekeren over die vrouw, over Piet en Bink maar ook, voor het eerst in vijftig jaar over Mick. Was wat mij toen over hem verteld was waar geweest? Nooit eerder had ik aan dat verhaal getwijfeld. Nu wist ik het niet meer. Mick was ontvoerd, dat wist ik. Had toen ook iemand naar hem lopen zoeken, zoals ik nu naar Piet en Bink zocht. Wat voor verhaal zou dat mens over mij hebben verteld als zij Piet en Bink had ontvoerd? Dat verhaal was dan absoluut gelogen maar hoe moest de persoon waar zij die twee arme katten had gebracht dat weten? Arme Pieter, arme Bink, dacht ik. Waar had zij hen heen gebracht? Naar iemand waar ze meteen een nieuw huis hadden gekregen? Of zaten ze net als Mick toen, ergens bij iemand in de schuur in afwachting tot zij een huisje had gevonden.

Ik wist me machteloos, er was niets wat ik kon doen. Ik had geen enkel bewijs. In eerste instantie wilde ik naar haar toegaan om haar met mijn vragen te bestoken, maar wat voor

zin had dat? Ze zou alles ontkennen, dat leek me voor de hand liggend. Zou ik nog rustig blijven en afdruppen, net als bij die oude man? Dat was weken geleden en toen had ik al moeten oppassen om de woede die ik voelde, niet volkomen ongecontroleerd naar buiten te laten komen.

Het kon mij geen lor schelen wat de consequenties zouden zijn, al kreeg ik ruzie met dat hele zootje 'dierenbeschermers' en stuurde een mail waarin ik mijn vrees uitte. Ik wilde weten wat er was gebeurd, ik wilde opheldering. Als Piet was ontvoerd en nu Bink ook, verklaarde dit meteen waarom het zo lang had geduurd voor ze Piet op de webpagina hadden gezet. Toen vond ik het enkel geklungel, nu vroeg ik me af of het opzet was geweest. Het verklaarde waarom ik, de dag dat ik Piet als vermist had opgegeven en bij de dierenopvang was langsgegaan om zelf te kijken, de katten in de opvang niet had mogen zien. Had Piet daar toen gezeten, vroeg ik me nu woedend af. Die vrouw, die op de hoek woonde, had daar toen staan grijnzen. Waarom? Wat was er zo leuk geweest? Het had mij verbaasd dat zij niet eens naar mij was toegekomen en had gevraagd 'toch niet de kat die een paar weken geleden onder een auto zat en waar we over stonden te praten?' Waarom had ze niets gezegd? Wist zij heel goed wat er met Piet was gebeurd en had zij staan denken 'zoek jij maar lekker, je vindt hem toch nooit terug'? Waarom had zij de ambulance de nacht dat Piet verdween voor één keer niet voor mijn huis geparkeerd? Die bus stond er bijna altijd, iedere maandagavond en nacht. Waarom had ze hem die avond daar niet geparkeerd. Dat was me de dag daarna opgevallen toen ik 's ochtends naar Piet had lopen zoeken, maar ik had er toen niets achter gezocht. Nu lag het anders. Had Piet in die wagen gelegen? Hoe kon ik die zelfbenoemde heilige duidelijk maken dat zij een grove fout had gemaakt? Of was dat hele zootje doorgedraaid, dachten zij, dat enkel mensen van hun club om dieren gaven. Of erger was het een zootje kattenmeppers. Handelden ze in kattenbont? Hoe de fuck moest ik weten waar ik mee te maken had. Wat voor controle was er op hen? Was er wel controle op hen? Gemeenten stootten opvang van dieren af en laten dat over aan een club plaatselijke vrijwilligers. Ik las zelfs in een artikel dat ergens een veroordeelde moordenaar een asiel was begonnen. De plaatselijke dierenambulance bracht regelmatig dieren bij hem. De man was voor twee moorden veroordeeld en verdacht van een derde. Hij had als lustmoordenaar te boek gestaan. Wat zou hij met dieren hebben gedaan? Niemand die hij verantwoording hoefde af te leggen daarover. Wat voor horror kan zich daar in dat asiel hebben afgespeeld?

Er kwam geen antwoord op mijn mail dus stuurde ik een tweede, waarin ik duidelijk maakte dat ze Piet in ieder geval niet moesten plaatsen bij iemand die liep als een hulk en ook niet bij mensen met kinderen. Dat was alles wat ik op korte termijn voor hem kon doen als hij door die halve gare buurvrouw ontvoerd was.

Aan het eind van de middag kreeg ik antwoord van de inspecteur van de dierenbescherming. Zij stelde dat haar mensen geen kattenmeppers waren en dat er in een, door haar met naam genoemde straat, een vrouw woonde die katten haatte en vergiftigde. Nu wist ik helemaal niet meer waar ik mee te maken had. Dit sloeg nergens op. De straat waar die vrouw woonde was een behoorlijk eind van mij vandaan. Ik wist absoluut zeker dat Pieter daar nooit heengegaan was. Wat wilde deze vreemde inspecteur? Dat ik die vrouw te lijf ging? Waarom wilde ze dat? Wat had zij te verbergen?

Ik vond het ook vreemd dat zij niets deed om mijn verhaal te onderzoeken.

'Dat doen mijn mensen niet', las ik en dacht: oh, uw mensen staan boven iedere verdenking? Uw mensen kunnen niet de fout ingaan? U bent toch inspecteur van de dierenbescherming niet van de medewerkersbescherming, waarom onderzoekt u niets? Het gaat om twee dieren en het kan dat een medewerker van u doorgedraaid is. Na het weekend kwam de inspecteur persoonlijk bij mij langs. Het was direct duidelijk dat zij het niet over mijn verdenking wilde hebben, maar dat zij zekerheid wilde dat ik geloofde dat

de vrouw, waarover zij het in haar mail had gehad, Pieter en Bink had vermoord. Waarom, vroeg ik me af. Wat wilde zij mij niet vertellen? Had dat maffe mens van de hoek het gedaan, hoe kwam ik erachter waar ze dan nu waren? Zou ik ze ooit terugzien? Met wat voor lui had ik te maken?

Vlak voor dat weekend was ik weer gebeld uit Wormerveer. De man die belde dacht dat hij Pieter 's ochtends vroeg in de Transvaalstraat had zien zitten. Het klonk erg geheimzinnig.

'Normaal doe ik dit nooit', had hij gezegd.

'Maar omdat u zoveel moeite doet om uw kat te vinden, bel ik toch maar', stelde hij aan het eind van het gesprek nog een keer heel expliciet. Wat bedoelde hij hiermee? Het leek alsof de man meer wist dan hij wilde zeggen. Wist hij waar Pieter was?

Meteen na het gesprek pakte ik de kattenmand en een stapel folders en ging er heen. Door wat ik van de man had gehoord en hoe ik dit uitlegde, leek het mij een goed idee om in de hele straat een huis aan huisonderzoek uit te voeren. Misschien dat iemand in die straat me meer zou kunnen vertellen.

Ik voelde me net een colporteur en zag aan de gezichten van mensen dat zij dit ook van mij dachten, als zij de deur openden en mij zagen staan. Waar komt die voor, kon ik als eerste reactie op veel gezichten lezen. Probeert die vent kattenmanden huis aan huis te slijten? Zoiets heb ik nog nooit meegemaakt...

Hun verbazing was mijn wapen. Ze waren allemaal verbaasd en te nieuwsgierig om meteen de deur weer te sluiten, na woorden als 'geen behoefte' of 'nee dank u, ik ben al voorzien'.

Om te vermijden dat zij, als zij zich zouden realiseren dat het ze ook geen biet kon schelen waarvoor ik kwam, de deur alsnog zouden dichtdoen, liet ik snel weten waarom ik had aangebeld en hield de folder over Piet op ooghoogte. Meestal zag ik opluchting op gezichten als ze snapten dat ik geen colporteur was. Het verbaasde me hoeveel je van iemands gezicht kan aflezen.

'Oh shit, ik hoop niet dat die man nu denkt dat...'

Ik dacht helemaal niets. Het was enkel in mijn voordeel. Door dat ene moment van zich voor die eerste gedachte generen, kreeg ik meer aandacht en werd de folder extra goed bekeken. Soms hoefde ik daar amper iets aan toe te voegen.

'Oh, dat is Pieter. Ja, ik had hem al in de krant zien staan. Is hij nog steeds niet gevonden.' Weer deed ik mijn hele verhaal. Hoe Piet hier met een auto kon zijn terechtgekomen en over de kat die in de straat was gezien.

'Hebt u hem gezien of als u hem ziet, wilt u proberen hem binnen te krijgen zodat ik hem kan ophalen.'

Het was nog al wat, wat ik mensen vroeg, maar ik wist niet hoe ik hem anders zou kunnen terugkrijgen. Ik kon moeilijk terwijl de winter voor de deur stond hier in een tentje gaan kamperen. Vrijwel iedereen reageerde positief.

'U weet maar nooit', zei iemand soms, 'een kat kan na maanden plotseling terugkomen.'

Ik knikte en sprak mijn hoop uit dat dit zou gebeuren.

Zo was de poes van iemand drie maanden weggeweest. Ze had de moed al opgegeven, toen haar poes ergens in de weilanden was gevonden en thuisgebracht.

'Ik bedoel maar', liet zij op haar verhaal volgen, 'hij kan altijd nog terugkomen.'

Ik bedankte iedereen aan het eind van het gesprek en ging naar de volgende huisdeur om daar opnieuw mijn verhaal af te steken. Lang geleden had ik in Amsterdam bij het centraal station eens een man zien staan met folders in zijn hand. Het ging om een vermist kind. Op dat moment dacht ik 'wat voor zin heeft het om dit te doen' en 'hoe groot denkt u dat de kans is, dat u iemand treft die uw kind heeft gezien of weet waar uw kind is'. Nu

begreep ik het. Je weet best dat de kans vrijwel nihil is maar niets doen is bij voorbaat kansloos zijn.

Soms vlogen dit soort herinneringen in flarden ongecontroleerd door mijn hoofd terwijl ik bij een volgende deur aanbelde en wachtte tot er werd opengedaan. Het was zoeken als een blinde in een wereld die getroffen was door een allesvernietigende orkaan, waardoor niets meer overeind stond of op die plek, waar het had gestaan. Hoe kan je iets terugvinden? Onmogelijk, leek mij, net als het zoeken naar Binkie. Ik had al heel wat zwarte katten gezien en iedere keer zo goed mogelijk proberen te kijken of het Bink kon zijn. Ik riep zijn naam en hoopte dat als hij het was hij zou reageren. Hij zou eerder mij moeten herkennen dan ik hem. Maar zou hij mij herkennen, ergens in een omgeving waar hij niet gewend was om mij tegen te komen. Het was om volkomen wanhopig van te worden.

Soms stond ik op punt het op te geven, naar huis te gaan, de gordijnen dicht te trekken en de wereld buiten te sluiten. Ik zag het niet meer zitten.

Mijn huis aan huisonderzoek leverde niet veel op en ik voelde me moedeloos, tot een vrouw Pieter dacht te herkennen als de kat die burens aan de overkant sinds begin oktober erbij hadden. Had ik hem dan eindelijk gevonden? Dat telefoontje had zo raar geklonken. Alsof de man meer had geweten dan hij wilde zeggen. Of was dat mijn paranoia?

Meteen liep ik naar het aangewezen huis en belde aan. Er werd niet open gedaan. Ik hoorde niets en nam aan dat er niemand thuis was. Ik twijfelde of ik een folder in hun bus moest doen of juist niet. Als deze lui Piet hadden, zouden ze wellicht door die folder schrikken en hem misschien naar een ander brengen. Dan zou ik weer op een dood spoor zitten. Aan de andere kant konden zij ook van niets weten en hem te goede trouw hebben gekocht. Dan wilden ze misschien vertellen hoe zij aan hem waren gekomen en had ik bewijs. Ik stopte de folder in de bus en ging naar huis.

De volgende dag ging ik terug en belde opnieuw aan. Ik had een handcassetterecorder in de kattenmand verstopt. Als deze lui Pieter hadden, dan hoopte ik dat ze iets zouden zeggen waaruit dit te concluderen was. Het mooiste zou zijn, als ze mij voor rotte vis zouden uitmaken en direct lieten weten 'dat ik moest opzouten, omdat ik niet goed voor mijn dier was geweest'. Daar hoopte ik een beetje op, dan had ik bewijs en zou diezelfde dag nog bij een advocaat zitten om Pieter via de rechter terug te eisen. Hij was dan zonder enige aanleiding door een idioot ontvoerd en zij waren, door hem vast te houden, handlangers van die gek. Al zou ik de hele dierenbescherming voor de rechter moeten dagen, dan had die idioot maar met haar poten van mijn Pieter en Bink moeten afblijven. Het zou wellicht een regelrecht schandaal worden: 'dierenbeschermers ontvoeren dieren!' Een artikel had ik al klaarliggen. Het enige dat nog moest gebeuren, was Pieter of Bink vinden en de lui die hen hadden harde uitspraken ontlokken.

Als een man met een missie liep ik met grote passen op het huis af en belde aan. Ik hoorde gestommel en wachtte tot de deur open ging. Er stond een man voor me met een grote Havanna in zijn mond die mij nieuwsgierig aankeek. Ik stak weer mijn hele verhaal af maar zei niets over wat ik de dag daarvoor van die buurvrouw had gehoord. Ondertussen lette ik goed op hoe hij reageerde. Nergens zag ik een teken van schrik. Ook leek het niet dat hij ergens nerveus mee was. Iets in die zin verwachtte ik wel bij hem te zien als die vrouw gelijk had en hij Pieter had. Ik gaf hem de folder, die hij vrijwel meteen teruggaf. 'Ja, die heb ik gisteren al gezien. Die lag in de gang en weet je, ik zag hem liggen en zei meteen tegen mijn vrouw, kijk die kat heet Pieter, net als ik! Maar sorry nee, ik heb hem niet gezien, het spijt me.'

De man kwam oprecht over. Was het weer een dood spoor of had hij zich goed voorbereid? Had hij vermoed dat ik terug zou komen? Wat kon ik doen? Net als bij die

ouwe man, kon ik niet bij iemand de woning binnendringen. Voor een zoveelste keer keerde ik met mijn staart tussen mijn poten terug naar huis.

Dag in dag uit bleef ik naar die straat teruggaan, liep daar op en neer en hoopte Pieter te zien. Keer op keer probeerde ik bij dat adres binnen te kijken of ik hem zou zien zitten. Dat was lastig omdat het een woning op één hoog was. Iedere dag liep ik daar voor niets. Ik zag hem nooit en er kwam ook nooit een kat vanuit dat huis naar buiten toe. De enige kat die ik nadat ik dagenlang rondom dat huis had rondgelopen, wel met enige regelmatig had gezien was wel een zwart witte, maar absoluut niet Piet.

Geleidelijk aan kwamen er bijna geen telefoontjes meer. Het was al bijna december. Ik zat 's avonds wat televisie te kijken zonder dat ik echt keek en had het akelige gevoel dat ik Piet en Bink in de steek liet. Ik zapte door de kanalen, er was niets dat me echt boeide. Ik was te rusteloos om een boek te lezen, te kwaad om ergens heen te gaan, te verdrietig om bij iemand langs te gaan. Ik had nergens lust of interesse in. Mijn hoofd voelde de laatste tijd soms volslagen leeg aan, terwijl het voordien te vol had geleken. Ik draaide niet meer iedere avond door, zoals ik een tijd lang had gedaan maar liet nu lijdzaam de dingen over me heen komen. Bijna emotioneel zat ik wat met de afstandsbediening te spelen zonder te weten dat ik dit deed. Ik vroeg me af welke gemoedstoestand ik prefereerde. Met die kwaadheid en woede uitbarstingen had ik tenminste gevoel gehad terwijl ik nu bijna apathisch was. Ik had geweten dat dit op een gegeven moment kon gebeuren en dat het geen zin had om dit proberen tegen te gaan. Ik probeerde het dan ook niet en liet alles over me heen komen. Ik voelde me depressief en begreep niet waarom deze ellende had moeten gebeuren. Waarom had dit juist Pieter moeten treffen. En waarom ook Bink.

Volkomen onverwacht klonk er een harde donderslag en hoorde ik dat het hevig begon te waaien. Regen geselde de ramen. Voor een moment leek het wel alsof het einde van de wereld werd ingeluid. Mij was het egaal, het kon mij niets schelen. Weer klonk er een harde donderslag en zag ik de lichtflits van de bliksem door de spleten van de luxaflexen mijn kamer verlichten.

Jezus, jongens waar zijn jullie toch. Als jullie nu maar een veilige plek hebben..., dacht ik wanhopig.

Moedeloos liet ik mijn schouders tegen de rugkussens van de bank rusten. Hoeveel mensen zaten met dit rotweer dat plotseling uitbrak, precies zo over hun dier te denken. Er waren heel wat dieren vermist. We hadden door de weken heen heel wat lijsten met namen, beschrijvingen, foto's en emotionele oproepen zien staan op allerlei webpagina's. In hoeveel huizen zaten mensen net als ik verloren op de bank te luisteren naar het noodweer dat buiten losbarstte? In hoeveel huizen waren mensen net als ik in de afgelopen maanden doorgedraaid geweest? Was daar ook veelvuldig ruzie geweest? Hadden bij hen ook verwijten over en weer door de kamer gevlogen? Hadden zij zich net als wij overeind gehouden met hoop. Hadden zij zich net als ik nu, vastgeklampt aan het idee dat ze niet de enigen waren. Hadden zij zich er inmiddels bij neergelegd? Hadden zij het op een dag opgegeven om naar hun dier te blijven zoeken, met als enige troost dat hun dier niet de enige was die vermist werd? Moest ik dit ook doen? Voelden zij zich ook in zichzelf teleurgesteld dat zij hun dier niet hadden gevonden. Ik wilde het niet opgeven, maar wat kon ik, ik zou ooit wel moeten.

Door de weken heen had ik veel verhalen over verdwenen dieren gehoord. Op de manier waarop mensen hadden gekeken, als ze over van hun dier vertelden, was duidelijk wat voor uiterst pijnlijke plek dit nog altijd in hun herinnering was. Ik had de kwelling op veel gezichten gezien als ze erover vertelden. Alsof het gisteren was gebeurd in plaats van vaak jaren daarvoor. Zo vertelde iemand over zijn hond die uit de tuin had weten te ontsnappen, ondanks dat hij die met gaas had afgezet. Hij snapte na al die jaren nog niet hoe dit had kunnen gebeuren. Het was hartje winter geweest en ijzig koud. Overal was hij

wekenlang aan het zoeken geweest. Veel later, nadat de ergste vorstperiode voorbij was en de dooi had ingezet, was zijn hond gevonden. Onder het smeltende ijs in een vaart had iemand hem zien drijven, kilometers ver van huis vandaan.

‘Hoe hij zover uit de buurt is geraakt, begrijp ik nog altijd niet.’ In zijn geest was zijn hond nog iedere dag bij hem.

Van Heleen had ik verhalen gehoord van collega’s op haar werk. Eén van hen had vroeger in Brabant gewoond en was daar zijn kat kwijtgeraakt. Hij woonde in een dorp aan de rand van maïsvelden. Op een dag had hij zijn kat daarin zien verdwijnen om hem er nooit meer uit terug te zien komen. Hij vroeg zich tot de dag van vandaag af wat er met zijn kat was gebeurd. Een andere collega vertelde haar over de broer en zus die vaak samen op het balkon hadden zitten spelen. Zus had af en toe behoorlijk fel in haar spel kunnen zijn. Op een kwade dag was broer weg. Ze vonden hem niet terug en dachten dat hij in het spel van het balkon gevallen was. Zelf hoorde ik van een vrouw uit mijn omgeving dat zij nog altijd rondliep met de vraag ‘waar zijn ze toch gebleven’. Een vraag die bij iedere vermissing weer bij haar boven kwam. Zij had ook in Brabant gewoond voor zij naar de Zaanstreek was verhuisd en was daar twee katten kwijtgeraakt. De loodgieter die een tijd geleden in de Bloemstraat was komen wonen vertelde me over zijn drie katten die hij was kwijtgeraakt toen hij nog in Zaandijk woonde. Hij wist zeker dat zijn katten waren doodgereden. Wist hij dit wel zo zeker vroeg ik me af, ik dacht in zijn ogen vragen te lezen, toen hij over zijn drie katten vertelde. Ik kon me herinneren hoe mijn moeder door de jaren heen met enige regelmaat, soms hardop de vraag had gesteld ‘wat is er toch met mijn Moortje gebeurd?’

Die was verdwenen in de oorlog, midden in de hongerwinter. Hoeveel mensen, dacht ik, terwijl er weer een donderslag klonk, zaten zich af te vragen waar hun vermiste makker zou zijn. Veel, dacht ik, heel veel. Hoe ellendig ook, het betekende dat er van hen was gehouden, dat ze werden gemist. Dat er nog altijd van hen werd gehouden. Dat zij geen wegwerpdieren waren zoals helaas zoveel anderen wel.

Het dreigend noodweer zette niet door, na die eerste donderslagen werd het buiten weer rustiger. Ook de regen hield op. De rest van de avond bleven al die mensen en hun dieren in gedachten bij me en voelde ik een rust die ik lang niet meer had gevoeld.

Heleen was al minstens een uur naar bed en ik zat nog steeds beneden in de kamer. Ik had de televisie uitgezet en zat achter de computer. Pientje was weer naar beneden gekomen nadat ze eerst bij Heleen op bed had gelegen. Ze keek even naar me, was duidelijk in tweestrijd en sprong toen op de leuning van de bank en ging daar liggen. Wel bleef ik haar aandacht houden. Ze keek toe hoe ik met een verbeterd trek op mijn gezicht met mijn vingers op dat platte kastje met allemaal toetsjes zat te rammen. Ze begreep maar niet wat ik de laatste dagen toch aan die tafel, die vlak naast de bank stond zat te doen. Zoals zij ook niet begreep waarom Pieter nog altijd niet thuis was gekomen. Waar bleef hij toch? Waarom kwam hij maar niet terug? Was hij boos op haar? Waarom lag hij niet gewoon op het kleed bij de kamerdeur zodat zij hem om zijn hals kon springen? En waar was nu ook Binkie?

Het leek mij alsof zij zich dit lag af te vragen, als zij daar op die leuning enkel wat lag te liggen en verdrietig uit haar ogen keek. Pieter was al bijna twee maanden weg. Wat als Piet nooit terug zou komen. Ze was zo eenzaam en verdrietig, we konden haar niet zo laten liggen. Ze kwijnde gewoon weg. We moesten voor haar op termijn er een kat bijnemen. Maar wanneer? En, als we dat deden, gaven we daarmee het zoeken naar Piet en Bink dan op? Hoe zou Pientje op een andere kat reageren?

Een collega van Heleen had vlak nadat Pieter was verdwenen al eens voorzichtig gevraagd of we, als we zouden besluiten er een kat bij te nemen, wilden denken aan een kat die bij haar zuster was komen aanlopen. Haar zus had hem niet in huis kunnen houden

en had hem bij een buurvrouw ondergebracht. Die had hem ook niet kunnen houden en zo was de arme kat in het asiel terecht gekomen. Hij heette Joris, had zij Heleen verteld en het was een rustige cyprese kater van ongeveer een jaar. Wat leeftijd betrof zou dat goed uitkomen, Pientje was inmiddels iets ouder dan een jaar. Tot dan toe had ik de boot afgehouden. Niet omdat dit dier mij teveel zou zijn, maar omdat ik me afvroeg of het wel zo slim was. Joris was niet haar Pieter. Het stond mij nog goed voor de geest hoe Pientje had zitten blazen tegen de kat die ik per vergissing mee naar huis had genomen. Zou zij Joris wel accepteren? Het kon niet zo zijn dat zij haar frustratie en boosheid, vanwege het missen van haar twee grote broers op die arme kat zou gaan afreageren. Die kon niet helpen dat Pieter en Binkie weg waren, maar zou wellicht haar boksbal worden en zo geen leven hebben. Zeker als het zo'n rustige kat was als die collega had verteld. Pientje kon een behoorlijk venijnig tantetje zijn. Andersom kon het ook zijn dat Joris helemaal niet zo rustig was en hij haar alle hoeken van de kamer zou laten zien. Dat hij Pientje door het huis zou jagen en dat zij geen leven bij hem zou hebben. Wat dan? Het zat niet in mijn aard om een dier terug te brengen naar het asiel, na het eerst blij te hebben gemaakt met een huis. Diep in mijn hart bleef ik hopen dat ik geen beslissing hoefde te nemen, dat de terugkeer van Piet of Bink de beslissing zou brengen. Hoe lullig ik dat ook vond voor Joris, maar Joris zou vast bij iemand anders wel een goed huisje vinden. Terwijl Pientje mij lag te observeren hoe ik met mijn vingers zat te rammelen op die toetjes van dat platte kastje, zat ik over haar toekomst na te denken. Er moest wat gebeuren, dat was duidelijk. We konden niet veel langer blijven toekijken hoe zij lag weg te kwijnen. Maar wat wilde Pientje zelf? Wilde ze wel een nieuwe broer? Konden we het maar aan haar vragen. Konden we haar 'miemie' maar begrijpen. Ik vervloekte de gek die dit alles had aangericht. Wenste dat stuk ellende kanker, pleuris, aids en de pest toe.

Hoewel het waarschijnlijk al een tijd in de lucht hing en ik wist dat het zou gebeuren, was ik er toch niet helemaal op voorbereid. Sommige mensen zo leek het me, begonnen me te mijden. Op zich begreep ik wel waarom. Iemand wil niet weer dat verhaal aanhoren. Iemand heeft zelf ook zijn eigen ellende. Het is net als bij een overlijden. Iedereen is de eerste tijd begaan met de persoon die is achtergebleven. Iedereen is voor kortere of langere tijd bereid om de verhalen over de overledene aan te horen. Het leven gaat echter meedogenloos door. Na een tijd zegt men voorzichtig, soms ook hard of bot 'dat iemand weer eens aan zichzelf moet denken, naar de toekomst moet kijken, niet moet blijven vastzitten aan wat er gebeurd is, verwerk het en pak je leven weer op'.

Dat is ook wel zo, maar zoiets heeft tijd nodig en laat zich niet afdwingen. Bij de een heeft dat meer tijd nodig dan bij een ander en sommige mensen worden nooit meer de ouwe. Zou ik ooit weer de ouwe worden? Als ik naar de reacties van sommige mensen keek, dacht ik te zien dat die daar geen vertrouwen meer in hadden.

Soms voelde ik mij schuldig dat ik nog steeds geen enkele traan had gelaten, hoewel ik Pieter zo vreselijk miste, hij was mijn beste vriend. Ook voelde ik me de laatste tijd schuldig als ik bemerkte dat ik niet wilde lezen over slachtoffers van een ramp of een aanslag. Mijn Pieter en Binkie waren verdwenen en ik wenste niet geconfronteerd worden met de ellende van anderen en met de harde realiteit van de wereld. Ook al besepte ik me dat het voor je ogen vermoord zien worden van een geliefde, op een ogenschijnlijk rustige dag op een markt ergens in Bagdad, te gruwelijk is om te bevatten. Maar daar is het oorlog en in een oorlog gebeuren dat soort dingen nou eenmaal. Aan de andere kant, wat hadden die mensen die bij zo'n aanslag aan stukken werden gereten met die oorlog te maken? Het waren gewone mensen zoals ik, die voor hun dagelijkse boodschappen op het verkeerde moment op de verkeerde plek waren. Waarom trof hen dat lot en niet de hufters die zonodig die oorlog moesten voeren. De hufters die vaak bakken geld aan allerlei ellende verdienen.

Het duurde weken voor ik mijn realiteitszin langzaam begon terug te vinden en de kranten wél weer begon te lezen en naar het nieuws keek, zonder meteen te denken 'rot op, ik wil het niet weten, Piet is weg, Bink is weg'.

De laatste tijd als ik dit dacht moest ik ook direct denken aan al die andere dieren die vermist werden. Freddie bijvoorbeeld, die ook alleen maar zijn avondwandeling was gaan maken, net als Piet. Hij was ongeveer in dezelfde tijd verdwenen als Piet. Ik vroeg me af of hij al terug zou zijn.

Op een dag kwam het relaas van een vrouw uit Amsterdam bij mij terug. Het was heel lang geleden. Onze boot lag toen afgemeerd aan de Nieuwe Achtergracht, vlakbij Carré. Met een vriend was ik op de boot bezig met onderhoud waar ik zelf niet uitkwam. Ik had hem gevraagd te komen, om mij nog een keer sommige dingen uit te leggen, mij nog een keer iets voor te doen zodat ik het de volgende keer hopelijk zelf kon. We zaten in de kuip met elkaar te praten toen een vrouw, die op de kade precies tegenover de afmeerplek woonde zich tot ons wendde. Ik weet niet meer wat zij precies van ons wilde. Alles wat zij tegen ons zei ging mijn ene oor in en mijn andere weer even hard uit. Enkel het verhaal dat zij over haar kat vertelde had ik gehoord en onthouden.

Het was jaren daarvoor gebeurd, vertelde ze, maar sprak erover alsof het de dag daarvoor was geweest. Ze dacht dat op een kwade dag 'de een of andere Gooise theaterbezoeker' haar kat als 'zwerfdier' had geadopteerd en meegenomen.

'Ik snap dat soort mensen niet, je neemt toch niet zomaar een dier van straat mee', zei ze op een manier alsof ze absoluut zeker wist dat het zo was gebeurd.

'Hij heeft het vast heel erg goed, bij zo'n poenfiguur', vervolgde ze, meer tegen zichzelf dan tegen ons.

'Maar wie doet nu zoiets... Ik mis hem nog altijd zo erg. Wie neemt er nu zomaar het dier van een ander weg?'

Na die woorden keerde zij zich om en liep duidelijk verdwaald in gedachten terug naar haar huis, waar een vergeelde poster over haar verdwenen kat nog altijd aan het raam hing.

Ons leek de mogelijkheid dat het dier in de Wibautstraat was doodgereden eerder voor de hand te liggen. Daar wilde zij duidelijk niet eens over nadenken. Ze wilde blijven geloven dat haar dier nog leefde en dat hij het goed had. Wel had ze behoorlijk het schurft gekregen aan het theaterpubliek, dat iedere avond bij haar over de gracht kwam en hun auto's daar parkeerden. Ze wist zeker dat zo iemand haar kat had meegenomen.

'Misschien staat dat figuur zijn auto bij iedere nieuwe productie hier voor mijn deur. Wie zal het weten. Waarom nam die persoon mijn kat mee. Maar mijn kat heeft het goed, dat weet ik zeker.'

Toen dacht ik, wat een vreemde vrouw, wat een zielige vrouw om dit te denken. Nu wist ik, dachten sommige anderen over mij: wat een vreemde man wat een zielige man om niet te willen accepteren dat zijn kat dood is en probeerden mij zoveel mogelijk te mijden.

Iedere keer als ik nog een telefoontje over Piet kreeg en op weg was naar een zoveelste plek waar hij gezien kon zijn, had ik weer hoop dat ik hem dit keer zou vinden. Moeizaam fietste ik op een dag naar het Hollandsepad in Zaandam. Een vrouw had mij gebeld en dacht zeker te weten dat Piet bij haar in de omgeving rondliep. Op de hoek, zo had zij gezegd, zat het politiemuseum. Ik kende dit. Het pand had mij vaak geïntregerd. Wat zou je daar aan pronkstukken kunnen zien. De knuppel van Bromsnor? Zijn pet, fiets, of snor? Al heel wat keer had ik me voorgenomen mijn nieuwsgierigheid te bevredigen en het museum binnen te lopen, maar tot nu toe was het daar nooit van gekomen. Het was redelijk weer, droog en niet echt koud. Het had heel goed geklonken wat die vrouw mij had verteld. Hij had die brede witte kraag. Hij had een vlekje bij zijn neus. Was het hem nu eindelijk wel? Hij kon het zijn want ik wist inmiddels dat hij vaak met de helemaal

witte kat van het Troelstraplein had opgetrokken. Via allerlei verhalen die ik van diverse mensen had gehoord was ik erachter gekomen dat die kat blijkbaar zijn vriend was met wie hij vaak had opgetrokken. Juist die witte kat had ik de laatste tijd al meerdere keren in de richting van Zaandam zien lopen. Het kon dat ze op die ongeluksavond ook samen op pad waren geweest. Wellicht was Piet ergens van geschrokken, te ver doorgerend en zo de weg kwijtgeraakt. Had hij al die tijd in Zaandam lopen zwerven? Ik bleef overal rekening mee houden. Toen ik bij het Hollandsepad aankwam hoefde ik me niets meer af te vragen, ik zag hem meteen zitten midden op straat. Hij leek helemaal op zijn gemak. Of hij het dit keer echt was kon ik nog niet helemaal zien. Vanaf een afstand van pakweg dertig meter leek hij het wel. Toch wilde ik nog niet toegeven aan de blijdschap die ik al voelde opkomen. Te vaak had ik gedacht dat het Pieter was maar was hij het keer op keer niet geweest. Nog maar een paar dagen daarvoor had hij het ook echt geleken, toen ik hem bij de Zaanse Schans in een weiland zag zitten. Ik was blij geweest tot ik mij realiseerde dat 'zitten in de motregen' niets voor Pieter was. Kon hij in de afgelopen weken zo zijn veranderd dat hij als mooi weer kat, zoals ik hem kende, er nu van genoot om in de regen te zitten?

Brrr man, wat een kloteweer, ik blijf lekker binnen. Zo kende ik hem als er maar een paar druppeltjes regen vielen. Hij was het ook niet geweest. Was hij het nu wel? Wees nog niet blij, dacht ik en zette mijn fiets tegen de eerste de beste muur aan, maakte de kattenmand van de bagagedrager los en liet de fiets daar onafgesloten staan. Ik moest snel, maar zeker niet te snel handelen. Als ik te langzaam zou zijn liep hij misschien net weer weg, als ik echter te snel was, zou hij van me kunnen schrikken en er vandoor gaan. Als hij schrok en wegrende dan was ik weer terug bij af. Dan zou hij hier misschien niet terugkomen en moest ik maar hopen dat iemand anders hem weer ergens zou zien en mij zou bellen. Hij was zo dicht bij me, ik kon het niet aan dat ik hem nu kwijt zou raken door gestuntel. Ik zag dat ik ook de aandacht van Pieter had. Hij stond langzaam op, leek even te twijfelen maar kwam toen voorzichtig in mijn richting gelopen.

Het is hem echt, en hij herkent mij ook, dacht ik juichend.

'Pieter, jong, waar ben je toch geweest. Kom dan Piet.'

Na het uitspreken van die woorden zag ik dat hij opnieuw twijfelde. Hij bleef staan, keek mij nog een keer aan, draaide zich om en liep snel de andere kant op. Ik had hem inmiddels beter kunnen zien. Hij had die zwarte vlek op de helft van zijn kin. Dit keer was hij het. De afstand was nog te groot om te zien of hij ook dat zwarte stipje bij zijn neus had maar dat had die vrouw me al verteld.

Opnieuw riep ik zijn naam en liep met versnelde pas achter hem aan. Pieter was al weg voor ik bij hem was. Nog net zag ik hem verdwijnen tussen de struiken die er als afscheiding van een tuin stonden. Was ik hem nu weer kwijt? Net op het moment dat ik hem eindelijk had gevonden. Dat kon toch niet, dat mocht toch niet.

Gelukkig zag ik hem in de tuin zitten. Hij zat opnieuw naar mij te kijken. Weer riep ik zijn naam, zette de mand naast me op de grond en hurkte neer. Zo was ik minder groot en bedreigend. Als hij mij wel herkend had, zou hij toch naar me toe komen. Ik had ook niet moeten verwachten dat hij meteen op me af was komen stormen, dacht ik, maar dat had ik wel.

'Kom dan Piet, ik ben het toch, kom nou toch jochie...'

Terwijl ik dit tegen hem zei sloeg de twijfel weer toe. Na eerst volledig overtuigd te zijn wist ik het niet meer zo zeker.

Als ik hem maar eenmaal in de mand heb zitten, dat leek mij het beste. Dan kon ik hem beter bekijken. Dan kon ik zijn foto erbij pakken om mezelf te overtuigen dat hij het dit keer echt was. Het feit dat ik dat ook had gedacht toen ik de verkeerde Pieter mee naar huis had genomen, liet een rode alarmlamp opflikkeren in mijn geest. Sinds die keer zorgde ik ervoor dat ik altijd zijn foto bij mij had.

Oh god, laat het nu niet weer zo zijn. Laat het niet weer een look-a-like zijn, dacht ik wanhopig

Pieter bleef zitten waar hij zat, maakte geen aanstalten om naar mij toe te komen, staarde enkel naar mij zoals ik naar hem. Traag zag ik hem even later opstaan, om in plaats van naar mij te lopen verder de tuin in te gaan en om de hoek van het huis te verdwijnen. De vrouw die mij had gebeld was inmiddels naar buiten gekomen en stond naast mij. We probeerden samen te ontdekken waar hij precies naar toe was gegaan. Zij kende haar burens goed en wist dat die het niet erg zouden vinden als we in hun tuin zouden zoeken. De mensen zelf waren niet thuis.

‘Zeker als het om een vermist dier gaat’, zei ze, ‘dan vinden ze het niet erg dat we hun tuin zijn ingegaan.’

De mensen bleken zelf ook een kat te hebben zag ik aan het kattenluikje in hun achterdeur toen we in hun tuin stonden. Pieter zagen we nergens. Zou hij door dat luikje het huis zijn ingegaan? Hoe anders kon hij zo snel verdwenen zijn? Zijn naam roepen bij dat luikje leverde niets op. Weer kon ik verder niets. Verdomme, dacht ik moedeloos, dat die mensen er nu net niet zijn.

De vrouw zou het voor mij in de gaten houden en haar burens meteen op de hoogte brengen, zo gauw ze thuis kwamen. Zij wist niet waar ze heen waren. Ze konden snel terug komen maar net zo goed ook pas laat in de avond. Wat kon ik verder doen? Als hij naar binnen was gegaan kon het misschien uren duren voor hij weer te voorschijn zou komen. Ik wilde Pientje niet de halve dag alleen laten zitten. Ik vertrouwde erop dat de vrouw het in de gaten zou houden en besloot weg te gaan.

Samen liepen in de richting van haar huis en ik zag net een andere kat onder haar woning verdwijnen. Het was de andere vermiste kat over wie zij mij al door de telefoon had verteld. Hij was van huis verdwenen precies de dag voor hij gecastreerd zou worden.

‘Dat wilde hij zeker niet, zo leek het wel’, zei ze. ‘Hij is hier nu al maanden. De mensen van wie hij is weten dat hij hier loopt, maar ze komen hem maar niet ophalen.’

Dat klonk me raar in mijn oren. Als je bereid bent om geld uit te geven voor die castratie, dan geef je toch om je kat. Waarom laat je hem dan ergens zitten waar hij onder een huis leeft. De kat was wel erg schichtig en misschien hadden die mensen hem niet te pakken kunnen krijgen. Zou het mij lukken om Piet te pakken te krijgen, vroeg ik me angstig af. Pieter was ook erg bangig.

De vrouw vertelde nog het een en ander over die kat wat ik op dat moment niet echt hoorde, toen we plots Piet weer zagen. Zonder dat wij hadden gezien waar hij vandaan gekomen was, liep hij rustig op de plek waar ik hem had zien zitten toen ik aankwam. Ik zag hem nu van achteren en zag zijn brede witte kraag, zijn helemaal zwarte rug en staart en die zwarte vlek achter op zijn linkervoorpoot. Dat klopte allemaal, dacht ik. We liepen voorzichtig in zijn richting toen ik met schrik bleef staan. Linkervoorpoot? Ik keek nog een keer goed. Ik bevroor en geloofde niet wat ik zag. Dit kon niet! Pieter had die zwarte vlek op zijn rechtervoerpoot. Dit kon niet waar zijn! Ondanks dat ik dit zeker wist pakte ik de foto erbij.

‘Sorry, het is hem niet’, hoorde ik de vrouw die met mij de foto stond te bekijken na een diepe zucht zeggen. Ik bleef aan de grond genageld staan en kon het niet geloven, wilde het niet geloven. Ze had gelijk, dat wist ik. Maar dit kon toch niet! Zoiets gebeurt toch alleen maar in nachtmerries. Was ik wel wakker? In een soort trance fietste ik terug naar huis. Dit kon toch niet echt zijn gebeurd. Het kon toch niet waar zijn dat Pieter een look-a-like had die zoveel op hem leek. Maar het was zo.

Ik wist af en toe niet meer of ik een nachtmerrie had of wakker was. Realiteit en dromen liepen door elkaar heen. Heleen had ook dromen die ze mij soms vertelde. Eén daarvan vond ik nog akeliger dan de ergste nachtmerrie die ik had gehad. Ze had Pieter eindelijk

gevonden in een soort winkeltje. Ze was zo blij en gelukkig dat ze hem had. Ze hield hem stevig tegen haar aan. Pieter was ook heel blij. Hij snorde hard en vertelde haar in zijn 'proeprae' taal alles wat hij had meegemaakt en hoe hij Pientje, Binkie en ons had gemist. Hoeveel honger hij had gehad en dat sommige mensen niet aardig tegen hem waren geweest. Ze hadden hem weggejaagd en met stokken naar hem geslagen. Dat had hem nog het meest pijn gedaan, zei hij. Dat had hij toch nergens aan verdiend. Hij probeerde alleen maar hulp te zoeken. Hij had niet meer geweten welke kant hij op moest om zijn huis terug te vinden. Niemand had hem de weg kunnen wijzen. Niemand had hem begrepen. Nu was hij opgelucht, nu zou alles weer goed komen. Hij duwde zijn grote kop onder haar oksel, of probeerde dat in ieder geval. Hij was weer veilig. Hij had het erg koud gehad. Soms was hij helemaal natgeregend geweest en had nergens een plekje kunnen vinden waar hij had kunnen schuilen en zich wat had kunnen schoonlikken. Ook had hij soms nergens een warme veilige plek kunnen vinden om te slapen. Hij was dan blijven doorlopen en doorlopen om het zo nog een beetje warm te hebben.

'Waar was ik? Waar waren jullie? Wat was me overkomen?'

Heleen hoorde blij al zijn 'proeprae's' aan. Ze had alles kunnen verstaan. Ze zoende en knuffelde hem en stelde hem gerust.

'Jochie, het is voorbij. We hebben zo naar je gezocht, overal. Het doet er niet meer toe, grote kattenman. Je bent weer veilig. Ik breng je meteen naar huis toe.'

Ze legde hem half over haar schouder en hield hem met één arm vast om zo een hand vrij te hebben om haar mobiel uit haar jaszak te pakken. Ze wilde mij bellen om mij zo snel mogelijk het goede nieuws te laten weten. Op dat moment sprong Piet los en rende er vandoor. Plotseling was het winkeltje veranderd in een gigantisch warenhuis waar zij van alle kanten zwart witte katten om haar heen zag. Overal, waar ze ook maar keek, zaten ze, lagen ze, sprongen ze, liepen ze. Ergens tussen al die katten moest Pieter zich bevinden. Met geen mogelijkheid wist ze hem terug te vinden. In wanhoop schreeuwde ze zijn naam. Meerdere katten kwamen op haar afrennen en wreven met hun kop tegen haar benen. Ze leken allemaal op Pieter, maar waren het niet. Ze werd wakker en voelde zich voor de rest van de dag miserabel.

Het was niet lang nadat Mausie was doodgegaan, dat Pieter bij mij in huis kwam. De eerste weken waren niet prettig voor hem. Hij had ernstig oormijt, zo bleek bij het eerste bezoek aan de dierenarts. Hij moest wekenlang een smeersel in zijn oren krijgen wat hij bepaald niet leuk vond en nog erger, hij moest binnen blijven zolang hij niet was genezen, wat meneer helemaal niets vond. Voor Binkie was het nog minder prettig, hij kon in die tijd, vanwege besmettingsgevaar niet binnen komen.

Pieter, die toen nog Piepie heette, had deze naam te danken aan zijn brutale gedrag als katten en omdat wij toen dachten dat hij een zij was. We vonden haar net Pipi Langkous. Het was een brutaal hummeltje. Pas nadat 'zij' wat groter was zagen we ons vergist te hebben, maar 'zij' en wij waren zo gewend aan die naam, dat we het erbij lieten. Pas toen hij bij mij in Koog was veranderde ik zijn naam via Pieper in Pieter.

Ik was de avond dat ik hem ophaalde niet lang bij Heleen gebleven, het was al laat toen ik bij haar aankwam. Piepie lag heerlijk naar zijn zin languit op de bank te slapen. Hij keek op toen hij mijn stem hoorde en leek het duidelijk prettig te vinden mij weer eens te zien. Meteen kwam hij overeind en keek verwachtingsvol naar me. Het was ook lang geleden dat ik voor de laatste keer daar was geweest. Ik ging naast hem zitten en aaide hem. Zo hoorde het vond hij en liet dat merken met luid gesnor. Ongeveer een half uur later stopte ik hem in de mand en ging met hem op weg naar het station. Piepie gaf geen kik. Nieuwsgierig zag ik hem door de spleten van de mand alles bekijken waar hij door mij werd langs gedragen. Als een koning liet hij zich vervoeren. En als een koning stond hij

het toe hoe op het perron en later in de trein, passerende onderdanen naar hem keken en 'dag poes' tegen hem zeiden.

Ook in de trein gaf hij geen kik. Ik vroeg me af hoe hij bij mij zou zijn. Dat zou ik snel genoeg weten want Zaandam waren we voorbij.

Binkie zat voor mijn huis op de stoep en was blij me te zien. Hij wilde direct naar binnen. Nieuwsgierig bekeek hij de mand die ik vanwege Piepies gewicht met moeite kon vasthouden.

'Tja, jong, dat kan even niet', zei ik tegen hem, aaide hem over zijn bol en hield hem met mijn voet tegen, wat hij niet leuk vond. Bink kon soms agressief zijn en ik wilde niet de eerste dag al een vechtpartij tussen de twee heren. Ik vond het lullig voor Bink maar het moest even zo. Eenmaal binnen zette ik de mand in de huiskamer neer en opende die. Zonder dralen stapte de koning gracieus uit zijn koets. Piepie was weer thuis leek het zoals hij op zijn gemak alles inspecteerde. Stond dit nog wel hier en dat daar en had ik de boel tijdens zijn afwezigheid niet teveel veranderd. Ik vond het komisch om hem zo te zien rondstappen want hij was hier nog nooit geweest. Terwijl ik had verwacht dat hij in dit vreemde huis een beetje bang zou zijn, zag ik precies het tegenovergestelde gebeuren. Hij deed mij denken aan Mick, die ook vanaf het eerste moment dat hij uit de mand was gestapt, op bijna exact dezelfde wijze had gereageerd en met een 'ik ben weer thuis' houding door het huis had lopen stappen.

'Zo Piepie, bevalt het je', vroeg ik grijnzend.

'Proeproe', luidde meteen zijn antwoord

Ik liet hem zijn gang gaan en ging naar de keuken. Ik had nog niet gegeten en maakte snel wat tartaar met boterhammen klaar. Voor Piepie stond er eten, dat had ik neergezet voor ik hem was gaan halen. Hij had er even aan geroken maar geen belangstelling voor.

'Proeproe', liet hij horen. 'Ik heb al gegeten hoor', leek hij tegen mij te zeggen na het te hebben besnuffeld en erbij staan spitten om het te 'begraven'. Na een paar minuten kwam ik met mijn eten binnen en ging met mijn bord op schoot op de bank zitten. Ik zat nog niet of Piepie stond naast me en stak direct zijn grote kop uit naar mijn bord. Wat ik ook deed, hoe ik mijn eten ook veilig voor hem probeerde te stellen Piepie stond er direct weer bij. Op de lage tafel vlak voor de bank, Piepie sprong op tafel. Weer op schoot, Piepie sprong terug en landde bijna op het bord. Ik kreeg de gelegenheid niet om een hap te nemen en moest staand eten, met een luid mauwende Piepie bij mijn voeten. Piepie zette zijn nagels in de stof van mijn broek en begon omhoog te klauteren om het bord zo te bereiken. Hij was duidelijk thuis. Opnieuw deed hij mij aan Mick denken. Ook voor Mick had ik vaak mijn eten veilig moeten stellen. Mick was nog niet lang bij me in huis toen Heleen en ik elkaar leerden kennen. We telefoneerden veel met elkaar. Tijdens een van die gesprekken had ik mijn bord met boterhammen onbewaakt op tafel laten staan. We waren een tijd aan het praten en ik was het volledig vergeten. Mick niet, hij had er vanaf het moment dat ik er mee was binnengekomen speciale aandacht voor gehad. Ik had niet op hem gelet en hoorde hem plots 'iets' zitten doen. Ik keek op en zag hoe hij zich heel tevreden op tafel zat te wassen, vlak naast mijn rosbiefloze boterhammen. Heel netjes had hij het vlees tussen het brood uit getrokken. De boterhammen had hij voor mij laten liggen. Nu had ik weer zo'n boender in huis. Ook later met andere dingen leek Pieter verdomd veel op Mick. Soms vroeg ik me wel eens af of hij zijn reïncarnatie was. Het kon, Mick was in 1998 dood gegaan en Piet in 2002 geboren.

De komst van Piepie pakte voor Bink de eerste weken niet prettig uit. Vanaf zijn komst liet ik Bink niet zo vaak binnen. Hij zat soms heel demonstratief bij mij op de stoep of in de tuin en keek met trieste ogen naar de dichte deur. Ik snapte het niet en dacht: ja jong, je kan toch naar je eigen huis gaan. Hij bleef maar zielig doen en ik besloot hem uiteindelijk toch binnen te laten en wachtte af wat er zou gebeuren. Het viel mee, enkel ik kreeg een

paar petsen van hem, waar hij zijn ongenoegen over mijn deurbeleid mee duidelijk maakte. De aanwezigheid van Piepie leek hem niet te interesseren. Bij Piepie lag het anders, die trok zich grommend onder een bed op de bovenverdieping terug en bleef daar zitten mokken. Dit herhaalde zich de eerste dagen tot hij een paar keer voorzichtig aan Bink had geroken. Zijn grommen werd minder en hij trok zich niet meer onder dat bed terug. Tot vechten kwam het gelukkig niet.

Nadat de dierenarts een ernstige vorm van oormijt bij Piepie had geconstateerd moest ik Binkie helaas weer buitensluiten. Ik vond het lullig maar ik wilde niet het risico nemen dat hij ook oormijt zou krijgen. Het viel me op dat als ik in de tuin kwam hij weer agressiever was. Ik snapte het niet, hij had toch zijn eigen huis. Het leek alsof hij vond dat ik 'gemeen' tegen hem deed. Het duurde nog een tijd tot ik begreep dat hij eigenlijk geen huis meer had. Het was gelukkig eind juni en 's nachts niet al te koud. Onder het afdak naast mijn schuur maakte ik met dozen en lappen een warme en beschutte plek voor hem, waar hij kon slapen. Piepie moest eerst genezen zijn voor ik Bink weer binnen kon laten. Piepie duurde alles veel te lang, hij wilde eruit, wat hij dagelijks met luid 'waauhh, waauhh' liet horen, terwijl Bink aan de andere kant van de deur zat en met eenzelfde 'waauhh, waauhh' juist kenbaar maakte naar binnen te willen. Ik werd gek van dat gejammer en was opgelucht toen Piepie na weken genezen was en ik hem zijn zin kon geven. Binkie was het meest opgelucht van ons alledrie, hij kon weer naar binnen. Terwijl Bink in huis zijn ouwe plekjes opzocht, begon Piepie zijn nieuwe omgeving te verkennen. Tot mijn verbazing bleef hij nooit lang weg, hij was veel meer een huiskat dan ik had verwacht.

Het was zes december, nog twee dagen en Piet was twee maanden daarvoor verdwenen en Bink iets meer dan een maand. Net als een aantal dagen daarvoor was het plotseling gaan stormen. Dit keer had het noodweer wel doorgezet, hagel sloeg met harde tikken tegen de ruiten en de wind huilde om het huis. 's Avonds om een uur of tien ging de telefoon. Ik nam op en was verbaasd toen een man mij vertelde dat hij pakweg een kwartier geleden Pieter had gezien. Ik verwachtte eigenlijk geen telefoontjes meer over Piet te krijgen. Weer kwam het telefoontje uit Wormerveer. De man had daar een sportschool en wist zeker dat hij Pieter, vlak voor hij wilde weggrijden onder zijn auto had zien zitten. Op dat moment had hij er geen aandacht aan besteed, zei hij, maar even later had hij bij de geldautomaat de folder over Piet zien hangen.

Juist het feit dat de kat onder zijn auto had gezeten gaf mij weer hoop. Pieter had graag onder auto's gezeten. Aan de andere kant wist ik dat bijna alle katten zo nu en dan onder auto's zaten en realiseerde me dat het dus niets hoefde te betekenen. De man zei terug te gaan om te kijken of hij Piet nog zou zien. Dat vond ik heel aardig van hem. Hij beloofde later terug te bellen. Toen Heleen hoorde waar het gesprek over was gegaan wilde zij direct naar Wormerveer om zelf te gaan zoeken.

'Hij zou straks terugbellen, wacht eerst even af. Voor hetzelfde geld ziet hij hem niet meer en haal jij je zodirect voor niets een ziekte op je hals', wierp ik tegen.

'Ja maar, wie weet wanneer hij belt, als hij dat doet. En als hij wel belt ben ik er misschien al', antwoordde zij.

'Ja, en dan lig je van het weekend met een longontsteking in bed, daar hebben we wat aan. Piet heeft daar niets aan en Pientje ook niet!'

Toch wilde Heleen doorzetten, ze had haar schoenen en jas al gepakt.

'Misschien ziet hij hem nog wel en kan hij hem binnen krijgen, dus wacht nou even', zei ik om haar te overtuigen niet direct de deur uit te rennen. Uiteindelijk zag ze zelf ook in dat we er niets mee opschoten als zij iets op haar hoofd zou krijgen of over een paar dagen met een zware griep in bed zou liggen.

Met tegenzin zwichtte ze en besloot af te wachten.

Het duurde slechts een kwartier maar voor ons leek of er uren waren verstreken toen de telefoon opnieuw ging.

‘Sorry’, zei de man meteen, ‘hij zit er niet meer. Maar ik zal naar hem blijven uitkijken.’

Ik bedankte hem, vertelde het Heleen en we voelden onze hoop weer verdwijnen. Het was ook te mooi om waar te zijn als de man hem nog had gezien en hem wellicht had weten te vangen.

Tijdens de nacht luwde de storm en de volgende ochtend belde ik hem op. Misschien had hij meer informatie voor ons. Hij heette Marco en hij had Piet naar hij dacht, al eens vaker gezien. Toen wist hij niet dat hij vermist was. Weer bleek het in dezelfde omgeving te zijn waar we al vaker aan het zoeken waren geweest.

Marco vertelde me wanneer de sportschool open was en ik sprak af er heen te komen om zelf te zoeken. Opnieuw ging ik op pad met mand, bakje hardvoer en een pak folders. Ongeveer een half uur later stapte ik de sportschool binnen. Ik zag een man en een vrouw druk bezig met het ophangen van kerstversiering. Kerst, dacht ik, bluh, dat was iets waar ik niet eens aan wilde denken. Die gezellige dagen zag ik als een zwart gat op ons afkomen. Als we Piet voor die tijd maar terughebben en Bink ook. Ik moest er niet aan denken om na die grandioze kerst van vorig jaar nu een kerst te hebben zonder hen. Ik wilde er gewoon niet aan denken dat Piet en Bink met kerst en wellicht ook met oud en nieuw nog op straat zouden lopen. Als ik dit deed voelde ik me volkomen wanhopig worden. Arme katten, wat zullen ze in paniek raken als al die idioten met hun geknal beginnen. Piet was weliswaar nooit onder de indruk van dat geknal geweest maar hij had ook altijd binnen gezeten met de jaarwisseling. Hoe zou hij er buiten op reageren? En Binkie? Ik moest weer aan Mick denken, die grote kater met zijn enorme klauwen. Hij was voor niets of niemand bang. Maar voor vuurwerk kroop hij onder het bed weg. Nooit voor lang, zijn nieuwsgierigheid had het altijd van zijn angst gewonnen. Aan mij was verteld dat Mick bij de coffeeshop, waar hij was weggehaald, met vuurwerk was bekogeld. De manier waarop hij reageerde op vuurwerk was voor mij duidelijk dat het verhaal klopte. Bij iedere jaarwisseling was dat te zien. Neurotisch en bijna totaal in paniek liep hij door het huis heen en weer. Vanaf twaalf uur, als het geknal losbarstte hadden we altijd met hem, Loekie en Dammeke, onze andere katten die we toen hadden, in het kleine gangetje in het midden van het huis gezeten tot de herrie tot bedaren kwam. We zaten zo in een soort sluis waar hij zo min mogelijk van het geknal hoorde en het zeker niet kon zien. Die arme Mick, die bijna twee keer zo groot was als Dammeke en ook een stuk groter dan Loekie, lag dan als een baby afwisselend bij Heleen of mij in de armen. Die grote kater die het zo haatte om bang te zijn.

Hoe zouden Pieter en Binkie, als ze met de jaarwisseling nog buiten zouden lopen, op dat ellendige geknal reageren?

Hierover zat ik na te denken als ik bij de sportschool terug was van weer een vruchteloos rondje door de straten lopen. Marco vond het goed dat ik zijn sportschool als een soort basiskamp gebruikte en daar was ik hem erg dankbaar voor. Op die manier had ik een plek waar ik me af en toe kon warmen en zo langer kon doorgaan met zoeken. Ik voelde me een vreemde eend in de bijt bij al die gespierde sportschooltypes, waar ik, bleek en verre van gespierd tussen afstak als een doorn tussen rozen. Bijna iedere binnenkomer zag ik naar mij kijken. Soms kon ik verwondering in hun ogen lezen. Vragend keken ze in Marco's richting: Wat moet die vent hier? Wie is die gozer?

Sommigen waren nog meer verbaasd als ze zagen dat hij geen spier vertrok. Zag hij die gast niet? Wist hij waarom die gozer daar zat? Ik was wel een heel vreemd soort kerstversiering.

Ik zat daar maar te zitten om plotseling op te staan om zonder iets te zeggen naar buiten te gaan. Terug de straat op, gewapend met mand en bakje hardvoer. Daar liep ik weer te rammelen met dat bakje en riep om de zoveel tijd, zo hard ik kon Piets naam.

‘Pieter’, ‘Piepie’, ‘Pieper’ of gewoon ‘Piet’.

Weer liep ik via het parkeerterrein naast de Aldi naar de bouw en speurde lange tijd over het nog vrijwel braak liggende terrein. Er lagen veel rioolbuizen en daar kon hij zich in verscholen houden. Ook ander bouw materiaal leek heel geschikt voor een kat om in te kruipen of zich achter schuil te houden. Mijn keer op keer roepen van zijn naam leidde tot niets, ik zag geen beweging. Na een tijdje liep ik dezelfde weg terug, stak de straat over en ging voor een zoveelste keer in de richting van de Transvaalstraat, om weer lange tijd te kijken bij het huis waar ik al heel wat keren had rondgelopen. Ik was zelfs een keer in een lantaarnpaal geklauterd in de hoop dat ik meer op die eerste etage kon zien. Ik had nooit een kat gezien die op Piet leek. De enige zwart witte kat die er liep, leek totaal niet op Piet. Waarschijnlijk was dat de kat waar over die buurvrouw het had gehad en waarover die man had gebeld. Langzaam slenterde ik de straat door, liep weer terug, stak weer over naar de bouw, wurmde mij tussen de stalen hekken door, om op het terrein zelf bij die buizen en andere bouwmaterialen beter te kunnen kijken om daarna, opnieuw zonder resultaat naar de sportschool terug te gaan. Eenmaal binnen zat ik voor me uit te staren en wachtte tot ik het weer wat warmer was om nogmaals naar buiten te gaan om weer mijn rondjes te lopen. Soms bleef ik ook als een soort standbeeld in de Marktstraat staan, pontificaal tegenover de Aldi, om folders uit te delen aan iedereen die voorbij kwam. Het kon toch zijn dat iemand Pieter had gezien of dat iemand wist waar hij was. Vaak zag ik opluchting op mensen hun gezicht als ik hen de folder gaf en zij hierdoor wisten wat ik stond te doen. Ik was geen overvaller die voor collega's de Aldi stond te observeren om er de volgende dag onze slag te slaan. Ik was geen dakloze die had besloten iedereen te confronteren met zijn dakloosheid om zo een aanslag op hun geweten te plegen, door me duidelijk zichtbaar en zonder enige schaamte juist in de maand december als verloren en hulpbehoevend te manifesteren.

Iedere keer als ik thuiskwam moest ik Pientje weer teleurstellen, zoals ik dat al zo vaak had moeten doen. Ze miste Piet zo, haar grote broer met wie ze had lopen dollen. Wij misten hem ook vreselijk. We kenden hem al zo lang. We misten ook Bink hoe langer hoe meer. Er hing een desolate sfeer in huis. Overal waar ik keek miste ik hen. De grote rotanstoel naast de telefoon, waar ik door Piet altijd dringend werd verzocht uit weg te gaan als ik daar zat te bellen. Deze was vanaf het begin zijn stoel geweest. Het krukje in de keuken waar hij altijd op zat, als ik bezig was met eten klaar maken. Hij wilde daar nooit iets van missen, ondanks het feit dat ik vegetariër was geworden en hij die soja als echte vleeseter maar niets vond. Je weet maar nooit, hoopte hij wellicht, misschien bekeert hij zich ooit nog. Misschien gaat die domme tweepoter ooit vlees weer net zo waarderen als ik. En dan wil ik wel op de juiste plek zitten als dat gebeurt.

Die ouwe bank in de tuin, waar hij, zo gauw als de zon maar een beetje wilde schijnen altijd met genoeg breedte op had liggen pitten. Waar hij die acht oktober nog zo heerlijk had gelegen. Geen Piet meer op die bank, geen Piet meer op die kruk en geen Piet meer in die grote rotanstoel bij de telefoon.

Geen Piet die vaak direct op schoot sprong zo gauw ik ergens ging zitten. Geen Piet op de tafel achter de bank bij het raam. Ook Bink miste ik daar. Dat was ook altijd hét favoriete plekje van hem geweest. Daar konden ze alles wat op straat plaatsvond in de gaten houden en misten niets van wat er in de kamer gebeurde.

Geen Pieter en geen Bink meer op de vensterbanken, die ik jaren daarvoor speciaal voor Wollie en Mausie had verbreed. Geen Pieter en geen Binkie op de tafel in de keuken. Geen Pieter die af en toe zo klagerig kon zeuren als hij het eten niet lekker vond. Geen Binkie die altijd tegen mijn been stond aan te vrijen zo gauw ik een blikje eten open maakte. Geen Pieter die 's nachts naast mij op bed lag, dicht tegen mij aan, luid snorrend. Geen Pieter die als ik naar de vliering ging om daar iets te zoeken, onmiddellijk als hij het

luik naar de vliering open hoorde gaan achter mij aan de trap op naar boven kwam. Die vliering had hij prachtig gevonden, vanaf de dag dat hij ontdekte dat er aan het eind van die rare stalen ladder nog een verborgen ruimte was. Zonder enig probleem klauterde hij achter mij aan. Naar beneden toe was, vanwege de ronde ijzeren staven die als treden dienden, wat moeilijker, maar toch lukte hem dit altijd. Uiteindelijk had ik voor hem en ook een beetje voor mezelf, nadat ik er een keer bijna van af was gedonderd, een houten trap gemaakt. Geweldig vond hij dat.

Ik begrijp niet dat je dat niet eerder hebt gedaan, zo had hij mij aangekeken, nadat hij had bemerkt hoeveel makkelijker het voor hem was om die trap af te gaan. Op de vliering stond een hoop rommel, zakken met kleding, dozen en oude meubels. Het was voor hem een ontdekkingsreis om daar rond te struinen. Overal waren plekjes om zich achter te verschuilen. Er waren hier en daar plekjes om lekker te liggen. Een doos met ouwe lappen was zijn geliefkoosde plek waar hij een lekker bed van had gemaakt. Zijn bed op zijn etage, want die vliering was gewoon écht van hem! Ook dat had hij met Mick gemeen. Mick had het altijd geweldig gevonden als ik, waar ik toen woonde, naar de zolder ging. Het was bijna een volledige etage met rechte wanden. Die zolder was van Mick. Hij kon heel zelig staan dreinen als ik hem bijna vergat mee te nemen als ik naar boven ging. Op zolder rende en draafde hij heen en weer. Met Piet was dat hetzelfde geweest in dit huis. Maar nu was er geen Piet meer als ik op de vliering kwam. Heel wat keren had ik daar al naar zijn lege bed zitten staren. Het gemis op zich was mij niet vreemd, ik had dat al heel wat keren meegemaakt. Maar Mick, Loek, Dammeke, Broetje, Moza, Snoetje, Halvie, Puntje, Wollie en Maus waren ziek geworden en doodgegaan en dat was heel anders dan nu. Pieter en Bink waren weg, zomaar verdwenen in het niets. Er ging geen dag voorbij dat ik niet aan hen dacht. Overal waar ik keek, zag ik plekken waar ik gewend was hen te zien. Nu was daar leegte. Het deed zeer om die leegte te zien.

De dagen die volgden bleef ik dagelijks naar Wormerveer gaan, ook al had ik hoe langer hoe minder het gevoel dat dit zin had. Na weer een keer mijn rondjes te hebben gelopen besloot ik sigaren te kopen. Ik zag een klein wollig hondje vlak voor me uit op de kade lopen. Bijna gelijk met mij stak het de rijweg over en liep ook in de richting van de sigarenwinkel. Ik grijsde. Soms lukte het me weer om ergens een beetje de humor van in te zien. Het leek alsof het, net als ik, van plan was rookwaar te gaan halen. Het hondje stond al met zijn voorpootjes tegen de dichte deur aan te duwen. Ik had de deur nog niet half geopend of het verdween voor mij uit de winkel in.

‘Sorry, hij wilde naar binnen’, zei ik tegen de man achter de toonbank.

De man keek me aan en antwoordde glimlachend. ‘Dat is maar goed ook. Hij hoort hier, hij is van mij.’

Na mijn sigaren te hebben afgerekend vroeg ik hem of hij Pieter in de buurt had zien rondlopen. Nadat hij de foto van Piet een tijdje had bekeken, keek hij mij strak aan en zei: ‘Tja, hij kan hier gemakkelijk op een schip terecht zijn gekomen. Zo ben ik zelf, denk ik, ook mijn kat kwijtgeraakt. Ik heb wekenlang naar hem gezocht, maar heb hem nooit gevonden. Het is al heel wat jaar geleden. Hij was gewoon even naar buiten toe, net als hij.’ Hij wees naar zijn hondje dat inmiddels weer bij de deur stond om er weer uit te gaan.

‘Hoe kon ik hem binnenhouden. De winkel deur gaat zo vaak open...’

Weer zag ik die blik die ik al bij veel anderen had gezien.

‘Roets...Weg was ie. Ja, ik denk dat hij op een boot terecht is gekomen. Ik vraag me nog vaak af, waar zou hij nu toch zijn...’

Ik wist niet wat ik tegen hem kon zeggen en knikte enkel.

‘Succes, ik hoop dat jij jouw kat wel vindt’, zei hij bemoedigend.

Ik bedankte hem, ging naar buiten, weer verder met mijn zoektocht. Bij mijn rondjes bleef ik speciale aandacht houden voor dat huis in de Transvaalstraat. Zou die man hem toch hebben? Of had die buurvrouw zich vergist, ging het om de andere zwart witte kat?

Als je het over de duivel hebt trap je hem op zijn staart, zeggen ze, dat was zo. Ik liep over die kat na te denken en zag hem op dat moment de straat oversteken. Op een manier zoals enkel een kat kan doen, als een majesteit. Met zichtbare ergernis keek hij naar een auto, die luid naar hem toeterde.

Pfff... Rustig aan een beetje, ja! Je ziet toch wel dat ik hier loop, wacht jij maar rustig af tot ik aan de overkant ben...

Hij verdween even later om de hoek bij de Aldi.

Had Marco zich vergist? Had hij deze kat verward met Piet?

Als dat zo was dan wist ik dat ik het er verder bij kon laten. Ik voelde me klote met het idee dat het weer Piet niet zou zijn geweest. Al bijna hiervan overtuigd liep ik teleurgesteld naar de sportschool terug. Marco stond achter de bar en ik vertelde hem over die andere kat. Ik zag hem twijfelen. Aan de hand van de beschrijving die ik van de kat gaf, dacht hij zeker te weten dat dit niet de kat was die hij had gezien. Samen liepen we naar buiten om te roken. We stonden daar net toen de kat er weer kwam aanwandelen.

'Dat is hem, de kat die ik bedoel', zei ik tegen Marco.

'Nou weet ik het niet meer', antwoordde hij en liep met snelle passen over het parkeerterrein bij de sportschool om de kat van dichtbij beter te bekijken. Majesteit schreed, zonder zich van deze belangstelling bewust te zijn, in de richting waaruit ik hem even daarvoor had zien komen. Na een paar minuten kwam Marco terug. Hij schudde zijn hoofd.

'Nee, echt niet, dit is een heel andere kat. Deze heb ik nooit eerder gezien. Het is echt jouw kat die onder mijn auto zat. Ik weet het vrijwel zeker.'

Ik geloofde hem. Pieter zat graag onder auto's. Ironisch genoeg stonden er vanaf zijn verdwijning bijna geen enkele avond nog auto's bij mijn huis geparkeerd. Hierdoor was ik al een paar keer volledig doorgedraaid.

'Waarom', schreeuwde ik soms, 'hadden die tering tyfus kankerauto's er toen iedere avond gestaan... Nu Piet weg is staan ze nooit meer...'

Het leek zo gemeen, zo treiterend. Ik wist wel dat het toeval was maar juist dat toeval leek wel gemeen getreiter.

's Nachts had ik tot bijna vijf uur aantekeningen over mijn zoektocht naar mijn twee makkers gemaakt om bij te houden waar we allemaal waren geweest en waar we folders hadden achtergelaten. Dit had al een paar keer tijd uitgespaard. Soms had ik iemand direct kunnen laten weten dat de kat waar over die belde al door mij was gezien en dat het helaas Piet niet was.

Ik voelde me een uitgewrongen dweil toen ik eindelijk naar bed ging maar kon niet in slaap komen, de rest van de nacht bleef ik liggen woelen. 's Ochtends vroeg lag ik nog te piekeren toen ik de deur beneden hoorde dichtslaan. Ik begreep dat Heleen niet op mij had gewacht en dat zij dit keer ging. Daar voelde ik me schuldig mee want ik vermoedde dat zij ook niet veel geslapen kon hebben. Ze was nog wakker toen ik voorzichtig het bed ingekropen was. Aan de andere kant voelde ik me opgelucht, want ik was echt hondsmoe, bleef liggen tot ik me weer onrustig begon te voelen met allerlei gedachten die door mijn hoofd spookten. Om deze van me af te schudden stond ik een half uur later op.

Ik zette koffie en wachtte rusteloos tot Heleen iets van zich zou laten horen. Het duurde lang voor ze belde. Het was al bijna tegen de middag, ik hoorde direct aan haar stem dat ze voor niets was gegaan. Ze was al onderweg naar huis. Ze had geen enkele kat gezien.

Tegen zes uur ging ik op mijn beurt weer naar Wormerveer. De sportschool was gesloten dus richtte ik in het portiek van een winkel mijn 'basis' in en bereidde me voor op lang

wachten. Ik had besloten dit keer niet overal heen en weer te gaan lopen maar gewoon op een plek te blijven. Ik had wel eens in een film gezien hoe de zoekende partij in de ene straat de ene kant opliep, terwijl in een parallel lopende straat de gezochte partij juist de andere kant opging. Zo passeerden ze elkaar op luttele afstand zonder het te weten. Toen vond ik dat ver gezocht, zoiets gebeurde toch in werkelijkheid niet. Nu was ik daar niet meer zo zeker van. Allebei hadden we al heel wat keer heen en weer gelopen zonder Pieter ergens te zien. Het leek me een goed idee om eens op één plek te blijven en daar af te wachten. Ik verveelde me stierlijk en was blij als er iemand voorbij kwam die ik meteen met Piets folder in de hand aansprak. Voor de rest viel er niets anders te doen dan wachten en kijken of ik Pieter zou zien. Er stond die avond een gemene wind die dwars door mijn kleren heen blies. Er waren niet veel mensen op straat zodat ik slechts heel af en toe in actie kon komen. Ik verliet mijn beschutting, sprak hen aan, liet hen de folder zien om me niet lang daarna weer snel in het winkelportiek terug te trekken.

Iedereen die ik aansprak was vriendelijk en behulpzaam. Soms waren mensen verbaasd als ze zagen dat Pieter vanuit Koog aan de Zaan verdwenen was. Ik was blij om het hele verhaal weer te kunnen vertellen. Dat doodde het lange wachten voor me.

‘Hij is hier door meerdere mensen gezien’, begon ik weer en liet de rest erop volgen. Over de Aldi en mijn idee dat hij misschien met een auto mee gereden kon zijn. Meestal zag ik mensen dan kijken met een blik van ‘oh ja, dat zou best kunnen’ en wensten ze mij veel sterkte toe. Het luchtte op om mijn verhaal weer een keer te hebben verteld.

Soms vertelden mensen mij het verhaal over hun dier. Ze voelden met me mee en begrepen hoe het was. Ook mensen die zelf geen dieren hadden begrepen dat het niet een kwestie ‘van gewoon een andere kat nemen’ was. Het was een huisgenoot die weg was, meer dan dat, hij was een echte goeie vriend. Hoe vaak had hij met verontruste ogen naar me zitten kijken als ik ’s nachts benauwd naar adem had zitten happen. Of gewoon als ik nieste.

Ai dat is akelig, niesziekte, leek hij vol medeleven te denken.

‘Nee Piet, bij mensen is dat anders, jong. Niezen is voor ons niet zo erg’, zei ik en aaide hem over zijn kop.

Met kracht stootte hij zijn grote kop tegen mijn hand. Hij leefde met me mee en was niet altijd direct overtuigd dat ik wel de waarheid sprak. Hij bleef soms bezorgd naar me kijken. Ik had hierom wel eens moeten lachen en noemde hem plagend ‘papa Pieter’.

Door de weken heen was het mij opgevallen dat er nooit negatief was gereageerd als ik mensen op straat had aangesproken of lastig gevallen, door gewoon bij hen aan te bellen, bij hen de winkel binnen te lopen of op andere manier met mijn folders had bestookt.

Deze avond zou ik de eerste en enige negatieve ervaring hebben. Het was me eigenlijk al duidelijk toen ik de man vanuit de verte zag komen aanlopen. Hij had een muur om zich heen. Een muur die hij ooit had gebouwd om andere mensen buiten zijn leven te houden. Met afgemeten, bijna militaire passen kwam hij in een rechte lijn met zijn blik strak vooruit gericht aangelopen. Hij wenste voor niemand uit te wijken en wenste door niemand te worden benaderd. Ook niet als het om een dier ging, vroeg ik mij af en liep toch op hem af. Voor een kort moment zag ik de irritatie die in zijn ogen opflikkerde toen ik zijn muur negeerde en hem de folder voorhield. Iedereen die ik tot dan toe de folder had getoond had deze aangenomen, al was het alleen maar om hem even beter te bekijken. Meestal luidde vrij snel het antwoord, ‘nee, sorry, ik heb hem niet gezien’ en gaven ze de folder aan mij terug. Deze man niet, hij wierp een blik op de folder alsof ik hem stront aanbood en liep door zonder antwoord te geven. Met een blik vol minachting keek hij mij enkel even aan. Een vreemde man, een soort roofdier. Ik moest denken aan die simpele woordjes ‘kappen nou’ en de gevolgen die deze hadden gehad. Deze man leek mij zo’n type waarvoor de gevolgen voor iemand die ongevraagd zijn wereld binnenkwam desastreus konden uitpakken. Een soort man waarvan ik mij kon indenken dat hij snel kon

exploderen als je op het verkeerde moment de verkeerde woorden tegen hem sprak. Een man die zich niet verantwoordelijk zou voelen als deze inbreuk op zijn privacy bij hem tot een geweldsuitbarsting zou leiden. Het was de schuld van de ander die hem had 'lastiggevallen'. Ik was blij dat ik had doorgezet en dat ik was gegaan in plaats van Heleen.

'Jij hebt amper geslapen', had zij gezegd. 'Laat mij liever gaan, ik kan door de weeks al zo weinig voor Piet doen.'

Ik keek hem na en was opnieuw blij dat ik hier stond en niet zij. Ik zag hem om de hoek verdwijnen, haalde mijn schouders op en liep naar mijn portiek terug.

Ik realiseerde mij door dit voorval hoe blij ik mocht zijn met al die andere mensen die ik had lastig gevallen met mijn folder. Ik vergat hem en stond van mijn ene op mijn andere been heen en weer te bewegen om het nog een beetje warm te hebben. Het was echt behoorlijk koud. Dat portiek verschaftte mij gelukkig wat beschutting tegen de gemene wind. Het duurde een tijdje voor nieuwe mensen zich aandienden. Een groepje jongeren kwam pratend, lachend en giechelend mijn richting opgelopen. Pas toen zij vlakbij waren kwam ik tevoorschijn en liep op hen af. Ook zij konden mij geen uitkomst bieden. Het groepje liep door maar tot mijn ellende scheidden een jongen en een meisje zich van de anderen af en stapten mijn portiek binnen. Daar ging mijn lekkere schuilhokje. Ik hoopte dat ze daar niet al te lang zouden blijven staan, maar zag al gauw dat dit wel zo kon zijn. Om hen niet het gevoel te geven dat ik hun vrijpartij stond gade te slaan keek ik in de andere kant op en zag 'roofdier' terug komen lopen. Voor een tweede keer passeerde hij mij zonder dat ik schijnbaar voor hem bestond. Aan zijn ogen zag ik echter dat ik bestond. Vanuit zijn ooghoeken zag ik hem naar mij kijken. Weer keek ik hem na en zag hem in de richting van de brug lopen om zich daar plots om te draaien en weer terug te komen. Het leek alsof hij de omgeving had geïnspecteerd en na de indruk te hebben dat het veilig was, hij 'iets' voor mij in petto had. Het vriend stelletje had hij niet zien staan. Was hij doordat ik hem had aangesproken zo uit zijn humeur geraakt dat hij verhaal wilde halen? Of vond hij mij een makkelijke prooi voor een beroving? Wat was die gozer van plan? Ik vroeg me dit af terwijl ik hem dichterbij zag komen.

Het vriende stelletje liet met onverwacht gelach horen dat we niet alleen waren. Hij stopte abrupt, bleef stokstijf staan, keek in de richting waaruit nog altijd gelach klonk, hierna naar mij, grijnsde, draaide zich om en liep opnieuw in de richting van de brug. Dit keer zag ik hem de brug over gaan en verdwijnen. Ik had een raar gevoel bij het gedrag van die gozer en besloot dat ik beter naar huis kon gaan. Het was me duidelijk dat ik beter kon 'kappen nou' en mijn geluk niet verder op de proef moest stellen. Het paartje zou daar niet de hele avond blijven staan, het leek mij niet echt verstandig om af te wachten of ik 'roofdiers' ego zo ernstig had beschadigd, dat hij later op de avond nogmaals terug zou komen. Langzaam draaide ik me om en liep weg. Ik liep na te denken over dit voorval toen ik plotseling een vrouw 'zoekt u een kat' aan mij hoorde vragen.

Ik stopte, keek om me heen en zag de vrouw samen met een man bij een etalageraam staan. Ik zette de mand neer en liep in hun richting. Meteen haalde ik weer een folder uit mijn binnenzak en had weer hoop. In het gesprek dat volgde bleek dat zij de vrouw was die als eerste uit Wormerveer had gebeld. Ze had hem nét nog zien lopen, zei ze. Terwijl we stonden te praten zag ze hem opnieuw en blij wees ze in zijn richting en zei: 'dat is hem, daar loopt ie.'

Het was majesteit, die weer in de richting van de Aldi schreed.

Het wat zinloos zappen door de kanalen en zo nu en dan flarden van een programma bekijken, hielp mij om mezelf uit een diepe put te bevrijden, waar ik in volle vaart naar beneden was gesuisd. Hoe akelig het ook klinkt, maar het verdriet van een ander doet soms wonderen als je heel diep op de bodem van een put zit. Zo zat ik op een avond naar

het programma van Peter R. de Vries te kijken. Het ging over een jonge vrouw die in Rijswijk was vermoord. Niets had de politie op het spoor van de moordenaar kunnen brengen. Ik voelde mij hiermee opeens een minder grote mislukkeling. Ook ik had geen spoor van Piet en Bink kunnen vinden. Ik voelde me verbonden met de vader die over zijn dochter sprak. Zijn dochter was wel gevonden en hij wist dat zij dood was, maar het zoeken naar haar had lang geduurd, de dader was nooit gevonden en er waren zoveel onbeantwoorde vragen die aan hem bleven knagen. Vooral het niet weten wat er was gebeurd, vrat al lange tijd aan hem. Ik zag bij hem de machteloosheid die mij in de afgelopen maanden af en toe bijna gek had gemaakt. Het had mij soms letterlijk verlamd, soms apathisch gemaakt, andere keren was ik in bijna onbeheersbare woede uitgebarsten en had niets anders kunnen doen dan de woede net zo lang uiten, tot ik leeg, moe en moedeloos op een stoel of op de bank neerzakte. Om de energie van die woede op een positieve manier te gebruiken begon ik in december weer de cd's om te zetten. Vanaf de dag dat Pieter verdwenen was had ik daar niets meer aan gedaan. Langzaam probeerde ik mijn patroon van vóór die ongeluksdag weer op te pakken. Zelfs mijn huis maakte ik weer schoon, al kostte dit in het begin echt moeite. Ik deed de dagelijkse dingen weer, de motor begon traag en haperend op gang te komen: de afwas, boodschappen doen, het huis stofzuigen, de ramen lappen, al die gewone dingen wilde me in eerste instantie niet lukken, alsof ik het opnieuw moest leren. Het kostte moeite om het te doen. Moeite om de was in de machine te stoppen, om die eruit te halen en op te hangen. Er leek psychisch een drempel te liggen die ik eerst overheen moest om terug te keren naar 'normaal'. Hoe akelig ook, de pijn en ellende van die vader gaf me kracht om de drempel te nemen.

Het was bijna kerst, we wisten dat er niets meer was wat we konden doen. We hadden gezocht zo goed als we konden. Tips kwamen er al een tijd lang niet meer. Zonder die tips wisten we niet waar we verder moesten zoeken. Ik baalde vaak als ik me realiseerde dat ik al dagenlang niets meer voor Pieter en Binkie had gedaan. Ze konden zijn ontvoerd en sinds hun verdwijning ergens bij iemand een warm huis hebben maar ze konden ook buiten in de kou rondlopen. Wat kon ik voor ze doen zolang ik niet wist waar dat was. In de weken dat ik aan zoeken was geweest had ik hoop gehad. Ook al was het soms heel weinig, hoop was er toch altijd geweest. Nu nog langer hoop houden kwam me voor dat ik mezelf in de maling nam. Ook Pientje kon ik geen hoop meer geven.

Toch wilde ik het niet opgeven. Ik dacht aan haar, hoe zij keer op keer op me af was komen lopen, als ik thuiskwam. Hoe ze aan de mand stond te snuffelen als ik die weer in de gang neerzette. Nu ging ik vrijwel niet meer met de mand naar buiten en bleef zij meestal stil liggen op de leuning van de bank. Soms leek het alsof ze hevig teleurgesteld in mij was. Het was waarschijnlijk inbeelding maar het leek of zij zich afvroeg: waarom zoek je niet meer, zoals in de eerste dagen? Waarom heb je het opgegeven?

Ik heb het niet opgegeven meisje, dacht ik terwijl ik naar haar keek, ik zal het zoeken naar mijn vriend en Bink niet opgeven, ik zal naar je twee grote broers blijven zoeken meid, al duurt het maanden of jaren.

Vlak voor kerst hakten we de knoop door, de beslissing kon niet langer worden uitgesteld, Pientje kwijnde weg. We spraken af dat Heleen nog voor kerst Joris zou gaan ophalen in Amsterdam. Zou het goed gaan? Zou Pientje hem accepteren? We kenden haar, ze kon een klein duivelinnetje zijn. Joris was niet Pieter, die zij duidelijk zo erg miste. We moesten echter iets doen, zo kon het niet verder. Ik vervloekte het stuk ellende die verantwoordelijk was voor de verdwijning van Piet en Bink. Het had maanden aan slaap, energie en tijd gekost om Piet en Pien aan elkaar te laten wennen en het ging net goed, toen die gek toesloeg.

Het had ook maanden aan tijd en energie gekost om Pieter weer op z'n bak terug te krijgen. Dat was bijna volledig gelukt. Ik vroeg me vaak angstig af of hij nu, bij wie hij dan ook was, op zijn bak zou gaan? Als hij was ontvoerd en zomaar bij iemand gebracht, hoopte ik niet dat hij daar in huis was gaan pissen, zodat ze hem weer naar een ander hadden gebracht. Het idee dat arme Piet van huis naar huis zou gaan en iedere keer weer naar het asiel zou worden gebracht, maakte me gewoon helemaal gek van machteloosheid en verdriet. Arme Pieter, wat zou hij op de duur schuw, neurotisch en bang worden. Hij zou niet begrijpen wat er met hem gebeurde, waarom brachten ze hem niet gewoon terug naar zijn huisje. Wat deden die akelige mensen toch met hem en waarom. Wat had hij ze gedaan dat ze zo gemeen tegen hem waren? Dat stuk ongeluk die dit alles had veroorzaakt, wenste ik met liefde in hete olie te koken of levend te villen. Om te beginnen voor wat dat stuk verdriet Piet en Bink, maar ook voor wat dat stuk vuil ons had aangedaan. Een akelige ziekte vond ik te humaan voor dat stuk vuil. Ik verdacht nog steeds dat mens die bij mij op de hoek woonde, die iedere maandag de ambulance voor mijn raam parkeerde. Het kostte me moeite om haar niet te lijf te gaan. Ze was zo onmenselijk in haar onverschilligheid en arrogantie en dat beweerde van dieren te houden. Dat mens wist niet eens wat het woord liefde inhield.

De vrijdag voor kerst ging Heleen op pad om Joris op te halen. Net als ik weken daarvoor had ondervonden, had ook Heleen veel vertraging om er te komen. Zij was zelfs nog langer onderweg geweest dan ik. Ook zij had gevreesd dat de dierenopvang al gesloten zou zijn. Gelukkig was ze er toch op tijd en had zelfs nog kunnen controleren of Piet niet in het asiel in Amsterdam zat, voor ze naar Joris vroeg. Joris bleek niet de Joris zoals hij haar voor ogen stond. Hij was helemaal geen cyprese kater, zoals zij van haar collega had begrepen, maar net als Mick, Maus, Piet en Pien zwart wit. Joris zelf leek zich heel goed bewust dat hij niet de cyprese kater was die Heleen verwachtte en greep zich aan haar broekspijpen vast, om haar duidelijk te maken dat hij wel dé kat was waarvoor zij was gekomen. Hij klauterde via haar broek tot haar middel omhoog en wilde worden opgetild. Joris was ook heel wat groter dan Heleen had verwacht. Het duurde tot laat in de middag toen zij met een dit keer gevulde kattenmand terugkwam. Net als alle keren daarvoor rende Pientje direct op de mand af. Ik had haar al verteld dat zij een nieuwe broer zou krijgen, een jongere broer. Toch hoopte Pientje, toen Heleen de mand in de kamer neerzette dat dit keer eindelijk haar vermiste broer erin zou zitten. Onrustig wachtte zij tot de mand door Heleen werd geopend en keek in spanning toe wat er ging gebeuren. Het werd een teleurstelling voor haar toen zij Joris heel voorzichtig over de rand van de mand zijn kop omhoog zag steken. Ze had hem amper gezien of ze begon woedend naar hem te blazen en grommen. Joris trok zijn kop meteen terug. De arme kat werd wel heel onvriendelijk door haar begroet.

'Jij bent Piet niet, wat mot jij hier.'

Als een tijgerin stooft ze op de mand af en wilde die arme Joris te lijf gaan. We moesten Joris, die net in een vreemd huis zijn eerste stappen wilde zetten, meteen tegen haar in bescherming nemen. Het belooft niet veel goeds na deze eerste kennismaking. Nu was het Joris die voorlopig in Pientjes slaapkamer werd ondergebracht, zoals Pientje in Piets slaapkamer had gezeten. Zou die kleine tijgerin hem gaan accepteren? Het zag er naar uit dat de situatie uit begin van het jaar zich zou herhalen. Toen had Pientje in de slaapkamer gezeten met een dreigend grommende Pieter achter de gesloten deur, nu was Pien de verontwaardigde partij die op de overloop venijnig naar de gesloten deur zat te grommen naar de indringer die zich daar 'laf' achter verborgen hield. Had in januari een klein hummeltje achter die deur gezeten, die af en toe met grote ogen naar dat gegrom had zitten luisteren en zichzelf niet onbetuigd had gelaten, nu zat er een vrij grote, redelijk

dikke kater, die een beetje bangig al die woede zat aan te horen die hij met zijn komst bleek te hebben veroorzaakt.

Waar ben ik hier? Waarom doet zij zo onaardig tegen me? Wie zijn jullie? Wat gaat er nu weer met me gebeuren? Oh, oh!

En 'oh oh' dachten ook Heleen en ik.

Na een paar dagen bleek dat Joris een rustige kat was, die zijn uiterste best deed om aardig te worden gevonden. Wie van ons ook boven bij hem zat, hij kwam vrijwel direct voorzichtig op ons af, gaf kopjes en snorde als een zaagfabriek die vanwege aanhoudende geluidshinder alle omwonenden al jaren geleden tot verhuizen had gedwongen. Aan een stuk door gaf hij zachte kopstoten. Geaaid worden vond hij heerlijk en op schoot liggen was ook erg geliefd bij hem. Joris deed alles om zich van zijn beste kant te laten zien: ik ben aardig, ik ben lief, blijf ik nu hier?

Heleen had vrij tot half januari en we hoopten dat rond die tijd Pien een beetje aan haar nieuwe huisgenoot gewend zou zijn en Joris aan zijn nieuwe huis. De laatste weken had ik meestal beneden op de bank geslapen en was Pien vaak bij mij komen liggen, als ze eenmaal zeker wist dat ik ook écht ging slapen. Ze raakte geïrriteerd als ik plotseling weer opstond om achter de computer te duiken. Als ik opstond gooide ik ook haar bed overhoop en moest ze weer heel wat rondjes draaien, om haar plekje waar ze zo lekker had gelegen terug te vinden. Ondanks dat had ze toch bijna iedere nacht trouw naast me liggen slapen. Vanaf de komst van Joris kwam Pien vrijwel niet meer bij me liggen. In ieder geval niet direct. Net als Piet toen, bleef nu zij lang op de overloop achter de gesloten slaapkamerdeur zitten, zodat die indringer niet stiekempjes 's nachts ergens anders heen kon gaan. Pientje was erg onrustig, Pientje leek erg boos: Pientje leefde weer. Soms kwam ze aan rennen, sprong op schoot om meteen weer naar de grond te springen en terug naar boven te verdwijnen. Ze leek soms erg boos dat Boris er was. Ik moet die vreemde niet, leek ze met haar gedrag duidelijk te willen maken. Breng Pieter terug! Die bolle boven is Piet niet!

'Nee meisje, dat is zo', zei ik terwijl ze weer naar de trap rende, na mij een haal te hebben gegeven en me verwijtend te hebben aangekeken.

'Joris is niet Piet meid, maar we blijven zoeken, geloof me!'

Soms leek het dat zij mij begreep en kwam ze terug, sprong op schoot en begon te snorren en gaf koppies. Andere keren leek het dat mijn woorden haar enkel bozer maakten en haalde ze nog een keer nijdig naar me uit. Iedere dag probeerden we Pien en Boris, zoals wij hem inmiddels waren gaan noemen aan elkaar te laten wennen. Pientje begon na een week minder te grommen en was misschien gaan inzien dat het toch wel fijn was om weer een kameraad te hebben. Boris gromde juist meer. Het was misschien een verlate reactie op het onthaal dat hij van haar had gehad.

Weer zaten wij als een soort vredesmacht tussen twee katten in en verwachtten dat het lang kon duren voor de rust zou zijn teruggekeerd. Het wachthouden op de overloop van Pien werd onverwacht minder, en Boris kreeg meer gelegenheid van haar om zijn nieuwe huis te inspecteren. Grommen deed ze nog wel, maar veel zachter en minder dreigend. Boris had inmiddels in de gaten dat wij hem tegen haar beschermden en was niet langer onder de indruk van die kleine brulkikker. Hij gaf geen sjoege, leek soms volkomen stoïcijns met haar en begon snel brutaler te worden, wat Pien irriteerde maar ook intrigeerde. De woedende blik was uit haar ogen verdwenen en had plaats gemaakt voor nieuwsgierigheid. Wij zagen tot ons genoegen dat haar staart soms weer met een fraaie krul omhoog stond. Een teken dat zijn aanwezigheid haar begon te bevallen. Ze was blij niet langer alleen te zijn met die tweepoters. Hoe meer haar staart in een krul stond, hoe beter voor ons, wij kregen minder petsen van haar. Ze had Boris eigenlijk al geaccepteerd,

ook al wilde zij hem dat, door af en toe nog naar hem te grommen nog niet laten weten. Ze rende de kamer weer op en neer en heen en weer, Pientje was onze ADHD poes weer.

Net als Pientje had ik het zelf de eerste dagen ook moeilijk gevonden om een nieuwe kat in huis te zien rondlopen. Ik bleef Boris keer op keer Piet of Bink noemen. Daar schrok ik van en vond het akelig voor hem als ik dit deed. Ik wilde hem niet als substituut zien, maar als Boris stond te eten en ik hem enkel van achteren zag, leek hij helemaal zwart en dus veel op Binkie. Het deed echt zeer om naar hem te kijken terwijl ik me realiseerde dat ik Bink misschien nooit meer zou zien. Ik was blij dat Boris meer op Mick en Maus leek en helemaal niet op Pieter. Mick en Maus waren al lange tijd dood en ik had hun dood verwerkt. Als Boris veel op Pieter had geleken dan weet ik niet of ik het had aangekund om hem in huis te hebben. Dan had ik hem voor Piet blijven aanzien wat voor hem ook niets was geweest. Ik trachtte er op te letten dat ik hem niet Piet of Bink bleef noemen, maar het gebeurde ondanks dat nog heel wat keer. Zoveel mogelijk probeerde ik ook geen vergelijking te maken tussen Boris nu en Piet en Bink toen, maar ontkwam er niet aan. Ik was zo gewend dat Piet en in mindere mate ook Bink, graag op een bepaalde manier geaaid en gekrabbeld wilde worden. Boris wilde ook graag geaaid en gekrabbeld worden, maar op een heel andere manier dan ik deed. Niet op de manier zoals ik dit bij Piet altijd had gedaan. Piet vond het heerlijk als hij onder zijn kin werd gekrabbeld. Boris vond dat niks en begreep niet waarom ik dat maar bleef doen. Hij werd dan wat terughoudend en wendde zich van me af. Begrijpelijk want hij was hier ook nog maar net in huis. Hij wist niet wat er verder met hem zou gebeuren. Hij was bij mensen komen aanlopen, die hem bij een ander hadden ondergebracht en die had hem vervolgens naar de dierenopvang gebracht. Nu zat hij weer ergens anders, wat zou er hierna gebeuren?

Hij gaf bijna aan een stuk door koppies, snorde hard en leek goed op onze reactie te letten om erachter te komen wat wij wilden dat hij deed. Hoe wilden wij dat hij zich gedroeg, zodat wij hem aardig zouden vinden en hem niet weer ergens anders heen zouden brengen. Arme kat, dacht ik.

‘Jochie, dit is je huis, als je wilt. Je blijft gewoon hier bij ons, begrijp je. Het komt allemaal goed jong’, zei ik tegen hem.

Hij ging nog harder snorren dan hij al deed en ik dacht dat hij me begreep. Hij had tijd nodig om aan ons en Pientje te wennen, aan zijn nieuwe huis en misschien ook aan het idee dat hij hier zou blijven. En wij hadden tijd nodig om te wennen aan hem.

Het grommen en blazen van dame en heer was binnen een paar weken bijna opgehouden en maakte plaats voor gesnuffel aan elkaar. Het ging gelukkig veel beter dan het er in eerste instantie had uitgezien. Pientje had Boris geaccepteerd en Boris was ondanks zijn vaak stoïcijnse houding daar zichtbaar blij mee. Hij had haar in het begin een feeks gevonden die hem met huid en haar wilde verslinden. Pientje probeerde Boris de spelletjes te leren die zij met Pieter had gespeeld. Boris kende deze duidelijk niet, wat haar bevreemdde. Rare snuiter, leek ze dan te denken.

Pientje was gewend om plots boven op Piet te springen en hem dan snel in zijn hals of bil te bijten. Dat spelletje beviel Boris helemaal niet. Hij ontweek haar en bleef haar negeren hoe wild zij ook als een duivelinnetje om hem heen danste om hem tot meespelen te verleiden.

Poe, raar wicht, je bent er gewoon niet!

Zonder haar een blik waardig te gunnen draaide hij zich van haar af en liep weg om zijn gangetje te gaan. Er was voor hem nog heel wat te ontdekken en te besnuffelen in zijn nieuwe huis. Pientje droop af om hem van afstand te observeren. Ze bleef haar uiterste best doen om hem haar spelletjes te leren. Maar succesvol was zij daar niet in. Boris bleef haar spelletjes vervelend, irritant en stom vinden en weigerde mee te doen. Boris had zijn

eigen spelletje waarmee hij haar en ons verbaasd liet staan. Hij speelde graag met de deksel van de afvoerput in de douche. Er klonk op een avond al een hele tijd een metalig getik, dat van boven leek te komen. Na dit getik eerst te hebben genegeerd gingen we toch eens kijken wat er kapot kon zijn. Boris zat in de badkamer en probeerde met zijn nagels de deksel van het afvoerputje op te lichten. Het lukte hem niet direct waardoor de deksel keer op keer terugviel en dat metalige getik veroorzaakte.

Onverstoorbaar ging hij door tot hij het eindelijk goed te pakken had. Hij lichtte het op en legde het omgekeerd naast het afvoerputje neer. Tevreden ging hij ernaast zitten. Verbaasd legde ik de deksel weer op de afvoer terug. Meewarig keek Boris me voor een moment aan, stond op en voerde het ritueel opnieuw uit, net zolang tot hij het weer had neergelegd zoals het naar zijn smaak moest liggen. Tevreden keek hij ons aan.

‘Zo hoort dit te liggen hoor. Echt waar!’

Pientje volgde dit alles met evenveel verbazing als wij.

‘Wat een rare spelletjes speel jij’, konden we haar zien denken.

‘Maoomaoo’, brulde Boris triomfantelijk en dacht daar zelf duidelijk heel anders over.

Nadat Boris een tijdje in huis was merkte ik dat ik minder aan Pieter en Binkie dacht. Zoeken naar hen deed ik bijna niet meer, ook niet in Wormerveer. Ik was na de laatste keer die vrouw te hebben gesproken ervan overtuigd dat majesteit de kat was waar veel mensen over hadden gebeld. Marco, die overtuigd bleef dat het wel Pieter was die hij had gezien, zou opletten of hij hem nog zou zien. Ik geloofde er niet echt meer in, hoe graag ik anders wilde, en dacht dat hij zich helaas toch vergist had. Heleen en ik spraken af om in januari, als iedereen weer van vakantie thuis was, een advertentie te plaatsen. We hoopten hiermee nieuwe tips te krijgen of zelfs eindelijk de persoon te bereiken waar Pieter of Bink waren. Het kon zijn dat ze allebei de weg waren kwijtgeraakt en bij iemand waren komen aanlopen, die nooit op de Amivedi pagina had gekeken en niet wist dat ze gezocht werden. Het leek allemaal erg onwaarschijnlijk maar we hoopten dat het nieuwe jaar meer geluk zou brengen. Pientje was de laatste dagen van december erg nerveus door het geknal dat al regelmatig te horen was. Ze at weinig en als ze dat al deed schrok ze iedere keer op van zo’n nieuwe doffe dreun dat ze gestrest ophield met eten. Bangig zat ze in het rond te kijken. Het was voor haar de tweede keer in haar leventje dat zij oud en nieuw zou meemaken. Ik hield er rekening mee dat zij met oudjaar vorig jaar haar huis was kwijtgeraakt en niet met die storm uit januari. Gelukkig viel het geknal met de jaarwisseling reuze mee en gebeurde niet waar ik bevreesd voor was. Ik was bang dat Pien helemaal in paniek zou raken en net als Mick in de wilde weg door het huis zou rennen op zoek naar een veilig plekje. Net als het jaar daarvoor was er meer siervuurwerk dan die stomme knaltroep. Al die lichtjes dwars door elkaar aan de hemel vond ze best interessant om naar te kijken. Met Boris ging alles prima, het leek hem niet te kunnen schelen. Het interesseerde hem blijkbaar niet wat er buiten aan de hand was.

Waar zaten Piet en Bink, zaten zij veilig? Ik voelde me klote iedere keer als ik aan hen dacht. Iedere keer als er wel zo’n stom rotje ontplofte. De eerste dagen van het nieuwe jaar verliepen rustig. Pientje bleef nog wat schrikkerig maar veel minder dan de dagen voor oudjaar. Boris begon zich duidelijk meer thuis te voelen. Hij leek zich te beseffen dat dit huis niet langer het huis van Pientje, maar ook van hem was en werd brutaler. Het deed mij af en toe zeer om hem te zien zitten op precies die plekken waar Pieter altijd had gezeten. Om hem op het kleedje te zien liggen en dit in zijn spel te verfrommelen, waar nog geen drie maanden daarvoor Pieter op de avond van zijn verdwijning dit precies zo had gedaan. Het deed zeer als ik zag hoe Boris op het favoriete plekje van Piet over de vloer lag te rollen of op de vensterbank ging zitten op die plek waar Bink altijd had gezeten. Ik noemde hem dan weer Piet of Bink en voelde me schuldig hiermee. Boris

heette Boris en was geen vervanging voor Pieter en Binkie. Boris kon me dan soms een beetje sip aankijken.

Zo heet ik niet hoor. Jij hebt mij zelf Boris genoemd, kan je dat niet een keer onthouden. Ik ben die ander niet en ik vind het helemaal niet leuk dat je mijn naam niet onthoudt!

Later dan we hadden gepland lieten we tegen eind januari een advertentie plaatsen. Pieter was al bijna vier maanden weg en Bink meer dan drie maanden. Zou het zin hebben, zou het iets opleveren? Of zou het weggegooid geld zijn? We wisten het niet en moesten afwachten. Net als in oktober, toen Pieter in de huis aan huisbladen had gestaan, zouden we met de advertentie opnieuw de hele streek bereiken. Het kon zijn dat iemand de stukjes toen niet had gezien en de oproep nu wel zou lezen. Met spanning wachtten we af. Als dit ook geen resultaat zou opleveren wisten we niet wat we nog konden doen. Er kwamen wat reacties, maar niet echt veel. En de reacties die kwamen leverden helaas niets op.

Iemand dacht Piet rond de kerstdagen aan de andere kant van de spoordijk in Westerkoog te hebben gezien. Iemand anders dacht hem in de buurt van een flatgebouw in Zaandam te hebben zien rondlopen. Weer een ander dacht hem te hebben gezien bij de sportvelden bij het ziekenhuis De Heel.

Ook belde iemand die vertelde dat er bij hem in begin oktober een kat, die voor zover hij zich kon herinneren op Pieter had geleken in de tuin was verschenen. Die kat was een tijdje blijven rondhangen zodat hij een kleedje had neergelegd, om het dier wat warmer te laten liggen. De kat was een week of drie gebleven maar kwam er nu niet meer. Hij had toen diverse keren op de webpagina van Amivedi gekeken en niets over een vermissing gezien. Zijn verhaal gaf me tweede keer een steek direct in mijn hart. Het klonk net als die ramp in Westzaan. Toen en nu weer kon het Piet zijn geweest. Als die lui die hier dierenbescherming liepen te spelen hem op tijd op die Amivedi pagina hadden gezet, had hij misschien na een paar dagen weer thuis kunnen zijn. Als het Piet was geweest, was hij nu wellicht voor goed weg, dankzij die eikels, die naar mijn smaak door hun laksheid dieren meer kwaad dan goed deden. Ik vond het helemaal een vreemd zootje toen ik zag dat ze zich lieten sponsoren door een dierenwinkelier, die niet enkel in dieraccessoires maar óók in dieren handelde. Begrepen ze niet wat ze zaten te doen? Juist dit soort dierenhandelaren zijn voor een deel de oorzaak van de grote aantallen asiel -en zwerdieren. Mensen kopen ondoordacht in zo'n winkel een dier, zonder zich bewust te zijn van de verantwoording die zij daarmee ook op zich nemen. Of zijn zich niet goed bewust dat er niet enkel lusten maar ook lasten aan een dier zitten. Het dier wordt daarna de deur uitgezet of naar het asiel gebracht en daar werkten deze vreemde dierenvrienden dus indirect aan mee. Zij zijn, door zich te laten sponsoren door een dierenhandelaar mede oorzaak aan veel dierenleed. En dat liep hier dan dierenbescherming te spelen, stelletje cowboys. Regelrechte randdebielen, dat is wat ze in mijn ogen waren.

In het jaarverslag van de landelijke dierenbescherming las ik dat de dierenopvang hier niet eens erkend was. Ik snapte niet dat de landelijke dierenbescherming dit soort praktijken liet bestaan, waarom traden ze daar niet tegen op? Later begreep ik dat ze niet veel meer konden doen dan zo'n dierenopvang niet erkennen. Eigenlijk lag de schuld van het bestaan van dit soort beun de haas dierenopvang meer bij gemeenten, die in zee gingen met de eerste de beste die een dierenopvang startte, om zo de wettelijke verplichting om twee weken voor gevonden dieren te zorgen van zich af te schuiven. Blijkbaar werd er niet of nauwelijks gecontroleerd of dierenopvang door de landelijke dierenbescherming erkend werd. Die erkenning zou voor gemeenten toch als maatstaf moeten dienen om met een opvang in zee te gaan, niet andersom. Dat zou heel wat ellende bij voorbaat de kop kunnen indrukken. Ik las in het jaarverslag dat zelfs een grote opvang als die in Amsterdam niet erkend was. En dan lopen we hier in Nederland maar met ons vingertje te

zwaaien tegen ieder die het 'slechter' doet dan wij. Het leek mij op zijn plaats dat we met dat vingertje eens naar onszelf zwaaien.

Sinds Pieter was verdwenen had ik heel wat bitterheid door deze 'hobbyisten' voor mijn kiezen gehad. Mede door hun gebrekkige optreden was ik dat mens, die bij mij op de hoek woonde ervan gaan verdenken iets met de verdwijning van Piet en Bink te maken te hebben. Bijna vanaf de dag dat Binkie verdween had ik daarmee rondgelopen. Pas tegen eind december was ik me gaan realiseren dat zij er misschien niets mee te maken had. Pieter was de avond dat hij verdween niet eens één keer binnengekomen, wat hij normaal altijd had gedaan. Na weken van piekeren dacht ik, dat wat er ook met hem gebeurd was, dit moest hebben plaatsgevonden niet lang nadat ik hem naar buiten had gelaten, dus vlak na half acht. Ik dacht zeker te weten dat dat mens van de dierenambulance er toen nog niet was. Als die zogenaamde inspecteur enkel het minimale had willen onderzoeken had zij aan de hand van de ritten die op die avond door de ambulance waren gereden, mij direct een hoop stress kunnen besparen en had zij haar medewerkster van blaam kunnen zuiveren. Hopeloze hobbyisten, dat vond ik deze lui, ze bedoelen het misschien goed maar wat heb je aan enkel goede bedoelingen. Arme dieren, dacht ik, arme Piet, arme Bink die door dit soort figuren 'geholpen' worden. Naar mijn smaak was het hoognodig tijd dat er een echte en goed functionerende dierenbescherming in Nederland zou ontstaan in plaats van de zoi die het nu blijkbaar is.

Januari ging over in februari. De advertentie had verder tot niets geleid en we verwachtten er ook niets meer op te horen. Het was bijna half februari toen ik op een woensdagmiddag werd gebeld door een meisje van een jaar of twaalf. Zij had Pieter gezien, zei ze. Ze had hem ergens in 't Kalf op een paaltje naast een huis zien zitten. Ik was moedeloos en vroeg me af of het zin had om weer de deur uit te rennen om te gaan kijken. Hij zou het vast weer niet zijn. Het meisje was heel overtuigd dus ging ik. Ze sprak af in een modewinkel op het winkelplein op mij te wachten. Bezweet en buiten adem van het fietsen stapte ik een twintig minuten later de winkel binnen. Ze zat samen met haar vriendin op me te wachten. Meteen ging ze mij voor naar de plek waar zij Pieter had zien zitten. Ik was daar net op weg naar het winkelplein langsgekomen. Ik had niet opgelet en had hem niet gezien. Had ik het maar geweten, dacht ik, misschien heeft hij me wel voorbij zien gaan. Ik hoopte maar dat als hij het was, hij er nog zou zitten. Toen we op de plek aankwamen was het meisje heel verdrietig, ze zag hem niet meer. Ze vond het zo zielig dat hij zijn huis kwijt was, en al zo lang.

'Het was hem wel, echt', zei ze triest. 'Ik ben zelfs nog een keer extra gaan kijken, nadat ik u had gebeld. Toen zat hij er nog...'

Ik vond het nog erger voor haar dan voor Pieter en mij. Ze had zo graag gewild dat Pieter zijn huisje weer terug had. Ze vond het zo erg voor hem en ook voor mij, dat hij de weg naar huis was kwijtgeraakt en ze vond het helemaal erg voor Pientje, nadat ik haar vertelde hoe die haar grote broer miste.

'Arme poes', zei ze. Ik zag bijna tranen in haar ogen. Zelf was zij met haar vriendin folders aan het plakken over een vermiste witte kat van een meisje op school en had toen de folder over Piet zien hangen, die ik daar weken geleden naast de geldautomaat had geplakt.

Het kon niet uitblijven dat ik met Pientje en Boris uit mijn huis vertrok. Door wat er in oktober was gebeurd durfde ik hen bij mij niet naar buiten te laten. Er was iets gebeurd waar Piet en Bink slachtoffer van waren geworden en waar Pien en Boris ook de dupe van konden worden. Het was niet mogelijk om mijn tuin af te zetten. Als Pieter of Bink zou terugkomen konden zij hun tuin niet meer in. Bij Heleen had ik in de tussentijd de tuin

wel afgezet en daar konden Pientje en Boris naar buiten. Vooral Boris werd steeds lastiger na lang binnenzitten. Hij was een tijdlang bij iemand op een bovenverdieping geweest voordat die hem naar het asiel had gebracht omdat zij geen echt buiten voor hem had. Daarna had hij een maand of twee in het asiel gezeten en hij was nu het binnenzitten meer dan zat. Vooral als hij naar zijn bak moest liet hij dit vaak merken. Uit vrees om met hem hetzelfde probleem te krijgen als met Piet besloot ik hem uit voorzorg aan het 'op de bak gaan, iets lekkers krijgen' te wennen, wat die smiecht heel snel door had. Af en toe had ik niet in de gaten wat hij wilde als hij miauwend bij me kwam staan, om mij net zolang teleurgesteld aan te kijken tot ik het eindelijk begreep. Tevreden zat hij even later zijn stukje vlees te eten. Boris vond het prima om iets extra's te krijgen maar dat hield niet in dat hij niet naar buiten wilde. Het werd met de dag moeilijker als hij niet snel zijn zin kreeg. Boris stond soms minutenlang op de vensterbank recht tegen het raam op en probeerde met zijn voorpoten zich een weg door het glas heen naar buiten te graven. 'Maoo, maoo, maoo', brulde hij naar iedereen die hij op straat passeerde: 'ik wil eruit, ik wil eruit, ik wil eruit!'

Begin maart pakte ik Pientje en Boris op en ging met hen uit mijn huis weg. Ik wist niet of ik hier in de toekomst met ze zou terugkeren. Het was vreemd om bij Heleen in te trekken. Alles was anders dan ik gewend was. Het leek af en toe of ik aan het kamperen was. Ik realiseerde me in een spagaat te zitten. Mijn huis zou leeg zijn als Piet en of Bink terug zouden komen. Wat zouden ze dan doen? Zouden ze weer weggaan? Maar ik moest voor Pientje en Boris iets doen, en ook voor mijzelf. Ik hield het er niet langer uit, net zo min ik het, zoals ik snel merkte bij Heleen uit hield. Soms zat ik te dubben om een ander huis te zoeken, maar dat kon niet. Piet en Bink konden altijd nog terugkomen en dan woonde ik er niet meer. Arme katten, dan kwamen ze terug, na wat voor ellende ook die zij wellicht hadden meegemaakt, om bij een leeg huis te staan. Of misschien zouden ze door nieuwe bewoners weggejaagd worden. Tijdelijk bij Heleen intrekken was het beste wat ik kon doen. Ik voelde me mijn huis uitgejaagd door het stuk vuil die Pieter en Bink iets had gedaan. Misschien zat die nu met een smerig lachje naar het bereikte resultaat te kijken, hoe moest ik het weten. Dat gevoel werd sterker toen ik regelmatig door een zwijger werd gebeld. Soms belde de zwijger meerdere keren op een dag.

'Boeh', zei ik soms, in de hoop dat die persoon zou beseffen hoe stupide die bezig was en legde daarna de hoorn neer. Het hielp niet, het ging bijna twee weken achter elkaar door, stopte toen voor enkele dagen om hierna opnieuw te beginnen. Het kon het stuk gepeupel zijn die Piet en Bink iets had gedaan of iemand die wist wie het had gedaan of waar ze waren. Het werkte op mijn zenuwen. Wie was het? Het kon in principe iedereen zijn, zelfs de meest aardige buur, die ik er nooit op zou aankijken. Dat ik daar gelijk in had, werd me bevestigd toen ik op televisie bij radio/tv Noord Holland op een dag het relaas zag over een tiental vermoorde katten ergens in de kop van Noord Holland. De kattenmoordenaar bleek een aardige ouwe man te zijn die nota bene zelf katten had en door niemand als dader was aangezien. Hij had last gehad van al die katten uit de buurt en had ze met uitlaatgassen van zijn auto in zijn garage vergast. Ik kreeg de rillingen toen ik het verslag zag. Weer dacht ik na over alle mogelijke daders die ik allemaal onder de loep had genomen. Had ik soms iemand over het hoofd gezien? Had ik iemand uitgesloten op basis van iets dat wellicht niet klopte? Door dat verhaal kwam al mijn achterdocht weer naar boven en vrat opnieuw aan me. Woonde er in mijn buurt ook zo'n aardig iemand waarvan niemand zou denken dat het een dierenbeul was. Weer zat ik uren achter elkaar te piekeren zonder dat dit me een stap verder bracht. En weer probeerde ik later mijn paranoia van me af te zetten. Ik was duidelijk niet Hercule Poirot met zijn little grey cells.

Pien en Boris vonden het eerst heel vreemd om ergens anders te zijn. Toch leek het hen allebei goed te doen. Ze trokken meer naar elkaar toe dan ze bij mij al hadden gedaan. Ze lagen zelfs een keer dicht tegen elkaar aan te slapen, wat ze nooit eerder hadden gedaan. Nieuwsgierig besnuffelden ze alles wat nieuw was, en dat was alles, in ieder geval voor Boris. Pientje was in het begin een paar dagen bij Heleen in haar oude huis geweest en sommige spullen leek zij te herkennen. De bank bijvoorbeeld waarop zij had liggen slapen. De bank waarop ook Pieter had liggen pitten toen ik hem was komen ophalen. Die bank zien deed gewoon pijn. Wie had ooit kunnen denken dat het zo zou aflopen. Mijn grote vriend, mijn slapie. Ik wilde die bank niet meer zien, ik wilde niet bij Heleen blijven en ging naar mijn eigen huis terug om daar net zo min te willen zijn. Het huis voelde koud en kil aan en was leeg en stil. Zo vervloekt stil. De dagen verstreken en ik trok als een nomade heen en weer. Ik had het gevoel nergens meer te horen, geen thuis meer te hebben.

Als ik weer bij mij wegging vergat ik nooit een forse bak hardvoer neer te zetten, voor het geval Piet of Bink terug zou komen, dan stond er eten voor ze. Soms droomde ik dat ik er 's ochtend zou komen en ik zachtjes 'proeprae' vanuit de keuken zou horen opklinken. Wat zou dat heerlijk zijn. Als ik er de volgende ochtend kwam, staarden de harde brokjes me gemeen kijkend aan. Wonderen gebeuren niet en dromen komen nooit of zelden uit. Waar hoopte ik nog op?

Weken verstreken tot ik op een dag het bakje hardvoer helemaal leeg op tafel zag staan en weer hoop kreeg.

Zou één van hen dan toch...

Ik durfde het bijna niet te geloven. Snel opende ik de luxaflexen en probeerde in de tuin, waar het gras al maanden niet meer was geknipt Piet of Bink te ontdekken. Ik zag hen niet. Ook niet op de oude bank die er nog altijd stond. Geen Piet, geen Bink.

Nogmaals keek ik naar het bakje en verwachtte half en half dat het optisch bedrog was geweest. Dat ik nu zou zien dat het nog steeds tot de rand toe gevuld was, zoals ik het de vorige avond had neergezet. Het was geen optisch bedrog: het bakje was echt leeg.

Was er een indringer geweest die alles had opgemaakt? Die dove witte kat soms? Was Piets vriend, die ik vaak bij mij voor de deur had zien zitten en die mij soms met grote vragende ogen had aangekeken, wellicht binnen geweest?

Waarom komt Pieter nou toch niet, waar blijft hij, leek hij mij soms met zijn ogen te vragen.

'Tja jong... Ik wou dat ik het wist', had ik tegen hem gezegd, ook al wist ik dat hij doof was en had hem over zijn kop geaaid.

Vlak nadat Pieter was verdwenen was het me opgevallen dat hij bijna dagelijks in het perkje voor mijn deur zat. Op dat moment wist ik niet waarom hij dat deed. Later begreep ik dat hij Piets vriend was. Hij zat te wachten op zijn makker, hij wachtte voor niets, net zoals wij. We wisten toen dat er naast ons, nog één was die Piet miste: zijn witharige kameraad. Was hij moe van het lange wachten het huis ingegaan om Pieter te halen? Was hij het die het hardvoer opgegeten had?

Ondanks dat ik bij Heleen haar tuin met gaas had afgezet, lieten we Boris en Pien nog niet vrij de tuin in. Ik was niet overtuigd dat het gaas de inventieve Boris en Pientje in de tuin zou houden. Het idee ook hen kwijt te kunnen raken konden we niet aan. We bleven een tijdlang Pien en Boris aan een tuigje uitlaten. Vooral Boris was het gauw zat om ons als bewakers overal achter zich aan te hebben en trachtte ons kwijt te raken door het touw proberen door te bijten.

In de tuin zelf hadden we rondom een perenboom een hele verzameling tweemeter lange pvc pijpen en bamboestokken gezet, om te voorkomen dat ze in de stam van de boom konden klauteren om vanuit de kruin over het gaas heen te springen.

Het had heel wat dagen aan nadenken gekost voordat we tot die constructie waren gekomen. Ook had de wilg die vlak naast de schutting stond een soort rieten rokje met als extra anti-katten-klim-constructie een omgekeerde wasmand gekregen, waardoor Pientje en Boris, als ze in de stam omhoog klommen in die mand terechtkwamen en niet verder konden klauteren. Of dit hen zou tegenhouden moesten we in praktijk nog zien. Vooral ik was niet helemaal gerust. Tegen eind april bleek alles dat ik nog had gepland niet meer nodig.

Vanaf de dag dat Heleen het huis had gehuurd had er bijna dagelijks een zwart witte kater in de tuin gezeten, die haar tuin duidelijk als zijn territorium zag. Meneer was heer en meester van dit domein en verbaasde zich over die tweepoters, die het bijna een volle meter hoge bamboe dat vrijelijk had kunnen groeien, aan het verwijderen waren. Voor hem was het heerlijk om door heen te sluipen. Hij was het er duidelijk niet mee eens, toen wij dit verwijderden en vond ons hoogst asociaal toen we zijn domein ook nog eens met hoge palen, waarlangs gaas werd gespannen, begonnen af te bakenen.

‘Ho zeg, wat zijn dit voor manieren, stelletje krakers’, was wat hij hiervan dacht. ‘Dit kan toch niet zomaar, dit is mijn terrein hoor! Had je niet het fatsoen kunnen hebben om eerst met mij overleg hierover te hebben?’

Hij was niet blij met onze komst en was ook niet van plan zich zomaar uit zijn land te laten verdrijven. Hij had vaak vanaf de daken van de achter de tuin staande schuren lopen loeren op een gelegenheid om zijn land terug te pikken. Eindelijk was het hem op een avond gelukt. Via het dak van een schuur was hij het door ons ingepikte deel van zijn koninkrijk weer binnengetreten. Wij hadden niets in de gaten gehad maar Pientje wel. Zij gedroeg zich plotseling heel vreemd. Zij zat op de vensterbank en staarde de donkere tuin in. Haar staart werd opeens heel dik en bleef dat ook. Ze gromde zachtjes en bleef dat doen, zodat zelfs Boris, die inmiddels aan haar gewend was, uit voorzorg op veilige afstand bleef. Plots sprong Pien tegen het raam op, stond er recht tegenaan en begon heel hard tegen ‘iets’ te blazen. We snapten niet wat zij zag en gingen kijken. Meneer ex-koning bleek aan de andere kant van het raam op de vensterbank te zitten. Hij zat daar heel zielig en keek triest naar binnen. Zijn poging om zijn gestolen land binnen te trekken was dan wel gelukt, er weer uitkomen was een ander verhaal. Zielig miauwend zat hij daar en toonde zich overwonnen. Heleen ging snel naar buiten om hem de tuin uit te laten. In paniek ondernam hij op diverse plekken pogingen om over het gaas heen te komen. Het lukte hem niet. Heleen zette de poort open en ging zelf naar binnen om hem niet nog banger te maken dan hij al was. Dankbaar maakte de ex-koning gebruik van de open poort en verliet zo snel hij kon het door ons ingepikte land. Hiermee was duidelijk dat de nieuwe heersers van het land nu wel zonder tuigje naar buiten konden. Een half jaar later hoorde ik van de buur van wie de ex-koning was, dat hij in de zomer was aangereden op de provinciale weg en dat hij dood was. We hadden hem al een tijd niet gezien en ons afgevraagd wat er met hem was, arme ex-koning. Veel later hoorden we hoe het was gebeurd. Een vriend van de mensen van wie de ex-koning was, was op een avond op visite geweest en had later op de provinciale weg gemerkt dat hij tegen ‘iets’ was aangereden. Hij was gestopt en had gekeken. Behalve dat hij zag dat er een forse deuk in zijn auto zat had hij niets gezien. Later werd duidelijk dat hij de ex-koning had aangereden.

Als ik bij mijn huis kwam zag ik daar al een paar weken bijna dagelijks, precies op de plek waar ooit Pieter en Bink zo vaak hadden gezeten, nu een helemaal grijze en een grijze kat met witte pootjes zitten. Eerst dacht ik dat het zwerfkatten waren omdat ik ze nooit eerder gezien. Na een tijdje kwam ik erachter dat zij bij nieuwe burens hoorden die

op het Zuideinde waren komen wonen. Ik hoopte dat daar op die plek ooit ook weer een helemaal zwarte en een zwart witte zich bij hen zouden voegen, ook al was dit wellicht tegen beter weten in. Het was dan ook een dreun in mijn gezicht toen ik hoorde dat die grijze met witte pootjes ook was verdwenen. Weer startte bij mij het gepieker. Pieter en Bink waren precies zo plotseling verdwenen. Was er een overeenkomst tussen hun verdwijning toen en de verdwijning van de kat Dushi nu? Zoals ik wist dat Heleen en ik door de straten hadden gelopen, en een paar jaar daarvoor de buurman, zag ik nu twee andere mensen lopen met hangende schouders en een gepijnigde blik op hun gezicht. Dushi had altijd meegewandeld als zij hun hondjes uitlieten. Ik had hen vaak zien voorbijgaan en een paar keer gesproken. Wat gebeurde hier toch?

Soms, als ik weer over alles zat na te denken en er niet uitkwam, leek het wel alsof ik de stemmen van diverse mensen hoorde, die net als ik geen bevredigend antwoord hadden kunnen vinden.

‘Wat is er toch met mijn Moortje gebeurd?’

‘Hoe hij helemaal daar gekomen, blijf ik me afvragen.’

‘Hij zal op een boot zijn terechtgekomen.’

‘We denken dat hij in het spel met zus van het balkon is gevallen.’

‘Hij liep de maïsvelden in, ik heb hem nooit meer teruggezien.’

‘Bij iedere nieuwe vermissing denk ik aan ze terug. Wat is er toch met ze gebeurd?’

‘Ik had de tuin helemaal met gaas afgezet, ik begrijp nog niet hoe hij eruit gekomen is.’

Vanaf de dag dat het hardvoer bijna dagelijks werd opgemaakt was ik weer vaker in mijn eigen huis. Op een dag hoorde ik het klikklak van Piets deurtje. Ik verwachtte dat het Piets witharige vriend zou zijn en liep naar de keuken om te kijken. In plaats van Piets vriend stond er een helemaal zwarte kat die enthousiast mauwend op me af kwam, mij kopjes gaf en daarna langs mijn benen heen het huis in rende. Verbaasd stond ik het brutaaltje na te kijken terwijl ik hem al in de huiskamer zag verdwijnen.

Shit, dacht ik, het lijkt Binkie wel toen die nog jong was. Het katje was niet zo groot en had net zo’n spitse snoet als Binkie toen. Het brutaaltje bleef de hele dag bij mij binnen. Hij rende de kamer op en neer, sprong de vensterbanken op en af en speelde met alle speeltjes die nog steeds her en der op de vloer lagen. Als ik even ophield met typen en op de bank ging zitten kwam hij meteen op schoot en lag niet veel later helemaal naar zijn zin hard te snorren.

‘Ben jij je huis kwijt jochie’, vroeg ik.

Luid gesnor klonk als antwoord.

Tegen de avond besloot ik hem in de keuken te zetten, zodat hij er uit kon als ik ging slapen. Hij zou vast van iemand in mijn omgeving zijn en enkel bij mij zijn komen buurten.

De volgende ochtend toen ik de keukendeur opende om koffie te zetten, zat hij er weer of nog steeds. Opnieuw stormde hij luid mauwend en even enthousiast als de dag daarvoor op me af. Ook deze keer verdween hij hierna meteen het huis in, dit keer de trap op naar boven. Ook die dag bleef hij de hele dag bij me. Hij kon eruit, ik had de keukendeur speciaal voor hem open laten staan maar net als de dag daarvoor ging hij niet weg. Wat moest ik? Ik belde Heleen en bracht haar op de hoogte van mijn visite. Zij begreep het meteen.

‘Dat zal zeer doen’, zei ze.

Dat deed het ook. Hij leek precies Binkie. Ook die tweede avond besloot ik hem in de keuken te zetten, om hem de volgende ochtend daar weer aan te treffen. Als hij een huis had dan bleef hij toch niet nachten achter elkaar bij een vreemd mens in huis rondhangen leek mij. Aan de andere kant wist ik niet of hij niet weg was gegaan en ’s ochtends vroeg teruggekomen. Dat leek me op zich erg vreemd. Was hij misschien zijn huis kwijt? Ik had

Piet en Bink niet kunnen terugvinden, had nu een zwervertje mij gevonden? Zaten er ergens mensen om hem te treuren zoals ik om Piet en Bink.

Gelukkig had hij een bandje om met een kokertje eraan en ik besloot dit te openen om erachter te komen waar dit brutaaltje vandaan kwam. Er zat een nat papiertje in dat ik met moeite kon uitrollen. Hij heette Snaupie las ik en er stonden twee telefoonnummers op het papiertje. Het eerste nummer dat compleet was, was een vast nummer, het tweede een mobiel waarvan de laatste twee cijfers onleesbaar waren geworden. Een deel van het papier was pulp geworden. Ik liep naar de telefoon en belde het vaste nummer. Dat bleek niet meer in gebruik te zijn. Ik baalde behoorlijk, hoe kon ik nu de mensen van dit dier vinden zonder dat ik honderd 06 nummers moest bellen. Dit was echter het enige dat ik kon doen om zijn huis te vinden. Ik liet de dingen voor wat ze waren, ging in Piet zijn stoel zitten en begon met bellen met een luid snorrende Snaupie op schoot. Na drie uur kriskras door het hele land mensen aan de lijn te hebben gehad, had ik alle nummers die op dat moment bereikbaar waren gehad. Ik besloot het voor die dag erbij te laten en Snaupie, toen ik later die avond naar bed ging dit keer niet in de keuken te zetten maar binnen te houden. Als hij wel een huis had zou ik dat snel genoeg merken, dan zou hij er uit willen. Ik ging naar boven om te slapen met een nieuwsgierige Snaupie achter mij aan. 'Ja jochie, ik zal morgen weer verder voor je bellen. Als je een huisje hebt zal ik het voor je vinden, geloof me vriend!'

Na die woorden kleepte ik me uit, deed het licht uit en ging mijn bed in. Ik lag nog geen tien tellen of Snaupie stond hard snorrend boven op me te trappelen. Hij wilde geaaid en geaaid worden. Hij duwde zijn natte neus tegen mijn droge gok en keek mij recht in de ogen. Dat deed zeer. Waarom was het niet Pieter! Of Bink!

Ik kon niet in slaap komen en voelde hem de hele nacht dicht tegen mij aanliggen, precies zoals Pieter altijd had gedaan. Hoe kon ik slapen, ik bleef maar denken: waar ligt Piet nu? En Bink?

Dubbel pijnlijk was het dat Snaupie het heerlijk vond om onder zijn kinnetje te worden gekrabbeld, net als Piet. Boris vond dat nog altijd niks als ik dat bij hem nog wel eens zonder nadenken deed. Snaupie genoot ervan, precies zoals Pieter dat altijd had gedaan.

Dagen gingen voorbij, op mijn mail die ik over Snaupie aan de dierenopvang had gestuurd kwam geen antwoord. In diezelfde mail had ik ook verzocht om informatie over een zwarte kat die ergens was gevonden. Het kon Bink zijn maar ook daarover kreeg ik niets te horen. Het verbaasde me niet meer. Ik had besloten het erbij te laten, ik was murw geworden van die zakken hun onverschilligheid. Ik wond me niet eens meer op over die stukken onbenul.

Om te vermijden dat Snaupie ook slachtoffer van hun klote gedrag zou worden besloot ik hem bij me te houden. Ik ging door met bellen om het huisje van mijn kleine zwarte logé te vinden. Er was uiteindelijk na heel wat telefoontjes nog enkel een nummer over dat uitkomst kon bieden. Het was al dagen achtereen buiten bereik en ik vermoedde dat die mensen met vakantie waren. Als zij het ook niet zouden zijn had ik geen aanknopingspunt meer. Ik hoopte dat zij niet heel lang zouden wegblijven.

Ik vroeg me af wat ik anders met hem moest. Hem houden leek erg moeilijk, hij kon af en toe behoorlijk venijnig zijn. Zou hij wel aan Boris en Pientje wennen of zou hij Pientje en Boris keer op keer in elkaar timmeren?

In het weekend ging ik verder met bellen. Dit keer ging de telefoon over en werd er opgenomen. Ik hoorde niet goed wie er opnam, maar dat kon me ook niet veel schelen. Snel stak ik mijn verhaal af.

'Goedemiddag, u spreekt met Rob Keyzer uit Koog aan de Zaan, ik bel u met een vreemde vraag. Het gaat om het volgende, er is bij mij een kat komen aanlopen, met een rood bandje om en een kokertje eraan. In dat kokertje zat een papiertje maar omdat het

papier helemaal nat is geworden ben ik de laatste twee cijfers van het 06 nummer kwijt. Het kan ook uw nummer zijn. Heeft u een kat en bent u deze soms kwijt?’

‘Ik heb een kat’, klonk het heel bedrukt aan de andere kant van de lijn, ‘en die ben ik inderdaad kwijt.’

Halleluja, dacht ik en vroeg de man hoe de kat eruit zag, hoewel ik al aannam dat het mijn gast moest zijn.

‘Zwart, helemaal pikzwart! Hij heet Snaupie.’

Oef, dacht ik, gelukkig! Ik vertelde hem snel dat zijn Snaupie bij mij zat en hoe hij bij mij was gekomen. Het bleek dat de mensen op vakantie waren geweest en net ’s nachts waren thuisgekomen. Ze hadden meteen gemerkt dat de kat er niet was. Buren zouden voor hem zorgen maar die hadden hem al dagenlang niet meer gezien. Snaupie liep ondertussen helemaal op zijn gemak door mijn huiskamer te wandelen. Na het telefoongesprek liet ik hem weten: ‘jochie, ik heb ze gevonden hoor, je mensjes, ze komen eraan!’

Snaupie keek me met knipperde ogen aan. Het duurde niet lang voor zijn mensen bij mij waren. Ik had al van de man begrepen dat ze vlak bij mij woonden. Snaupie schrok van de bel en rende naar de gang en wilde de keuken in. De deur naar de keuken had ik dichtgedaan om hem in afwachting van de komst van zijn mensen niet naar buiten te laten gaan. Hij zat bij de dichte deur te kijken wat er ging gebeuren terwijl ik de straatdeur opende. De vrouw zag haar Snaupie meteen zitten en barste bijna in tranen uit. Met uitgestoken handen stapte zij op hem af.

‘Oh Snaupie, jochie, we waren zo ongerust...Oh Snaupie!’

Het werd snel duidelijk hoe Snaupie zijn huisje was kwijtgeraakt. Zijn mensen hadden een kattendeurtje met een magneet zodat alleen hij kon binnenkomen. Het magneetje dat aan zijn bandje hing was hij op de een of andere manier kwijtgeraakt, zodat hij zijn huis niet meer binnen had gekund. Zo was hij gedwongen zijn heil ergens anders gaan zoeken.

We stonden nog een tijdje met elkaar te praten en ik leende hen mijn kattenmand, die zij in hun haast thuis hadden laten staan. Ze waren na mijn telefoontje direct hun huis uitgerend. De man had zelfs vergeten zijn schoenen aan te trekken en was op sloffen. Opgelucht en blij gingen zij met mijn logé de deur uit. Waarom hadden Pieter en of Binkie niet het geluk gehad om door iemand te zijn gevonden, dacht ik gepijnigd terwijl ik hen nakeek.

Zo krijgt het relaas over de zoektocht naar Piet en Bink toch nog een soort happy end. Helaas niet voor Pieter en niet voor Bink, zij zijn nog altijd vermist. Maar wel voor Snaupie die niet is zoekgeraakt en die vanaf de dag dat zijn mensen hem kwamen ophalen, bijna dagelijks bij mij langs komt. Het heeft hem blijkbaar bevallen, zijn logeerpartij. Zelf heb ik gemengde gevoelens bij zijn visites. Hij lijkt zoveel op Binkie dat het af en toe moeilijk is om hem in huis te zien rondlopen.

Bink en mijn vriend Pieter zullen in gedachten altijd bij me blijven net zoals al die andere dieren in gedachten nog altijd bij hun mensen zijn.

Iemand heeft Pieter en Binkie iets gedaan en daarna Dushi ook, dat staat voor mij vast. Maar wie en waarom? Dat weet ik helaas niet en zal het waarschijnlijk nooit weten. Als die persoon het met opzet heeft gedaan, is die persoon schuldig aan alles wat er uit die laffe daad is voortgekomen en wens ik dat stuk ellende alle ziektes van de wereld toe.

Gelukkig realiseer ik me dat tegenover dat stuk vuil heel veel mensen staan die Heleen en mij hebben gesteund in ons verdriet. Mensen die ons tips hebben gegeven en die met Piet en Bink meeleeften. Al die aardige mensen die hebben geholpen met zoeken zal ik altijd erg dankbaar zijn. Dat meisje in ‘t Kalf die nog meer aangeslagen was dan ik, toen Piet niet meer op dat paaltje had gezeten. Marco, die ’s avonds laat nog was teruggereeden om te kijken of Pieter er nog zat en wiens sportschool ik als een soort basiskamp kon gebruiken. Mijn twee buurkinderen die zo zeker waren dat zij Pieter in de Vioolstraat

hadden gezien en die op de middag toen ik met, zoals helaas later bleek de verkeerde Pieter thuiskwam zo blij voor hem en mij waren dat ik hem had gevonden. Al die mensen die het zonder enig probleem goed hadden gevonden dat er een folder bij hen in de winkel, het benzinstation, de snackbar, of waar dan ook had gehangen. Die oudere vrouw die mij later nog eens belde om te vragen of Piet al weer thuis was. De coördinator van Amivedi uit Amsterdam, die Bink direct op de webpagina zette en die mij via diverse mails heel wat keren een hart onder de riem probeerde te steken. Ik kan ze niet allemaal opnoemen, het waren er gelukkig zoveel.

Ook kan ik niet uitsluiten dat het geen opzet is geweest. Ik moest de laatste tijd vaak terugdenken aan Mausie, die zo vreselijk bang voor mensen was, nog banger dan Pieter. Als er iemand bij mij op bezoek was kroop hij altijd weg onder het bed en bleef daar net zo lang zitten tot de visite vertrokken was. Eén keer had hij bij een vriendin die vaker langskwam zijn angst overwonnen en was voorzichtig de huiskamer weer binnen komen lopen. Heel langzaam was hij op haar af gekomen om haar te besnuffelen. Zij was echter nog banger voor katten dan Maus voor mensen en riep, toen hij vlak bij haar stond onverwacht vrij hard 'boe' tegen die arme kat. Hij bleef als bevroren staan, draaide zich abrupt om en rende terug naar de veilige plek onder het bed. Pas een uur nadat zij was vertrokken durfde hij de kamer weer in te komen. Was er ook zoiets die avond met Piet gebeurd? Was hij die ongeluksdag in oktober op stap geweest met zijn dove vriend en was er iets gebeurd, wat zijn vriend niet had gehoord en dus niet op had gereageerd. Of was die wat minder bang geweest dan Piet? Was die arme Piet in paniek de Alexanderbrug over gerend of in de richting van Zaandam blijven doorlopen en zo de weg naar huis kwijtgeraakt. Liep mijn arme vriend nu al die tijd ergens te zwerven? Maar wat was er dan met Binkie gebeurd? Was hij Pieter gaan zoeken? Was hij de zwarte kat, die aangereden was gevonden en door de lui van de dierenopvang verkocht? Ze hadden nooit iets over die kat naar mij toe laten horen, terwijl Binkie toch echt als vermist was gemeld en op de Amivedi pagina stond, maar daar keken ze blijkbaar nooit op. En wat was er met Dushi gebeurd? Ook die was hier plotseling verdwenen. Ik zou er niet uitkomen als niet ooit iemand zou vertellen wat hij of zij had gedaan.

Piet, Bink, we houden van jullie jochies en hopen dat alles goed met jullie gaat. We hebben naar jullie gezocht maar jullie helaas niet kunnen vinden. We blijven naar jullie zoeken jongens. Dat doe je voor vrienden. Hopelijk ooit 'tot zo' Piet, zoals ik op die acht oktober tegen je zei. En 'tot zo' Bink.

Nawoord

Na enige tijd te hebben nagedacht, meende ik wel iets te kunnen doen om een bijdrage te leveren aan verandering en verbetering bij de Dierenbescherming. Onderstaand artikel heb ik ter publicatie opgestuurd aan kranten en weekbladen. (Medio 2008)

Dit artikel is in 2014 gelukkig gedateerd. Er zijn in de afgelopen jaren dingen veranderd. Mede dankzij de opmars van de mobiel met mogelijkheid tot nemen van foto's. Het aantal foto's bij gevonden dieren is sterk gestegen en ook kan men tegenwoordig bij veel asielen on line zien welke dieren er verblijven. Dat bespaart iemand die zijn dier zoekt een hoop frustratie, geld en tijd. Zie www.dierenasiels.com

Artikel
(geschreven medio 2008)

Op acht oktober vorig jaar (2007) verdween mijn witzwarte kater Pieter en nog geen drie weken later zijn zwartharige buurmakker Bink. Tot dan toe wist ik niet veel van de Dierenbescherming af. Altijd had ik aangenomen dat deze organisatie bestond uit een hoofdkantoor met afdelingen in de regio's met asielen. Na de verdwijning van Pieter en Bink bemerkte ik dat dit heel anders in elkaar stak. De Landelijke Dierenbescherming lijkt een soort paraplu met stichtingen die een eigen beleid kunnen voeren. Bovendien blijken lang niet alle asielen door haar erkend te zijn. In haar jaarverslag 2007 las ik dat zij streeft naar meer samenhang en samenwerking. De vraag is, hoe krijg je al deze zelfstandige stichtingen, erkend of niet, zover om meer samen te werken? Als dierenvrienden massaal zouden laten weten dat samenwerking zinvol en in het belang van dieren is, zou dit wellicht versneld tot stand kunnen komen. Door versnippering laat men nu veel geld liggen en dat is jammer voor de dieren. Samenwerken zou extra geld kunnen opleveren. Dit zou asielen die nu niet erkend zijn een stimulans kunnen geven om zaken zo te veranderen dat men die erkenning wel kan verkrijgen.

Het asiel in mijn woonplaats was niet erkend en het leek alsof niet iedereen bij dit asiel goed met een computer overweg kon. Ook bij sommige asielen in de regio leek dit het geval. Mails bleven onbeantwoord en ook berichten verstuurd via de contactmogelijkheid direct on-line leidden niet altijd tot het krijgen van antwoord. Na heel wat telefoongesprekken begreep ik dat dit niet op onwil berustte maar dat sommige medewerkers gedeeltelijk digibeeft konden zijn. Het beste voorbeeld was een vrouw van een dierenopvang, die ik door de telefoonlijn bijna voelde zweten toen ik haar om een correct mailadres vroeg, nadat zij mij had verteld dat ze al een tijd met een ander mailadres werkten dan op de webpagina vermeld stond. Waarom was dat mailadres dan niet op de webpagina aangepast?

Wat mij ook verbaasde, was dat er op de webpagina voor vermiste en gevonden dieren van Amivedi, een stichting die gelieerd is aan de Dierenbescherming, zo weinig foto's bij de dieren stonden. Veel mensen die dieren hebben, hebben toch vaak een gewoon fotootje van hun dier dat snel genoeg gedigitaliseerd kan worden. Aangezien er ook weinig foto's bij de gevonden dieren stonden, leek mij dit aan sommige asielen te liggen. Daar worden dieren als vermist opgegeven en daar komen de gevonden dieren binnen. Kan men niet met een digitale camera en scanner overweg of ontbreekt het aan geld om deze apparatuur aan te schaffen? Meer foto's van vermiste dieren plaatsen heeft als voordeel dat het makkelijker en minder tijdrovend is voor medewerkers bij een asiel om gevonden dieren te vergelijken met vermiste dieren. Mensen zijn visueel ingesteld en een blik op een foto brengt sneller duidelijkheid dan het doorlezen van talloze beschrijvingen. Het plaatsen van meer foto's bij gevonden dieren betekent voor mensen die een dier kwijt zijn dat ook zij sneller kunnen zien of hun dier gevonden is. Voor de coördinatoren van Amivedi betekent het dat zij minder mails te beantwoorden krijgen. Om een voorbeeld te geven, iedere melding over 'kater, witzwart, gecastreerd' kon op Pieter slaan, dus reageerde ik erop. Als er foto's bij hadden gestaan had ik meteen gezien dat het Pieter niet was en dit had de coördinatoren werk bespaard.

Omdat ik weet dat sommige asielen in de rode cijfers staan begrijp ik dat je niet kan zeggen 'koop een scanner en een digitale camera'. Ook het organiseren van cursussen om medewerkers beter met internet, e-mail en andere computerprogramma's te leren omgaan kost geld. Toch zou hier geld beschikbaar voor kunnen zijn, als die stichtingen zouden samenwerken met de inkoop van allerlei goederen, zoals computers, kantoormeubilair, licenties op computerprogramma's en ook voeding voor de dieren: hoe groter de order, hoe hoger de korting die men kan bedingen. Nu zullen sommige asielen misschien korting

op diervoeding krijgen via een lokale dierenwinkel maar die korting zal niet zo hoog zijn als de korting die men zou kunnen krijgen door de voeding gezamenlijk direct bij de fabrikant in te kopen. Bovendien handelt die fabrikant enkel in diervoeding terwijl een dierenwinkel ook in dieren kan handelen. Deze handel in dieren veroorzaakt soms veel dierenleed waar zo'n stichting dan indirect aan meewerkt. Vaak kopen mensen ondoordacht een dier in een dierenwinkel en is later het dier de dupe als men spijt krijgt van deze aankoop. Er wordt afstand van gedaan of het wordt gewoon de deur uitgezet.

Ook op een ander terrein zou samenwerking meer geld voor asielen en dus voor de dieren kunnen betekenen. Gemeenten zijn wettelijk verplicht om een gevonden dier minimaal veertien dagen te voeden en te huisvesten alvorens het verkocht mag worden. Een gemeente mag dit uitbesteden aan een asiel dat daarvoor van de gemeente een vergoeding krijgt. Nu bespreken asielen verhoging van de vergoeding enkel met de eigen gemeente. Bij samenwerking zou een delegatie uit de diverse stichtingen en/of de Landelijke Dierenbescherming direct met de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG) hierover kunnen onderhandelen. Door op deze manier het onderwerp op landelijk niveau te bespreken zou men zelfs aanvullende vergoeding kunnen aanvragen bij het Rijk en bij de provincies. Ook verlenging van de twee weken periode naar drie weken of een volle maand zou met de VNG besproken kunnen worden. Uit eigen ervaring weet ik dat twee weken niets is bij de vermissing van een dier dat soms buiten de eigen regio kan zijn terechtgekomen. Nu komt het regelmatig voor dat iemand een vermist dier te laat terugvindt en het dier al verkocht is. Dit is niet in het belang van het betrokken dier, dat zo hond of kat van de rekening is.

Voor medewerkers van al die stichtingen zou samenwerking op een ander terrein eveneens zinvol zijn. Soms worden zij met akelige situaties geconfronteerd. Bij asielen komen naast gevonden en zwerfdieren ook verwaarloosde en/of mishandelde dieren binnen. Het komt ook voor dat afstandsdieren 's nacht over het hek bij een asiel worden gegooid. Dit zijn traumatische ervaringen voor de mensen die daar werken, waarbij nazorg nodig kan zijn. Ook medewerkers van dierenambulances worden soms met nare situaties geconfronteerd. Op de onafhankelijke dierenambulance forumpagina staat het relaas te lezen over een brand in Boxtel waarbij dodelijke slachtoffers vielen. Om de uit het brandende huis geredde hond op te halen, moesten medewerkers van de dierenambulance langs de nog op straat liggende dode en gewonde slachtoffers. Terecht stelt een medewerker van een dierenambulance op die forumpagina dat het geen overbodige luxe is als er na zo'n rit enige vorm van psychische begeleiding zou zijn. Uit de reacties blijkt dat iedere dierenambulance stichting zelf iets moet regelen. Een ander voorbeeld om te staven dat nazorg noodzakelijk is, is het ruimen van de kadavers van tientallen op gruwelijke wijze gevlide nertsen. Het opruimen van kadavers is onderdeel van het werk dat medewerkers van dierenambulances doen binnen de gemeente waar ze actief is, en gebeurt in het belang van die gemeente. Zouden medewerkers van asielen en dierenambulances, die op vrijwillige basis eigenlijk gemeentelijke taken vervullen en hierin soms akelige ervaringen opdoen, niet op één lijn moeten worden gezet met medewerkers van politie en brandweer een ggd in het krijgen van psychische hulp bij de verwerking van traumatische ervaringen, die zij tijdens het uitoefenen van hun werk kunnen oplopen. Ook dit onderwerp zou op landelijk niveau met de VNG besproken kunnen worden als al die stichtingen meer zouden samenwerken. Zoals de Landelijke Dierenbescherming terecht op haar webpagina stelt, kan er meer worden bereikt als de krachten worden gebundeld.

Na de verdwijning van Pieter en Bink ben ik me bewust hoe belangrijk meer samenwerking is. Ik hoop dat dit discussiestuk een bijdrage daaraan levert. Zoals ik ook nog altijd hoop dat iemand Pieter en Bink ziet en ik ze eindelijk teruggevonden heb.

Bedankt voor het lezen,

Rob Keyzer

Ik ben in Amsterdam geboren en in 2003 verhuisd naar de Zaanstreek. In 2009 heb ik het boek ‘Help, Pieter is weg’ geschreven. Een boek dat ik liever nooit had geschreven. Het niet weten wat er met je dier is gebeurd blijft aan je vreten. Het boek is goed ontvangen en is inmiddels al meer dan 26 duizend keer gedownload.

Eind jaren negentig heb ik het boek ‘Huurverhoging weigeren’ geschreven en in eigen beheer uitgegeven. Dit wordt momenteel nog regelmatig tweedehands aangeboden. Er staan o.a. voorbeeldbrieven in en uitleg om een simpele enquête te houden.

Twee romans schreef ik in de jaren tachtig maar hebben toen het stadium van boek niet bereikt. Mijn schrijven bleef beperkt tot plots, krabbels en kladjes die ik in een bananendoos bewaarde.

In 2006 ben ik wegens ziekte afgekeurd en begonnen om alles te herschrijven en digitaliseren. Mijn voornemen om opnieuw in eigen beheer werk uit te brengen werd doorkruist door de vermissing van Piet en niet veel later ook mijn pleegkat Bink.

Vanaf 2010 heb ik de draad weer opgepakt en meerdere bundels gedichten/gedachten herschreven en bewerkt. De compilatiebundel ‘Oud en vers’ uit 2013 is hieruit samengesteld en medio 2014 al meer dan tweeduizend keer gedownload.

Naast vijf nieuwe bundels heb ik recentelijk de romans ‘Een nimmer verzonden brief’ en ‘Mollen in het hoofd’ uit de jaren tachtig aangepast en herschreven.